

UNIVERZITA TOMÁŠE BATI VE ZLÍNĚ

Institut mezioborových studií Brno

Zločiny na úseku rodinného práva

(Determinanty domácího násilí)

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Vedoucí bakalářské práce:

doc. PhDr. Jaroslav Sedlák, DrSc.

Vypracoval:

Mgr. Karel Janský

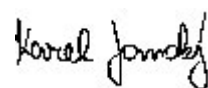
Brno 2006

Motto:

*„Nemá být slyšen ten,
kdo se dovolává vlastní hanebnosti“*

Prohlašuji, že jsem předloženou bakalářskou práci na téma „Zločiny na úseku rodinného práva“ zpracoval samostatně a použil jenom prameny uvedené v seznamu literatury.

Brno, 21. 4. 2006

.....
Mgr. Karel Janský

Děkuji panu doc. PhDr. Jiřímu Sedlákovvi, DrSc. za velmi užitečnou metodickou pomoc, kterou mi poskytl při zpracování mé bakalářské práce.

Rovněž bych chtěl poděkovat Dr. Karlu Navarovi, in memoriam, bývalému soudci v důchodu, který mi velkou měrou pomohl v prosazení práva a který mi vlastně nevědomky dal podnět k názvu této práce, protože on sám označoval mnohá jednání dnešních soudů za zločinná.

Mgr. Karel Janský

Obsah

OBSAH	5
1. ÚVOD.....	7
2. PODKLADY, METODIKA	12
3. CÍL PRÁCE	17
4. AUTOR BAKALÁŘSKÉ PRÁCE – KRÁTKÉ PŘEDSTAVENÍ.....	20
ČÁST I. – POPSÁNÍ PROBLEMATIKY OBECNĚ.....	25
5. ROZVODY V ČESKÉ REPUBLICE.....	25
6. ZKUŠENOSTI ZE SVĚTA	28
7. ŘEŠENÍ PROBLEMATIKY SOUDY V ČESKÉ REPUBLICE.....	30
7.1. PREZIDENT SOUDCOVSKÉ UNIE.....	33
7.2. PROBLEMATIKA VÝŽIVNÉHO	34
7.2.1. ALIMENTY NA DÍTĚ V NORSKU.....	37
7.2.2. VYMÁHÁNÍ ALIMENTŮ.....	41
7.3. PROBLEMATIKA STYKŮ S DĚTMI	42
7.4. SOUDNÍ JEDNÁNÍ.....	43
7.5. VYBAVENÍ SOUDŮ INFORMAČNÍMI TECHNOLOGIEMI	45
7.6. VYTVÁŘENÍ ZNALECKÝCH POSUDKŮ.....	46
7.7. ODVOLÁNÍ K VYŠŠÍ INSTANCI.....	47
7.8. EXEKUCE NA DĚTI	48
8. POJEM ZLOČIN V NÁZVU BAKALÁŘSKÉ PRÁCE.....	50
8.1. PŘECE JENOM PÁR KONKRÉTNÍCH PŘÍPADŮ.....	59

ČÁST II. – POPSÁNÍ KONKRÉTNÍHO PŘÍPADU.....	60
9. POPIS MÉHO PŘÍPADU.....	60
9.1. ROZVOD.....	60
9.2. ZRUŠENÍ SPOLEČNÉHO NÁJMU.....	61
9.3. ODJEZD DO AMERIKY A PŘÍJEZD DOMŮ.....	61
9.4. BYTOVÝ PROBLÉM A TRESTNÁ ČINNOST BÝVALÉ MANŽELKY.....	62
9.5. STYKY S DĚTMI.....	62
9.6. ORGÁN PÉČE O DÍTĚ A PSYCHOLOGOVÉ.....	62
9.7. SOUDNÍ SPOR O DĚTI.....	63
9.8. VLASTNÍ VÝZKUM – STYKY S DĚTMI.....	66
9.9. WEBOVÉ STRÁNKY PRO DĚTI.....	67
ČÁST III. – ANALÝZA PROBLÉMU DISKUZE.....	68
9.10. ANALÝZA PROBLÉMU.....	68
9.11. DISKUZE.....	70
ČÁST IV. – ZÁVĚR A MOŽNÁ ŘEŠENÍ.....	71
10. ZÁVĚR – NÁVRHY ŘEŠENÍ.....	71
RESUMÉ.....	74
ANOTACE.....	75
SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY.....	76
SEZNAM OBRÁZKŮ.....	78
SEZNAM TABULEK.....	78
SEZNAM PŘÍLOH.....	78
PŘÍLOHY.....	79

1. Úvod

V České republice se ročně rozvede tisíce manželských párů (přibližně každé druhé manželství) a stejně tak se rozejde velké množství párů, které mají spolu děti, ale nejsou sezdáni. Pokud rozvod probíhá bez existence dětí, jde většinou vše rychle. Pokud ale rodiče děti mají, nastupují komplikace. Závažné podle toho, jak jsou schopni se oba dohodnout. Bohužel, u mnohých párů se stupňuje vzájemná nevraživost a nastávají „boje“ o děti, většinou v rámci dlouhotrvajících soudních sporů.

Není žádným tajemstvím, že mnohé případy, které skončí u soudů, se táhnou pět, deset i více let. A ze strany našich soudců přichází velice známé klišé – „případ je mimořádně složitý, je zapotřebí mu věnovat dlouhý čas“. Aby přitom svá slova podložili činy, stává se z takových soudních sporů běh na opravdu velmi dlouhou trať. Otázkou zůstává, zda se tzv. „složitý“ případ zjednoduší tím, že ho budou řešit po dobu mnoha let. Toto jsou současné poznatky, běžně známé široké veřejnosti.

Čas od času na problematiku upozorní média, většinou ve spojitosti s žalobami odmítaných rodičů ve Štrasburku a nebo při exekucích dětí – což široká veřejnost téměř vždy jednoznačně odmítne. Stejně tak se lidé odmítavě staví k těm rodičům, většinou otcům, kteří bojují za svá práva stýkat se s vlastními dětmi. Argumentace bývá většinou jednoznačná – „proč nenechají ubohé matky děti a děti samotné v klidu!“.

Platí známé pravidlo, že „čas je nejlepším hojičem ran“. Mnozí rozvádějící se rodiče by byli jistě schopni se časem domluvit. Poté, co opadnou vášně. Většinou ale toto není možné, protože české soudy spor mezi rozvádějícími se rodiči neustále živí. Zde platí druhé pravidlo, které říká – „nesypte rány solí“. Tady tou solí je čas! Jak mají, opadnou vášně, když se rodiče dětí setkávají léta u soudu? Je opravdu nutné vést spory tak dlouhou dobu? I na toto se pokusím odpovědět.

Svou odbornou práci jsem rozdělil tématicky tak, že bakalářská část se věnuje pouze mému (našemu) případu a následná diplomová práce bude řešit problematiku porozvodového rodinného práva obecně, v rovině případů z celé České republiky. Zahrnuty budou i zkušenosti ze zahraničí.

Nyní je moje snaha nevěnovat se příliš problematice v obecné rovině, ale na bázi konkrétního příkladu. Stejně tak závěry budou jednoduché, nepostihující celé spektrum kroků potřebných k nápravě justice a systému porozvodové péče o děti.

Vyřeší-li se totiž několik základních postupů – o kterých zde bude psáno, vyřeší se toho tolik, že celá uvedená problematika bude zahrnovat v budoucnu jenom zlomek případů oproti dnešnímu stavu. Pokud bych zabíhal do přílišných a teoretických úvah, v množství textu by se ztratilo to podstatné, které jsem chtěl zdůraznit.

Komplexně vše bude řešit až diplomová práce. Bakalářská část má za cíl ukázat praktiky dnešních soudních řízení na jednom konkrétním případě, který se táhne již osm let a jeho konec je v nedohlednu. Přitom jde o naprosto jednoduchý případ, ze kterého (z mého pohledu) až jeden líný soudce udělal sám složitou kauzu. Především svou nečinností a způsobem vedení sporu, který lze označit až za tragicko-komický.

Na jeho omluvu je možné říci snad to, že podobným způsobem u nás postupují i mnozí další soudci. Prostě – praxe je taková a nadále se u nás „vyrabí“ další a další rodinné tragédie, které by vůbec nemusely nastávat.

K nápravě není zapotřebí miliónů korun, ani měnit zákony. Nejsem samozřejmě proti tomu, když se budou na základě nových poznatků upravovat k lepšímu. Na vyřešení většiny negativních jevů dnes ovšem stačí jediné. Prostě začít pracovat! Nevěříte? Pokusím se to dokázat.

Zájemcům o porozvodovou problematiku výchovy dětí doporučuji si přečíst knihu Richarda A. Warshaka – Rozvodové jedy [WARSHAK, R. A., 2003]. Kniha je burcující už svou předmluvou, ve které náš přední odborník PhDr. Eduard Bakalář vyzvedává následující pasáž, často ve veřejnosti používanou formuli:

... „*Nechte to zatím být, situace se časem zklidní, děti k vám najdou cestu samy*“... A hned dodává názor svůj i samotného Warshaka: ... „*Nenajdou*“...

S tímto názorem osobně naprosto souhlasím. To, že má být člověk v klidu a čekat, až si děti najdou cestu samy je formulace, kterou používají lidé, snažící se v dobré víře, pomoci „postiženému“ rodiči alespoň trochu. To ale problém neřeší, jenom „zakopává pod koberec“. Totéž tvrdí prof. R. Gardner, autor koncepce syndromu zavrženého rodiče. Tzv. syndrom zavrženého rodiče je závažná diagnóza a rozhodně by se před ní neměly zavírat oči. Warshak ve své knize jde dál, popouzení dětí proti druhému rodiči nazývá přímo rozvodovými jedy.

Bakalářská práce nebude toto a podobná díla příliš analyzovat, ani se nebude snažit je doplňovat, co se týká hodnocení problému. O syndromu zavrženého rodiče bylo navíc napsáno dost, věnovaly se mu i jiné bakalářské a diplomové práce.

Cílem této je ukázat na skutečnost, že u nás existuje státní mašinérie reprezentována soudci, některými psychology a sociálními pracovníci, kteří systematicky zajišťují, aby děti rozvedených rodičů neměly klid.

Osobně si myslím, že se ani soudci nevyvíkají průměru korupce v České republice a svá rozhodnutí v tzv. zájmu dítěte vynášejí někdy proto, že za ně dostávají slušně zapláceno. A nejde přitom jenom o jejich plat. Jsem přesvědčen, že minimálně část soudců je zkorumpována a jako takoví rozhodují – především ve svůj prospěch.

Chápu, že jsou to silná slova, ale jak například hodnotit soudkyni, která se odmítne zabývat trestnou činností matky dětí (nejde o pomluvu, zmíněná matka byla pravomocně odsouzena za tři úmyslné trestné činy), řekne, že nejsou důležité pro posouzení potřeb dětí příjmy matky, otcí nepřipustí jako důkaz dotaz na úřad práce, zda s tímto orgánem spolupracuje a vyměří mu výživné 3 900 Kč, když on sám má sociální příspěvek v nezaměstnanosti 4 300 Kč? Podle mého názoru zmíněná soudkyně čeká na exekuci, ze které pravděpodobně požaduje „svůj podíl“. A aby toho nebylo málo, tak vyhoví matce a otcí zakáže styk s dětmi úplně.

Že nemám pravdu? Možná nemám. Ale zmíněná soudkyně by měla být stíhána za svá rozhodnutí stejně, jako by úplatek skutečně přijala. Člověk obviněný ze sexuálního obtěžování také musí prokazovat, že nikoho neobtěžoval. Proč by tedy soudkyně neměla být stíhána stejně tvrdě jako za korupci, když její rozhodnutí o korupci přímo napovídá?

Kromě naprosté neschopnosti a lenosti zmíněné soudkyně jsem dodnes nepřišel na jediný důvod, proč učinila tak, jak učinila. Musím ale podotknout, že ona byla předsedkyní senátu, takže ta „vina“ asi není jenom na ní.

Výše zmíněný případ se týká mě samotného. A po tom, co jsem zažil za osm let soudních tahanic o to, abych se vůbec mohl stýkat se svými dětmi, mě napadají dvě možnosti, proč to ta soudkyně udělala. Buď byla zkorumpovaná a nebo tak hloupá. Moc si přeji, aby byla raději zkorumpovaná, protože z představy, že v justici jsou tak hloupí lidé, mi běhá mráz po zádech.

Samozřejmě, výše uvedené odstavce o podezření soudkyně z korupce jsou mým osobním názorem. Ale pokud budeme všichni mlčet a bát se promluvit, tak k nápravě v naší zemi nikdy nedojde. A to zdaleka neplatí jenom o porozvodové problematice při výchově dětí a v justici vůbec.

Trochu nesměle tuto bakalářskou práci mohu přirovnat jako druhý díl knihy Richarda A. Warshaka – Rozvodové jedy. Autor v ní dokonale analyzuje podstatu problému. Já na ni navazuji a ukazuji, jak soudy přispívají k tomu, o čem Warshak píše. Podíváme-li se na praktiky soudů tak zjistíme, že u nás existuje prostředí pro to, aby Warshakova kniha byla stále aktuální. A když se pořádně zamyslíme, musíme dospět k názoru, že východisko se nabízí naprosto jednoduché. Otázkou je, zda někdo kompetentní má o skutečné řešení opravdu zájem!

Při vši úctě k Warshakovi s ním ale musím také polemizovat. V kapitole „Kdy to vzdát“ uvádí sedm důvodů, proč by rodič měl vzdát styk s dětmi. Většinou jsou logické, ale se dvěma bych tak úplně nesouhlasil.¹ Zkusím jeho slova přeložit do srozumitelnější formy. Říká v nich, vzdejte to tehdy, když děti, které vás vždy milovaly, tak dnes vás nenávidí jenom proto, že nějaký líný soudce řešil kauzu spoustu let a poskytl ex-partnerovi dostatek času na to, aby děti proti vám poštvával.

Když jsem chtěl děti do vlastní péče já, protože mi s nimi bylo bráněno ve styku, zašel jsem k psychologovi, soudnímu znalci. Požádal jsem ho, aby mi poradil kroky, jakými postupovat, při žádosti o svěření dětí. Myslel jsem tím spíše ve vztahu k dětem, ne právní rady ve vztahu k soudu. Psycholog mi odpověděl: „...*,Neztrácejte čas, stejně vám je soud nedá, je to zbytečné se snažit*“ ...

Tehdy jsem si to uvědomil naplno. Proč řešit problém psychologicky, jak to například vynikajícím způsobem popsal Warshak, když se nabízí lepší řešení, které vyřeší – ať nepřeháním – minimálně 50 % případů² a ty zbylé, opravdu závažné se mohou řešit tak, jak Warshak a jiní psychologové doporučují. Ale je tu problém, museli bychom zasáhnout do pohodlného života soudců – a to problém je!

Pokud by mělo dojít v praktikách našich soudů k nějaké výraznější změně, soudci zabývající se rodinným právem by ztratili pocit důležitosti, mnozí by museli začít konečně pracovat a ne jenom se vymlouvat na složitost případů. Že nemám pravdu? Položme si jednu otázku, která se prolíná celou touto prací. Zjednoduší se případ, když bude ležet u soudu deset let?

¹ Bod číslo 2 – Vyčerpali jste všechny zákonné postupy ke zlepšení situace. Bod číslo 3 – Soud uznává, že vás děti zavrhnou bezdůvodně, ale nedovolí, aby ve vaší domácnosti zůstaly dostatečně dlouho na to, aby se dostaly z negativního vlivu vašeho ex-partnera.

² Jsem ale přesvědčen, že pokud se bude postupovat podle závěrů této bakalářské práce, tak bude vyřešeno minimálně 80 % případů!

A právě mým záměrem je dokázat, že většina dlouhodobých tahanic „o děti“ je naprosto zbytečných a většinou to není v zájmu nikoho – kromě lidí, kteří si nechtějí plnit své povinnosti a soudců, mnohdy opravdu líných. Ani toto se nebojím v úvodu konstatovat.

A ještě něco musím uvést v tomto úvodu – i když se později budu zase opakovat. Práce není zaměřena proti soudcům, policistům, psychologům či proti sociálním pracovníkům. I když o nich všech se tu bude psát. Naopak! Bakalářskou práci bych chtěl věnovat všem soudcům a dalším lidem zmíněných profesí, kteří berou svou práci jako poslání a vykonávají ji poctivě.

Za ta léta jsem se osobně seznámil s některými soudci a dalšími zmiňovanými lidmi. Velmi často i oni měli stejné, či podobné názory. Tady je ovšem jmenovat nemohu. Tady nesu na trh jenom svoji kůži.

Myslím si, že všechny zmiňované profese jsou opravdu tak trochu posláním. Především sami soudci a další zúčastnění lidé by se měli snažit ve svém okruhu zjednat pořádek. Aby si jich – a jejich práce, opět lidé mohli začít vážit.

Mám hrůzu z toho, že někteří soudci a další zainteresované osoby pracují tak, jak nejlépe umí. Mějme z toho strach všichni!

2. Podklady, metodika

Protože i já jsem se před delší dobou rozvedl (v roce 1996) – či správněji „byl jsem rozveden“, čekal jsem, zda přijdou podobné problémy. Bohužel přišly a rozhodně nebyly malé. Již deset let sbírám zkušenosti z řešení obdobných případů prostřednictvím literatury, denního tisku, internetu, ale i pomocí rozhovorů s poškozenými rodiči. Jak už to bývá, většinou jde o otce.

V práci se rozhodně nechci zastávat jenom otců. Praktiky dnešních soudů jsou totiž zaměřeny jak proti nim, tak proti matkám a konec konců i samotným dětem. Nepomohou ani deklaratorní ujišťování soudců, že tomu tak není. Důkazy jsou proti nim!

Po tomto dlouhodobém sbírání zkušeností jsem dospěl k poznatku, že pokud se rodiče o dětech nedokáží dohodnout, většinou nastupuje mnohaleté soudní řízení, které silně vyčerpává všechny strany. Začal jsem sám pro sebe formulovat hypotézu, zda je nutné, aby to tak bylo, že se soudní spory o děti táhnou léta a většinou po vyčerpání fyzickém, psychickém i finančním případ vyzní do ztracena.

Jednoduše proto, že nezletilé děti mezitím dospějí. Stále jsem nevěřil, že to takto musí být a nechápal jsem, v čem jsou ty případy tak složité. Proto jsem začal intenzivně sbírat podklady k jednotlivým kauzám, ke kterým jsem se dostal.

Výsledkem mého ověřování hypotézy se čím dál tím více začalo stávat poznání, že vlastně v mnohých případech nejde vůbec o složitá řešení, ale že jsou lidé, kteří mají zájem na co nejdelším protahování případů. Bylo to pro mě šokující zjištění. Abych nechodil dlouho kolem pomyslné horké kaše, začalo mi docházet, že především soudci si u nás podobné případy doslova hýčkají, aby prokázali svou potřebnost a důležitost.

A vymysleli k tomu systém, který se klidně odvažují nazvat systémem zrůdným, do něhož jsou mnohdy zapojeni i psychologové, psychiatři a sociální pracovníci.

Jednou jsme měli ve škole (sociální pedagogice) seminář a tam vystoupil spolužák s příspěvkem, který mě velice zaujal. Jeho sestra prý nastoupila k okresnímu soudu jako mladá soudkyně a dostala na starost opatrovnické kauzy. A po krátkém čase také kontrolu – prý měla za sebou hodně vyřízených případů v krátkém čase.

Ani se tomu nedivím. Vždyť „podkopala autoritu“ líných soudců, pro které bylo nemyslitelné pracovat rychle – byť třeba efektivně.

Chápu, že pro mnohé lidi budou takto formulovaná tvrzení znít dosti tvrdě a že bude na mně požadováno, abych je nějak doložil. Protože jsem byl sám účastníkem podobného sporu, myslel jsem si, že to nebude žádný problém. Poznatků bylo dost, stačilo jenom sednout k počítači a dát je, jak se říká na papír. Když jsem to ale udělal, už tak jednoduše mi to nešlo. Ono je to vše tak složité, že ještě složitější je tuto problematiku zjednodušit a podat takovou formou, aby i člověk neznalý vše pochopil. Doufám a věřím, že se mi to povedlo a že čtenář porozumí, o co mi šlo.

Bakalářská práce, ve které se snažím celý problém popsat, analyzovat a také formulovat možné kroky k nápravě, vychází z vlastní zkušenosti, kterou jsem získal téměř desetiletým porozvodovým „bojem“ o své děti, kdy jsem měl zájem, se s nimi jako jejich táta jenom normálně stýkat. Nešlo tedy o klasický boj „kdo z koho“, ale naopak z mé strany byl souhlas, aby děti zůstaly po rozvodu u matky.

Já jsem s nimi chtěl pouze normální, předem domluvený a pravidelný styk. Jenom málokdo si dovede představit, jakým peklem jsem v posledních skoro 10 letech musel projít. V současné době je situace taková, že se s dětmi nemohu stýkat vůbec už více než 6 let. Navíc v loňském roce se stalo to, že mi soud původně široký styk s dětmi zakázal úplně.

A tady se například dostávám do první složité argumentační situace. Jako ta dívka, co měla přijet v pohádce na zámek – „ani oblečená, ani nahá“. Soud mi po mnoha letech sice přímo styk s dětmi nezakázal, ale i když jsem ho mnoho let měl – a v široké podobě, v minulém roce mi ho z ničeho nic v novém rozsudku prostě jenom neurčil. Výsledek je takový, že sice teoreticky styk s dětmi zakázaný nemám, ale bez určení soudem ho fakticky zakázaný mám.

Uznávám, že toto může být pro pochopení složité. Ovšem jak se říká, bude hůř! Ona totiž mnohá další stanoviska soudů jsou postavena tak, že na první pohled není poznat, v čem je problém schován. Přesto se budu snažit celou problematiku popsat, problém analyzovat a rovněž navrhnout možná řešení.

Protože budu v bakalářské práci uvádět i konkrétní jména, chci se v ní věnovat většinou pouze mému (našemu) případu. Jenom tak jsem schopen prezentovat zadaný problém způsobem, abych ho mohl následně rovněž obhájit. Je mi jasné, že prvními argumenty proti této práci budou tvrzení, že nejde hodnotit důkazy bez znalosti spisového materiálu. Ale já jsem přesvědčen, že budu schopen řešenou problematiku podložit jasnými důkazy.

Na bakalářské práci, i když jsem začal studovat později, pracuji díky osobní zainteresovanosti bohužel už skoro deset let. Zpočátku našeho sporu existovaly dvě možnosti. Rezignovat na styk s dětmi a nebo za ten styk bojovat. Dodnes nevím, zda jsem udělal dobře, že jsem zvolil druhou cestu. Moje bývalá manželka se svou matkou používaly děti, dvě holky narozené v letech 1991 (Alenka) a 1993 (Radka), doslova jako živé štíty a neštítily se téměř ničeho.

Výhodou pro mě byla skutečnost, že jsem za konzultanta získal odborníka, který se touto problematikou zabývá již mnoho let. Je jím doc. PhDr. Jiří Sedlák, DrSc. To, co jsem prožil za uplynulých deset let, chci nejdříve předložit na akademické půdě a poté i široké veřejnosti knižně jako doklad toho, co je v České republice v současné době možné. Zdaleka nešlo jenom o spor mezi mnou a bývalou ženou, jak se snažily častokrát mnohé orgány prezentovat. Jednalo se někdy i o doslova zločinné jednání českých soudů a dalších institucí, které byly na případu angažovány.

Hodně se mluví o domácím násilí. S tím naprosto souhlasím. Je potřeba proti němu bojovat všemi možnými způsoby. Je také pravdou, že agresory bývají většinou muži. Zapomíná se ale na druh domácího násilí, kterého se dopouštějí převážně ženy. Proto podtitulem bakalářské práce je název „Determinanty domácího násilí“.

Jde o to, že v České republice si mnohé ženy z manželství udělaly slušný byznys, ve kterém jim děti slouží jako pojistka. Ony potom jenom „v klidu“ využívají svých „výhod“ svobodných matek a domáhají se výživného na sebe a na děti. Nezastavíme-li tento stoupající trend, bude „komplikovaných“ soudních sporů přibývat.

Vždyť co je lepší, než se vdát, přivést na svět děti, nechat manžela nahromadit majetek a potom se rozvést. Získat přitom velkou část majetku a navíc státem zaručené alimony na děti. Nechci zde zpochybňovat institut výživného, ale jde mi o to, abych připomněl, že v manželství a při rozvodu musí mít oba rodiče svá práva, ale i povinnosti. Nebo jinak řečeno, práva a odpovědnosti musí být rozděleny rovnoměrně.

Když mluvíme o odpovědnosti, je na tomto místě vhodné přiřadit ještě jednu odpovědnost – a to našim soudcům. Protože ti rozhodují o „životech a osudech lidí“ a mnohdy tyto životy beztréstně „likvidují“. Řidič, když bude jezdit od patníku k patníku napříč silnicí, tak velmi brzo přijde o řidičský průkaz. Chirurg, pokud mu budou umírat bezdůvodně pacienti, tak nebude moct dále léčit. Ale soudce, který „likviduje“ životy lidí, ten je beztréstný.

Pořád mám na mysli rodinné právo, právo rodičů na výchovu svých dětí a právo dětí na oba rodiče. Tak, jak to zaručuje například Listina základních práv a svobod.

..., Čl. 32, odst. 4 – Péče o děti a jejich výchova je právem rodičů; děti mají právo na rodičovskou výchovu a péči. Práva rodičů mohou být omezena a nezletilé děti mohou být od rodičů odloučeny proti jejich vůli jen rozhodnutím soudu na základě zákona. “...

A praxe České republiky? Práva rodičů a dětí jsou omezována sice pomocí soudů, ale bez opory v jakémkoliv zákonu, bývá to pouze na základě zvůle soudců! Někdo při čtení této práci jistě podotkne – „ale co ty ubohé ženy, které jsou týrány svými muži?“ Možná to bude znít tvrdě, ale o tom ať napíše třeba bakalářskou práci někdo jiný. Já nemohu být spásou celého světa a například neobědvat jenom proto, že děti v Africe hladoví. Tím se žádný problém nevyřeší. Tímto odstavcem samozřejmě nechci zpochybňovat závažnost jiných témat a kauz.

Také spisovatel Jaroslav Foglar, o kterém zde budu psát, byl napadán za to, že píše jenom o klucích a ne děvčatech. Byla to jeho chyba? Nebyla. On psal o tom, čemu rozumí. Stejně tak já píšu o tom, čemu rozumím. O tom dalším ať napíše někdo jiný.

V případě mém a mých dvou dětí byl ze strany soudů hrubým způsobem porušen princip „Rule of law“, který říká, že nikdo nemůže být trestán, pokud neporušil právo a nikdo (ani stát) nemůže být mimo zákon, tedy každý je vázán platným právním řádem.

Já jsem byl trestán spolu se svými dětmi ne díky špatným zákonům České republiky, ale díky „šlompácké“ práci konkrétních soudců, kteří, aby své pochybení a nesmyslné časové prodlevy zakryli, tak se ohánějí těžko měřitelnými „zájmy dítěte“. Díky tomu musím konstatovat, že tento státní režim není právním státem, protože i „výkony“ jednotlivých soudců určují způsob vlády a metody státní regulace společnosti. Politická teorie a praxe rozeznává dvě základní metody uskutečňování státní moci – právní a mimoprávní. Mimoprávní metoda vládnutí může být realizována buď v souladu s právem, nebo v rozporu s právem. Tento státní režim se deklaruje jako demokratický.

Z politologické definice [ADAMOŤ, K., 2001, str. 240] by pro něho tedy mělo být příznačné materiální a právní zajištění politických práv, svobod a povinností občanů, dodržování principu legality a legitimacy, úsilí o stabilitu veřejného pořádku a vědomí právní jistoty u převažující části společnosti.

Pokud tedy chceme opravdu o tomto státním režimu hovořit jako o demokratickém, musí v něm být zajištěno právo dětí vyrůstat a stýkat se s oběma rodiči a rodiče musí mít právo stýkat se se svými dětmi. Ne jenom teoreticky, ale rovněž prakticky! Pouhé slovní ujišťování, že to, v čem žijeme, že je součástí právního státu, rozhodně nestačí, když praxe je úplně jiná.

V první části se věnuji také poměrně obsáhle pojmem zlo, čin a jejich spojení do tvaru zločin. Toto je důležité hlavně z toho důvodu, že pojem zločin je uváděn v názvu bakalářské práce. Musíme totiž konečně začít rozdělovat pojmy „nesprávné právní posouzení soudem“ od „zlých úmyslů ve snaze poškodit“.

Odpůrci této práce jistě podotknou, že mnou navrhovaná řešení nepostihnou všechny případy. To je pravda. Ale pokud vyřeší třeba jen 80 % případů, soudům a dalším orgánům zbude dostatek času na řešení těch zbývajících 20 %, které je zapotřebí řešit jinými způsoby.

Nebo si snad někdo myslí, že nemám pravdu a soudy řeší problematiku dětí po rozvodu dobře? Budu potěšen, když mi dáte vědět svůj názor na následující e-mail: karel@jansky.cz.

Rád vaše připomínky či příběhy zohledním v navazující diplomové práci, ve které se již budu věnovat problematice komplexně.

3. Cíl práce

Nejde mi o to, aby práce vyzněla jako nějaký deník „zhrzeného otce“, který se chce někomu mstít, či stěžovat si. Díky své vytrvalosti, píli a důslednosti jsem nasbíral dostatek důkazů, kterými svá tvrzení podkládám. Přitom z mnohého bude čtenářům běhat mráz po zádech.

Bakalářská práce je rozdělena na čtyři zásadní části. V první popisuji problematiku obecně, ve druhé představuji konkrétní situaci – můj (náš) soudní případ. Ve třetí části pak obecnou a konkrétní problematiku analyzuji a ve čtvrté navrhuji možná řešení.

Věřím, že po jejím zveřejnění vyvolá širokou diskuzi, která třeba přispěje k nápravě a odpovědné orgány si konečně uvědomí, že podceňování dopadů špatně aplikovaného rodinného práva v České republice bude tomuto státu přinášet jenom čím dál tím více problémů, které se budou kumulovat. Jde o to, že děti postižené vleklými rozvody budou mít jednu také děti a případy se mohou opakovat.

Mým cílem je rovněž analyzovat obor sociální pedagogiky jako vědní disciplíny, která může být nápomocna při řešení sporů v rodinném právu tím, že se na něho nedívá pouze úzce z pohledu jedné disciplíny, ale pohledem právním, psychologickým, pedagogickým a sociálním.

Tímto odstavcem jsem možná nechtěně formuloval hned v úvodu i jeden ze závěrů, protože problémem dnešního řešení porozvodových styků s dětmi je úzký pohled našich soudců, kteří chápou spory jako čistě právní a pokud si nechají vypracovat například psychologický posudek, tak si z něho nakonec stejně vyberou jenom ty věty, nebo části vět, které potvrzují jejich stereotypní názor. Ale o oboru sociální pedagogika bude více až v závěru práce.

I když jsem si plně vědom možných právních důsledků předkládané bakalářské práce, nebojím se ji napsat tak, jak vše cítím. Původní název, schválený i mým vedoucím, zněl „Zločiny českých soudů na úseku rodinného práva“ (Czech court crimes in light of family law). Slova „českých soudů“ jsem z názvu nakonec sám odstranil, protože by se jednalo o přílišné zjednodušení problému.

Na zločinech, jak je budu popisovat dále, se podílí nejenom soudci, ale i další lidé. A protože se bakalářská práce zabývá konkrétním soudním případem, беру ji jako konkrétní obžalobu naprosto konkrétních lidí.

Třeba, až jednou někdo bude zkoumat zločiny tohoto režimu, tak tato práce poslouží k vytvoření skutečných obžalob. Po osobních zkušenostech vím, co říkám, když tvrdím, že až se jednou budou počítat mrtví a zmrzačení lidé tohoto režimu, tak možná bude hodně lidí překvapeno, k jakému číslu se dojde. Rovněž možná pomůže lidem, kteří se sami setkají se jmény zde uvedenými. Aby věděli, co od nich mohou očekávat.

Nejdůležitějším cílem mé práce je, aby se mi podařilo odhalit za použití konkrétních důkazů praktiky současných soudních sporů týkajících se porozvodové péče o děti. Mně a mým dětem už tato studie v ničem nepomůže.

Znám ale dost lidí, kteří si zrůdnosti dnešních soudních praktik v opatrovnických případech uvědomili stejně jako já po pěti i více letech a potom se z toho psychicky zhroutili. Třeba se někdo odpovědný po přečtení této práce zamyslí a situace se začne řešit především v zájmu dětí, matek i otců. Proti těm všem jsou totiž paradoxně mnohdy dnešní soudní praktiky namířeny.

Cílem bakalářské práce není rozhodně „bojovat“ proti soudcům a očerňovat jejich práci. V justici je zajisté velká spousta kvalitních soudců, kteří své práci rozumí a dělají ji dobře. Špatní a líní soudci ovšem kazí dobrou pověst všech soudců a jejich „práce“ je často více vidět, než těch soudců kvalitních. Je to dáno i určitou komunikační propastí mezi soudci, novináři a vůbec celou veřejností.

Nejdůležitějším předpokladem, aby se práce soudů v České republice zlepšila, je to, když se o problému bude hovořit a když se veřejnost dozví, jaké jsou u našich soudů praktiky. Tyto informace ale „shora“ samy k lidem nepřijdou. Oni sami se musí zajímat o to, jak vůbec justice funguje. A také sami soudci se musí snažit, aby se justice špatných a líných soudců zbavila formou samočisticího procesu. To proto, aby si soudců jako celku opět mohla veřejnost začít vážit.

Pro naplnění předcházejících slov je zapotřebí na lavici obžalovaných posadit justici. Přesně o to se bakalářská práce snaží. V porozvodové péči o děti musí s právem spolupracovat i psychologie a pedagogika. Ale rozhodně dvě posledně jmenované vědní disciplíny nejsou určeny k tomu, aby zahraňovaly to, co někdo jiný svou neschopností v oblasti práva,píp“...³

³ Toto je přece jenom vědecká práce a některá slova se sem nehodí.

Jistě i řešením by bylo zvolit americký model, kdy si občané například města volí své soudce a státní zástupce. Zní to možná nereálně, ale tam to funguje. Mínění veřejnosti jistě neovlivní názor soudce na jednotlivé kauzy, ale ovlivní ho to, když soudce začne vydávat rozsudky odporující nejenom právu, ale i logice a zdravému rozumu.

Když jsem začal shromažďovat potřebné materiály, tak jsem jimi byl přímo zahrčen. Mnohé z nich jsem zde rovněž zapracoval. Ale i tak si myslím, že velká část čtenářů tuto problematiku pořádně nepochopí. Ani se jim nedivím!

Celou šíři problému pochopí až ten, kdo se v podobné situaci ocitne sám a pochopí, jak zruďný je náš soudní systém týkající se porozvodové péče o děti. Ale že jde o závažný problém, svědčí například vyjádření ministra spravedlnosti k této problematice.⁴ Tady patří dík všem rodičům, kteří za svá práva bojují a na problém upozorňují. Bez nich by se o problému nemluvilo a dál vše zůstávalo při starém.

⁴ **Ministr spravedlnosti vládě navrhuje opatření k zajištění práv dětí**

Z podnětu Rady vlády ČR pro lidská práva vláda projednala podnět k zajištění práv dětí oddělených od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči. Fakt, že v praxi dochází často k porušování práva dítěte odděleného od rodičů, upozornil také výbor pro práva dítěte OSN.

I když je legislativní zázemí ochrany dítěte v českém právním řádu dostatečné, problémem je aplikace a využívání legislativních možností. Vláda proto ve středu projedná zásadní opatření, která by měla vést ke zlepšení situace.

- Nedostatečně jsou ve prospěch dětí využívány:
- možnost soudů svěřit dítě do společné, případně střídavé výchovy obou rodičů
- **využívat možnosti nových rozhodnutí o výchovném prostředí dítěte ve chvíli, kdy se opakovaně a bezdůvodně brání oprávněnému rodiči ve styku s dítětem**
- možnosti řešení sporů prostřednictvím rodinné mediace
- terapie dítěte a rodiny

Ministerstvo spravedlnosti proto vypracuje seznam soudních znalců s vyznačením odborníků na syndrom zavrženého rodiče. Ministerstvo spravedlnosti také zajistí seznámení soudců s existencí nových specializovaných pracovišť pro diagnostiku a terapii dětí (rodin). Současně bude vypracován postup a zajištěn výcvik pro soudní vykonavatele tak, aby soudní rozhodnutí byla vykonávána s ohledem na děti samotné, které nesmějí být traumatizovány.

Cílem ministerstva spravedlnosti je maximálně zkrátit soudní řízení tím spíše, že jde o případy, kdy se rozhoduje o dětech. Proto ministr spravedlnosti Pavel Němec bude při jednáních s předsedy příslušných soudů apelovat na rychlejší projednávání případů, které se týkají právě dětí.

Petr Dimun, mluvčí Ministerstva spravedlnosti ČR, 10. 11. 2004

Zdroj: <http://portal.justice.cz/ms/ms.aspx?j=33&o=23&k=2492&page=5&d=24934>

4. Autor bakalářské práce – krátké představení

Jak jsem již uvedl v úvodu, byl bych nerad, kdyby bakalářská práce vyzněla jako jakýsi deník zhrzeného otce. Proto bych se na úvod rád představil. Činím tak z důvodu, že to může mnohé napovědět o mých záměrech. Já vím, že nálada ve společnosti je postavena spíše tak, že mnohými lidmi bude konstatováno – „zase jeden z těch, kteří se chtějí mstít své bývalé manželce a chce ji pronásledovat“. Kdo ale nechce pochopit, tomu nepomohou žádné argumenty.

Od mládí jsem pracoval v dětském přírodovědném oddíle Vlčí stopa. Nejdříve jako člen, později jako jeden z vedoucích. Práce s dětmi a mládeží byla velkou část mého života pro mě vším. Před rokem 1989 a také po tomto revolučním roce, kdy mnoho lidí začalo podnikat. V době, kdy podnikání bylo velice lukrativní, jsem já zasvětil většinu svého času práci s dětmi a mládeží.

Dlouhá léta jsem se znal osobně i se spisovatelem pro děti a mládež Jaroslavem Foglarem. Myslím mohu i říct, že jsme byli přátelé. Někdy jsme i hodiny seděli a povídali si o práci s dětmi, o tom, jak pro ně připravovat program. Dodnes si občas sednu a procházím staré společné fotografie a vzpomínám na naše setkání. Vlastním i originální přednášky Jaroslava Foglara ze čtyřicátých let minulého století, ve kterých se věnuje způsobům výchovy dětí. Největší důraz v nich přitom kladl na důslednost. I toto byla pro mě inspirace při psaní závěru této práce. Pokud by totiž v našem soudnictví existovala důslednost, většina negativních jevů by vymizela sama.

Obr. 1 – Autor bakalářské práce s Jaroslavem Foglarem

Mému dobrému příteli
Jelfinovi
Jaroslav Foglar - Jartrák
30. 11. 87

Obr. 2 – Věnování Jaroslava Foglara autorovi bakalářské práce

Od Jaroslava Foglara jsem se toho hodně naučil. Podařilo se mi navázat i na jednu jeho činnost, na dětské kluby, které jsem vedl formou sebevýchovy dětí na dálku prostřednictvím České televize. Dva a půl roku se mi podařilo uvádět pro děti pořad na ČT1 a zároveň pro ně připravovat program. Toto vše bylo podporováno mou autorskou činností při tvorbě článků pro děti do denního tisku.

Paradoxem je, že ač jsem velkou část života pro děti pracoval a věnoval se jim, tak dneska nesmím vychovávat děti svoje.

Jenom se usmívám nad názory některých lidí, že otcové, kteří bojují o své právo stýkat se svými dětmi, tak údajně činí proto, aby se mohli „pomstít“ bývalé manželce. Je možné, že u některých otců toto motivem je. Ale když se někdo osm let snaží o styk s vlastními dětmi, tak to podle mě není typ člověka, který se chce mstít.

Pokud se mi podaří obhájit tuto bakalářskou práci – a letos dokončit má další studia, budu mít za sebou úspěšné studium na třech vysokých školách. Fyzickou geografii na Masarykově univerzitě (Mgr.), Lesnictví na Mendelově zemědělské a lesnické univerzitě (Bc.) a Sociální pedagogiku na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně (Bc.). K tomu rigorózní řízení na Univerzitě Jana Palackého v Olomouci, katedře geografie (RNDr.).

Navíc jsem sjezdil kus světa a naučil se mnoha dalším dovednostem. Myslím, že je toho dost, co bych mohl svým dětem předat. Ale díky konkrétním soudcům to nesmím. Ne z důvodu špatných zákonů. Je to proto, že někdo měl špatný (zlý) úmysl. Z mého pohledu je ten, kdo to způsobil zločincem, díky kterému se děti nemohou vídat se svým tátou a táta se svými dětmi!

Já jsem nebojoval ani tak s bývalou manželkou. Bojoval jsem s neschopnými úředníky. O to je to ovšem tragičtější! Ale o tom budou podrobněji následující kapitoly.

Mé vzdělání a to, že uvádím, jak jsem pro děti pracoval, to se dá zpochybnit, že to není zárukou kvalitního otce. Samozřejmě. Zpochybnit se dá nakonec vlastně úplně všechno. A vždy je nejlepším terčem ten, kdo neustále vyvolává další a další soudní jednání, protože v České republice prakticky neexistuje vykonatelnost práva v rodinných sporech.

Pokud by se k minulému odstavci měl vyjádřit právník, jistě by snesl řadu argumentů, že náš právní řád poskytuje dostatek možností, jak se bránit proti tomu, kdo nedodrží platná rozhodnutí soudů. Jistě. Teoreticky ano. Ale teorie není život. Pokud to v praxi nefunguje, tak je někde chyba. Nechci to zde uvádět příliš často. Ale já jsem osobně věnoval prosazení mého práva na děti – a vlastně i práva dětí na svého otce osm let. Vyhrál jsem, co se dalo, a výsledek? Se svými dětmi jsem nebyl už šest let.

V rámci mého představení zde uvádím několik dobových materiálů, které se váží k tomu, o čem jsem v této kapitole psal. Člověk se nemá přeceňovat, ale nemá se ani podceňovat. Proto si myslím, že mnohým soudcům bych i já mohl dát přednášku o tom, jak vychovávat děti.

Jsem ostatně přesvědčen o tom, že většina mladých a nezkušených soudců by bylo při řešení rodinných kauz lepších, než tzv. služebně starší a „zkušenější“ soudci, kteří po létech praxe zlenivěli a zpohodlněli.

Hlavně tento odstavec by si měl přečíst prezident České republiky, aby se nebál v budoucnu jmenovat do funkcí mladé soudce. Právě ti totiž mohou vnést do našeho soudnictví čerstvý vítr – tolik potřebný pro provedení těch nejzákladnějších a nejdůležitějších změn.

Často zde mluvím o líných soudcích. V závěru práce se k tomuto podrobně vrátím. Poté, co vysvětlím kauzu s našimi dětmi a jakým způsobem byla ze strany soudů řešena. Já osobně neznám jiný vhodnější termín pro špatné soudce, než – líný soudce.

Praha, 1.7.1981.

Pan
Karel Janský - Delfín,
Horácké nám.5/58
621 00 B R N O

Milý Karle-Delfíne,

včera jste mně telefonoval - a dnes čirou náhodou jsem našel v krabicích s nevyřízenou poštou Váš dopis z 18.III. Nezlobte se na mne, že na něj odpovídám až za tak dlouhou dobu. Dopisů chodí mnoho - a já prodtě na všechny nestačím včas odepsat. Posílám Vám zde svůj "Htomačný jarně-letní dopis", v němž se dočtete o mém marném zápasení s časem.

Zde vám nyní odpovím na Vaše "otazníky", jak píšete, pokud budu moci:

"Modrá hlína" je příběh z velkoměsta, samozřejmě o mládeži, ale nemohu zatím nic sdělit o jeho náplni.

Tábory: vedl jsem je od roku 1925, teď posledních asi pět už vedou moji odchovanci, já se účastním jen částečně, nemohl jsem už na celé tábory jezdit, měl jsem maminku, velmi starou, ke které jsem neměl žádnou pomocnici. Minulý rok mně maminka zemřela ve věku 102 roků.

Kritika se k mé tvorbě staví dosti zamítavě, právě pracuji na uspořádání debatní schůzky s jedním kritikem, kterého chci přesvědčit o jeho mylném nazírání na mé knížky. Je to boj velmi těžký, ale nevzdávám se.

Jestli někdy ještě vyjdou mé knížky, to nemohu říci. V současné době to nepřípadá v úvahu. Ani Rychlé šípy zatím nevyjdou.

Knížka tábor smůly se shání opravdu velmi těžce, protože vyšla už dávno a jen v malých dvou nákladech. Píšu Vám teď jenom v rychlosti, tak nemohu dobře posoudit, které z jejích kapitol máte - nemám možnost Vám je z knížky vypsát. Za chvíli běžím na nádraží vyprovodit náš oddíl k cestě na tábor. Pojedu za oddílem až asi za týden.

Přeju Vám hezké léto a snad i tábor, konáte-li nějaký.

S přátelským pozdravem

Jaroslav Foglar

Obr. 3 – Dopis Jaroslava Foglara autorovi bakalářské práce z počátku přátelství

Obr. 4 – Autor bakalářské práce s Jaroslavem Foglarem

OÁZA

Pokud sledujete pravidelně brněnský pořad pro děti Oáza, pak už samozřejmě víte, že se v letošním roce vysílá každé páteční odpoledne. Nechybí v něm většina zavedených a oblíbených rubrik z minulého roku - např. kurs jógy, české a moravské pověsti v provedení historických loutek, Toulky krajem, animovaný seriál a především tábornická soutěž Bobří stopou. Těm, kteří se jí nikdy nezúčastnili nebo ji dokonce vůbec neznají, chceme alespoň připomenout, že pro

nejúspěšnější účastníky je jako odměna připraven pobyt v letním táboře pořádaném Sdružením přátel Jaroslava Foglara.

Každotýdenní vysílání umožňuje přinášet zajímavosti z řady oblastí, na které se třeba dosud z časových důvodů nedostávalo, i postupně zařazování některých zbrusu nových rubrik. Asi nejvýraznější novinkou bude Inspiromat, který by se měl objevovat na obrazovkách každých čtrnáct dní, střídavě se soustředí Bobří stopou a nabízí náměty pro naplňování času v různých oborech zájmů.

V rubrice Zaspívejme si se folkový písničkář Slávek Janoušek a Jiří Pavlica pokusí diváky postupně se-

známit se základními hudebními výrazy, ale zároveň je naučit i některou novou písničku.

Pro Oázu se připravuje řada dokumentů a také seriály počítačové animaci, který názorně ukáže, čím se tato moderní metoda liší od klasických technik používaných u loutkových nebo kreslených filmů. Na své si přijdou i milovníci zvířat, exotických především, protože je pro ně připravován desetidílný cyklus krátkých filmů nazvaný Svět zvířat (představí se v něm mimo jiné i jeden unikát - opičí dvojčata). Nebude chybět ani pravidelný tip na víkend.

Vítanou novinkou je určitě možnost zatelefonovat si během vysílání přímo do studia a požádat o písničku nebo dokonce položit hostům Oázy své otázky.

sav

Foto Jiří Škácha

10
15/1992

Obr. 5 – Autor bakalářské práce v televizním studiu ve svém pořadu

Část I. – popsání problematiky obecně

5. Rozvody v České republice

Nechci zde podrobně rozebírat příčiny a statistiky rozvodovosti u nás. Chci se ale zabývat jedním aspektem, který vychází z podtitulu této práce. Determinanty domácího násilí. Hodně se v poslední době mluví o domácím násilí na ženách, kolik je obětí, jak závažným problémem se to stalo.

Tyto skutečnosti nechci nijak zlehčovat. I když si myslím, že je to tak velkým problémem proto, že to společnost prostě tak daleko nechala dojít. A zase zde chybí, co jsem už uvedl. Důslednost. Pokud pachatelé budou vědět, že se nevyplácí páchat domácí násilí, problém z větší části sám vymizí.

Jakmile trest například přijde v zápětí, toto se rychle ve společnosti rozšíří a většina lidí si dá pozor. Je to jako v silniční dopravě. Když řidiči zjistí, že je někde umístěn radar, zpráva se rychle roznese a ostatní řidiči si ve vlastním zájmu dají pozor, když budou kritickým místem projíždět. A jsme u našeho tématu. Pokud budou matky dětí (v menší míře otcové) vědět, že když nebudou dávat děti svým partnerům, tak že například soud do půl roku rozhodne o svěřeni dětí druhému rodiči, toto se rychle ve společnosti rozšíří a problém z větší části sám vymizí.

Často se mi stává, že pokud o problémech spojených s tématem bakalářské práce hovořím s lidmi, tak je mi vytýkáno, že má řešení nepostihnou všechny případy, že na některé to platit nebude. To já ale moc dobře vím! Neexistuje řešení, které by vyřešilo vše. Za úspěch pokládám, když se negativní jev minimalizuje a pak bude více času na řešení těch skutečných, které zbudou.

V souvislosti s rozvodovostí a následnou péčí o děti se málo mluví o domácím násilí páchaném partnerem, který si vezme děti jako svědky své pravdy a používá je v boji proti druhému partnerovi.⁵

⁵ Ročně se v České republice rozvádí přibližně 27 000 manželství. Děti z těchto manželství jsou ve většině případů svěřeny do výchovy pouze jednoho rodiče, který v 96 % (!) případů dostatečně neumožňuje styk mezi druhým rodičem a dítětem, aniž je za toto své počínání jakkoliv postižen a aniž jsou učiněny dostatečné a účinné kroky k nápravě.

Přesto, že podle světové zdravotnické organizace takto dochází k citovému strádání a psychickému týrání dítěte, instituce, které mají dítěti poskytnout sociální a právní ochranu, zůstávají většinou naprosto nečinné, a to i v případech, kde je jim aktuální situace známa. Pod vlivem jednoho rodiče často dochází k citovému odcizování nejen druhému rodiči, ale i prarodičům a ostatním příbuzným z jeho strany a důsledkem potom nezřídka bývá psychická porucha dítěte, tzv. syndrom zavrženého rodiče, s vpravdě katastrofálními důsledky pro jeho celý další život. [ČERNÁ, P., 2001].

To, že jsou to většinou ženy, je prostě pravda a ne konstatování zaměřené proti ženám. Když se mluví o domácím násilí páchaném na ženách, také se nikdo nesnaží apriori bojovat proti mužům.

Osobně zastávám názor, který se zjednodušeně dá prezentovat tak, že co dokáží mnohdy udělat ženy, to by chlap ani nevymyslel. Je to řečeno opravdu zjednodušeně a tím netvrdím, že muži nejsou schopni nenávisti a zlých činů. Většinou je ale jejich jednání přímější a snadno odhalitelné. Problémem je, že mnohé ženy dokáží tak mistrným způsobem manipulovat se svým okolím, že jim mnohý uvěří. Je načase, aby se i těmito jevy u nás začaly soudy, psychologové a Policie ČR důsledně zabývat.

Možná je to tím, že se o problematiku dlouhodobě zajímám, ale ve svém archívu mám zdokumentováno mnoho případů, ze kterých až běhá mráz po zádech. Z toho, čeho jsou ženy – matky schopny. Neuvádím je zde proto, že bych chtěl ženy – matky očerňovat, ale proto, že je načase si přiznat, že i takové existují a je načase se věnovat jejich odhalování. Stejně tak, jako se čím dál tím více v posledních letech mluví o domácím agresivním násilí, kdy zdaleka nejvíce pachatelů můžeme hledat mezi muži.

Těžko se například čte článek v novinách o tom, že matka (34 let) zardousila svého syna (4 roky), aby se pomstila rodině svého muže. Sama se potom oběsila [RYŠLINK, P., 2004]. A nebo článek, kdy Rakušanka Brigitte S. (35) brutálně zavraždila dceru Sarah (5) jenom proto, aby se s ní nemohl její otec po rozvodu stýkat. Dítě se napřed pokusila uškrtit, pak ho utopila ve vaně. Sama si podřezala žíly, ale přežila:

....., Holčičce uvázala okolo krku švihadlo a začala ji škrtit. Ale malá vzdorovala. Šílená matka tedy vše dokonala ve vaně, kde dceru držela pod vodou tak dlouho, až zemřela“ ... [INT, han, 2004].

Asi si nyní možná hodně čtenářů řekne, že přeháním a že vybírám jenom ty nejhorší zprávy. Mohl bych ovšem pokračovat desítkami dalších, které jsem za poslední roky nasbíral. Ostatně i já uvádím v dalším textu otřesné případy toho, jak moje bývalá manželka dokázala psychicky týrat naše děti.

Otec u soudu v České republice nemá prakticky žádná práva. Soud zkoumá, zda například matka zajistí dětem i po rozvodu kontinuitu jejich prostředí (styk s otcem, stejná škola atp.), ale pokud se matka rozhodne například hned po soudu s dítětem či dětmi přestěhovat třeba na druhý konec republiky, otec nemá možnost ji v tom nijak zabránit.

Když matka přijme určitá práva – vychovávat své děti, nikdo ji u nás nedonutí, aby k tomu přijala i nějaké povinnosti. Dost často jim nahrává sám soud, když otci bezdůvodně zakáže styk s vlastními dětmi.

Ale abych byl přesnější. V České republice se rozmohl jiný nešvar, který se snaží soudce stavět do lepšího světla. Oni totiž otcům styk s dětmi přímo nezakáží, ale jednoduše ho neurčí. Výsledek je ovšem stejný, protože další případný soud o určení styku s dětmi by se táhl minimálně pět let. A to už nemá většinou smysl, protože děti mezitím dospějí.

Bohužel žijeme v době, kdy díky globalizaci dochází k prudkým sociálním změnám, ale naše soudy s nimi nadržují krok. Horší je skutečnost, že ani nechtějí!

Dnes neexistuje zákonná norma, jaký čas by měly děti trávit s rodičem, kterému nebyly svěřeny do jeho péče. Záleží to pouze na soudci, který se nemusí opírat o žádné odborné doporučení a ani v písemném rozsudku nemusí toto své rozhodnutí nijak zdůvodňovat. Takže může rozhodnout, že to budou třeba dvě hodiny v měsíci.

Málokdo si uvědomuje, že zásadním problémem porozvodové péče o děti je zákon, který by měl děti chránit. Je jím zákon o sociálně-právní ochraně dětí 359/1999 Sb., který ve svém paragrafu číslo 5 doslova říká:

...„Předním hlediskem sociálně-právní ochrany je zájem a blaho dítěte.“...

Co je to ale zájem a blaho dítěte? Tento paragraf je mocnou zbraní našich soudců, kterou se velmi často snaží dokázat svou potřebnost, komplikovanost případu a mnohdy tímto paragrafem zakrývají pouze svou lenost.

Soudce může místo přípravy na jednání například potřebný čas prosedět v hospodě či si jít zasportovat. Pro něho není těžké vypracovat podle zaběhlých schémat rozsudek. A zabývat se „takovými maličkostmi“, jako se například ptát matky, proč v ten který den nepředala otcí děti, to on nemusí. On přece rozhoduje „v zájmu dítěte“. A tímto zájmem je s odpuštěním schopen obhájit kdejakou blbost ve svém rozhodnutí. Pokud to neprojde? Nevadí. O co jde – však on to odvolací soud vrátí zpátky.

A když po nich chce třeba novinář vyjádření, tak se ohánějí svou soudcovskou nezávislostí. Je třeba si uvědomit, že takoví líní soudci s kulatým razítkem páchají v naší společnosti nenapravitelná zvěrstva, která poznamenávají především děti!

6. Zkušenosti ze světa

Porozvodové uspořádání styku s dětmi není problémem jenom České republiky. Je vidět, že stále více se globalizující svět řeší spíše problémy vlastní globalizace, než „malé“ problémy týkající se rodinného života.

V polovině září roku 2004 obletěly svět například fotografie muže v masce Batmana na římské Buckinghamského paláce v Londýně, který šest hodin stál vedle balkonu, z něhož obvykle britská královna zdraví své poddané. Šlo o akci na podporu práv rozvedených mužů k jejich dětem.

Dvaatřicetiletý Jason Hatch, povoláním malíř a dekorátér, vyvěsil na paláci transparent o boji rozvedených otců. Podobné akce se stále častěji konají na nejrůznějších místech Evropy. Zmíněný otec není rozhodně osamoceným bojovníkem. Další rozvedený otec Dave Pyke v kostýmu Robina pomohl Hatchovi vyšplhat se na římsu paláce, jiný otec, David Chick, zase vyšplhal na tzv. Londýnské oko.

Tisk se tehdy v Anglii zabýval spíše tím, jak špatně funguje ochranka královny, než samotným problémem, proč otec k podobnému kroku přistoupil. I samotný článek, ze kterého jsem čerpal, má zajímavý konec. Celý je napsán velmi korektně a je z něho patrné, že se snaží problém nestranně a poctivě popsat.

V několika posledních odstavcích přiznává, že zákonodárství v mnoha zemích tento problém řešit nedokáže. Autor článku, aby nemusel nechávat závěr otevřený, ukazuje kuriózním způsobem na to, že problémem jsou vlastně sami otcové. Poslední dvě věty doslova zní: ... „*Takže za co Batmanové, Supermani či Spidermani vlastně vedou boj? Za své zájmy, nebo za zájmy dětí?*“ ... [100+1, 2004]. A jsme opět na začátku. Stále bez praktického řešení.

U protestujících otců jde o pokus přitáhnout pozornost k reálnému a vážnému problému. Je dlouhodobý a téměř všudypřítomný.

Ve Velké Británii, v Itálii, Německu i v dalších evropských zemích, stejně jako v USA. V Německu zákon umožňuje sice společnou péči o dítě, přesto je tam 85 % dětí z rozvedených rodin svěřováno matce, stejně jako ve Francii. V Itálii dostávají matky dítě do péče v 90 % případů, ve Velké Británii jsou to 93 %.

Nejde přitom jenom o exmanžely, ale i o prarodiče, kteří po rozvodu také nemívají možnost vidět vnoučata svých rozvedených synů. Ve Španělsku se jeden takový bojující otec polil benzínem a zapálil. Vzbudil senzaci, ale ne soucit. Opět byl označen spíše za kverulanta. Stále se opakující příklad.

Tento otec svůj čin udělal spíše jako demonstraci, protože pod oděvem měl ohnivzdornou kombinézu. Pro mnohé lidi to byl blázen. Ale kdo jednou zažil podobný soudní boj o děti, ten pochopí.

Z uvedeného je vidět, že problematika porozvodové péče o děti se netýká jenom České republiky. Ostatně i dnes nejuznávanější světový odborník na toto téma Dr. Richard A. Warshak⁶ žije také v zahraničí – Americe.

Ale přesto si myslím, že je rozdíl mezi soudními spory v České republice a ve světě. V mnoha jiných zemích prostě panuje názor – i když chybný, že děti patří matce. U nás k tomu ovšem přistupuje lidová tvořivost mnohých soudců, kteří takovýto nesprávný názor dotáhli svým přičiněním až k přímo zrušným praktikám.

⁶ Dr. Richard A. Warshak je klinický a výzkumný psycholog. Má soukromou praxi a zároveň působí jako profesor na Jihozápadním lékařském centru při University of Texas. Je mezinárodně uznávanou autoritou na rozvody a citace z jeho studií často zaznívají v soudních síních a zákonodárných sborech. Jeho díla jsou známá po celém světě a byla představena např. na CNN, v denících Today, USA Today, Washington Post, London Sunday Telegraph nebo v magazínu Times. Je autorem velmi úspěšných knih, např. *Revoluce v porozvodové péči o děti* a *Rozvodové jedy*. Žije a pracuje se svou ženou v Dallasu a v Texasu. Online je k zastizení na www.warshak.com.

7. Řešení problematiky soudy v České republice

Většina případů porozvodové výchovy dětí končí v České republice u soudů prakticky všech stupňů, včetně mezinárodních. Problémem je, že velké procento těchto kauz se potom táhne pět, deset i více let. Směrem od soudců přichází téměř vždy stejné vysvětlení – „Případy jsou složité, je potřeba se jim věnovat a zabere to hodně času“. Ten přitom běží a spisy většinou jenom leží a zanáší je prach.

Již málokoho, kdo se u nás v porevoluční době rozváděl a nebo nyní rozvádí, tak překvapí průtahy v opatrovnických procesech. Když se dva lidé rozhodnou mít děti, nikdo po nich nechce potvrzení od psychologů a psychiatrů, že vůbec mohou dítě počít. Ale když se rozvádí, musí projít celou řadou posudků, na případu se živí soudci, orgány péče o dítě, psychologové, psychiatři, mnohdy i policie, ať už městská nebo státní. Mnohé posudky jsou přitom psány tak, aby se hodily „do pera“ samotným soudcům. Soudci mívají své „oblíbené znalce“, kteří jim píšou posudky v termínech i několika let, ale zato podle jejich přání. Svě „vyvolené“ přetěžují, ostatním práci nedají.

Přitom praxe by měla být úplně jiná. Pokud se dva rozvádějí a z minulosti neexistují žádné zdokumentované výchovné problémy, rodiče by nemuseli být vůbec vyšetřováni! A pokud na tom bude jeden vehementně trvat a popisovat toho druhého málem jako vraha malých dětí, proč neudělat posudky. Ale pokud se toto neprokáže, pomlouvající rodič by za svá tvrzení měl nést tvrdé následky! Zase zde ovšem platí jedno pravidlo, které se vine celou touto prací. Posudek musí být vypracován rychle, tak do tří měsíců od zahájení soudního řízení. Potom už nemá žádný smysl!

V mnoha státech světa je rodina a dítě věcí téměř posvátnou. U nás, když se rodiče rozvádějí, většinou otcové musí podstoupit ponižující proceduru u soudních jednání, kdy se musí doprošovat, aby mohli své dítě či děti nejenom vychovávat, ale často i vůbec vidět. Při rozhovorech s mnohými, takto postiženými otci, jsem se setkal s názorem, že normou rodinného práva v České republice je deviace.

Je přípustitelné, že někteří otcové se chtějí přes děti jenom mstít svým bývalým manželkám. I to se může stát, ovšem kvalitní psycholog je toto jednání schopen odhalit. Těžko ale otce, který se snaží stýkat se svými dětmi mnoho let, z něčeho podobného obviňovat. O styk s dětmi se snaží mnohdy kvalitní otcové, kteří se nechtějí ani po rozvodu vzdát svého rodičovského práva na podílu při jejich výchově.

Takovíto otcové jsou ještě stále ve společenském povědomí vnímáni jako rušivé elementy, státní instituce je označují za skoro nepřátelské kverulanty. Potom se stává, že čím je táta kvalitnější, tím větší překážky jsou mu kladeny. Podle toho, jak moc se mu chce bývalá manželka pomstít.

Pokud se někdo pokusí zpochybnit činnost některého soudce, nejčastěji narazí na argument, že je to útok na nezávislost soudu. Přitom mnozí soudci si vysvětlují onu nezávislost jako to, že si mohou dělat, co chtějí. V jejich pojetí, kdy si soudce může dělat, co chce, to již ale není soudce, ale diktátor. Už proto, že rozhodování v problematice dětí je naprosto neměřitelnou veličinou.

Českou justici v porevoluční době chtělo ozdravit mnoho ministrů. Než se jim to ovšem podařilo, museli odejít. A sami soudci asi nápravu nesjednají. Platí staré přísloví, že kapři si svůj rybník nikdy nevynechají.

Mnohé diskuze zabývající se porozvodovou problematikou výchovy dětí používají ve svém slovníku tzv. „půjčování dětí“. Toto by se stávat nemělo, protože v těchto případech nejde o žádné půjčování dětí, ale o podíl obou rodičů na jejich výchově!

Důležitým aspektem při rozhodování v porozvodové problematice je rychlost soudů. Platí zde přitom pravidlo, že rychlé rozhodnutí je většinou lepší, než dlouze se vlekoucí. A nebo si soudci myslí, že za deset let se případ zjednoduší? Jinak se to dá říct tak, že jsou-li soudy v těchto kauzách pomalé, jsou tím pádem rovněž nespravedlivé. Zvláště, když se rozhodnutí týká dětí, které dospívají rychle a skokově.

Když se Ústecká soudkyně Hana Vondráčková rozhodla k 30. dubnu 2005 odejít do starobního důchodu, zůstalo po ní 460 nerozhodnutých opatrovnických případů. Soudkyně neodešla tak úplně dobrovolně, za její nečinnost v uvedených spisech jí hrozilo kárné řízení iniciované ministrem spravedlnosti [ČTK, 2005].

Kdyby přitom ve většině případů rozhodla do několika měsíců, měla by dostatek času na řešení opravdu složitých kauz, kterých by byly maximálně desítky. Víím, že spousta „odborníků“ by nyní řekla, že šlo třeba o případy, kterým musela být věnována individuální pozornost a že byly složité.

Co ale ještě mohla zmíněná soudkyně rozhodnout v případě táhnoucím se 14 let, za který měla být poslána před kárný senát Nejvyššího soudu? Opravdu v tomto je dneska největší problém opatrovnického soudnictví.

Je už zapotřebí konečně říct, že případy táhnoucí se léta jsou ke škodě všech účastníků řízení a v ničem nepomohou ani samotným dětem.

Soudci se sami často podílejí na rozpadu rodin daleko více, než sami rodiče. Mnohdy by se Ti dva po čase domluvili, protože čas je nejlepším lékem na neshody. Rozvádějící se rodiče by v mnoha případech pochopili, že je i pro ně domluva a následný klid v životě větším přínosem, než vleklé hádky. Takové domluvy jim ale soudci nedovolí, protože mnohaletými soudními průtahy způsobují spíše pomyslné přisypávání soli do otevřených ran.

Soudy u nás zcela spolehlivě zabezpečují, aby se dva rodiče nemohli domluvit. Domluva není možná, když se bývalí partneři musí po mnoho let potkávat v soudních síních a „kydat“ na sebe špínu. To malé procento lidí, kteří se umí dohodnout sami, ti ani k soudu ohledně styku s dětmi nejdou.

Je strašné, že soudci potom za likvidaci přirozeného rodičovství berou platy, často přesahující 50 000 Kč měsíčně! A děti, kterým soudy zkazili dětství, těmto soudcům budou v dospělosti ze svých daní ještě přispívat na důchody. Mnozí soudci si ze soudních případů řešících děti po rozvodu a z následného důkladného rozvracení rodin udělali celkem nenáročný způsob obživy.

Nemusí ani číst spisy, mohou „pro formu“ zadat vypracování odborných posudků (o těch podrobně dále) a potom rozhodnout podle zaběhlých stereotypů. A když se to někomu nelíbí? Vždyť oni přece musí každý případ posuzovat „individuálně“ a „v zájmu dítěte“. To jsou tak abstraktní a neměřitelné pojmy, že se za tím skryje kdejaký líný soudce.

Je jasné, že vždy bude určité procento případů, na které předchozí odstavce nejdou použít. Na ty ale bude dost času v soudních síních, až se nebudou na soudech z banálních případů vyrábět hrůzostrašné kauzy.

7.1. Prezident soudcovské unie

Samostatným případem přístupujícím k řešení problematiky je přístup prezidenta Soudcovské unie Jaromíra Jirsy. Stejně, jako mnozí jiní soudci, zastává názor, že pokud se rodiče po rozvodu nedokáží dohodnout, těžko to za ně udělá soud. Soudce Jaromír Jirsa jde ale ve svých úvahách ještě dále. Podle něho jde vždy o kontraproduktivní rozhodnutí.

Problémem není podle něho ani v zákonech, ani v soudcích, ale ve dvou lidech, kterým se rozpadl vztah: *...., Občané si nemohou představit, že jejich lidské selhání a rozpad partnerských vztahů za ně vyřeší stát.* “ ...

Reagoval tím na informaci Mladé fronty Dnes, že se Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku bude přednostně zabývat stížnostmi 14 českých otců, jimž bývalé manželky znemožňují soudem nařízený kontakt s dětmi [iDNES, 2004].

Prezident Jaromír Jirsa je podle mého názoru ostudou našeho soudnictví. Je hrozné, že přitom tento soudce sám podobné případy soudí a zastává v soudnictví tak významnou funkci – ze které může ovlivňovat jak jiné soudce, tak i veřejnost!

Soudce má soudit a ne odkazovat strany, ať si udělají pořádek sami mezi sebou. Svými vyjádřeními jenom podkopává právní vědomí veřejnosti. Příště třeba soudce může poradit okradenému, aby nezatěžoval soud a vyřídil si to se zlodějem sám.

Podle prezidenta soudcovské unie není problém v systému České republiky! Dokonce se snaží problém zlehčit dalším výrokem, že *...., podobné případy se řeší všude na světě, tyto případy tu byly, jsou a budou* “... Jako by to pro soudce byla nějaká omluva!

Na jedné straně dále soudce Jirsa připouští, že český právní řád má mechanismy, které mohou ženu donutit, aby uposlechla soudní verdikt, na straně druhé ale dodává, že soud musí hlavně řešit, zda je jejich využití dobré pro dítě! Jaké je ale pořadí priorit toho, co je dobré pro dítě? Na jakém stupni pomyslného žebříčku stojí táta dětí?

A zase jsme u nedotaženého zákona o sociálně-právní ochraně dětí 359/1999 Sb., který ve svém paragrafu číslo 5 říká:

...., Předním hlediskem sociálně-právní ochrany je zájem a blaho dítěte. “ ...

Soudce Jirsa lituje děti: ..., *Nakonec na matku dojde, zaplatí pokutu a pak může skončit i ve vězení. Ale dítě pak putuje k otci, kterého deset let nevidělo* "... Zapomíná na to, že soud tu není od toho, aby určoval, které provinění nebude trestat a tím způsobovat jiné bezpráví! Nechce si uvědomit, že právě to, že dítě nevidělo otce deset let, je vinou nečinnosti soudu. Soud musí zajistit vymahatelnost práva, a to rychle. Zvláště tam, kde vstupují do sporu oprávněné zájmy dětí.

Celá problematika se dá vyložit i následovně. Líný soudce se nechce zabývat kauzou, tak pro formu občas vypíše jednání, kde třeba zjišťuje kroužky dětí. Naprosto zbytečně, protože každé dítě má právo na zájmovou činnost, pokud na ni rodiče mají peníze. Ale soudce tímto krokem „zabije čas“ a protáhne spor na léta. Potom již s klidným svědomím rozhodne, že dítě za tátou nemůže, protože ho 10 let nevidělo.

K potvrzení svého názoru přitom použije posudek spřízněného psychologa, který ví, co od něho soudce potřebuje. Za tyto praktiky by měli být sami soudci souzeni, a to tvrdě!

Ve stejném článku [iDNES, 2004] je uveden názor předsedkyně Rady vlády pro rovné příležitosti žen a mužů. Podle ní jsou muži v této oblasti v Česku diskriminováni. Dále uvádí, že: ..., *V zákoně ale nikde není nařízení, že by dítě mělo být svěřeno do péče jen matce. Je to jeden z tradičních genderových stereotypů.* "...

Vzor řešení nemusíme přitom hledat například ve Velké Británii, ale například v severských zemích Evropy, kde je běžná tzv. střídavá péče o děti. Protože tam soudy především fungují!

7.2. Problematika výživného

Když soudce neví, jak rozhodnout, nebo když soudce či jiný „odborník“ v televizní či jiné diskuzi netuší, jak reagovat na nedávání dětí jedním partnerem, tak se uchýlí většinou k osvědčené argumentaci: ..., *No jo, ale otec platí málo na výživném* "... nebo: ..., *Otec neplatí výživné, tak jak se může chtít stýkat se svými dětmi* "... Nikdo už ale neřekne: ..., *Matka nedává otci protiprávně děti, budou jí odebrány a dány otci* "...

Problematika výživného je žhavým tématem v každé době a vydala by na samostatnou diplomovou práci. Já se tímto tématem chci v obecné rovině (než přejdu k mé vlastní kauze) zabývat z toho pohledu, že problematika výživného je u nás vůči otcům značně diskriminující, ale zároveň praktiky našich soudů v této oblasti poškozují i matky a v neposlední řadě také děti.

Samozřejmě, peníze jsou zapotřebí vždy. Ovšem když matka vysoudí alimenty třeba osm let zpětně (v léta táhnoucím se sporu), tak koupí dětem boty či jídlo, které jim měla koupit před těmi osmi lety? Stanovení výživného a doby zpětného placení u nás záleží čistě na libovůli soudců a jejich rozhodnutí se mnohdy neopírají o nic jiného, než o jejich „šťelbu od boku“. Mně samotnému soud vyměřil platit na výživném 91 % mých příjmů. Málokdo mi to věří, ale je to tak.

Není žádným tajemstvím, že se otcové, a hlavně podnikatelé, snaží zatajovat své příjmy. Sám několik takových případů znám. Ale podívejme se na problematiku z jiného pohledu. Současné praktiky neumožňují otcům například zkusit začít podnikat, protože nemají z velké části jistotu, že se jim to povede a podnikáním se vůbec užíví.

V situaci, kdy u nás neexistuje navíc předvídatelnost soudních rozhodnutí, je začít podnikat u rozvedeného otce, který má platit alimenty, přinejmenším značně nejistým krokem, který ho může doslova uvrhnout do bídy.

Podívejme se na modelový příklad. Rozvedený otec má dvě děti a začne podnikat. Daří se mu dobře a vydělává 30 000 Kč měsíčně. Soud mu stanoví, aby platil alimenty ve výši 6 000 Kč. Otec je po tři roky vzorně platí a potom zkrachuje. Matka dětí se nesmíří s tím, že jí klesly příjmy a podá žalobu – a to na tři roky zpětně.

Ponořme se na chvíli do světa iluzí – soud rozhodne do jednoho měsíce. A protože případ soudí jiný soudce, tak stanoví, že oněch 6 000 Kč bylo málo a otec musí platit tři roky zpětně 12 000 Kč měsíčně. Polovinu již zaplatil, proto musí doplatit $6\,000 \times 12 \times 3 = 216\,000$ Kč. Ber kde ber!

Přítom zmíněný otec alimenty vzorně platil a zbytek již použil pro svou potřebu. Zpětné vymáhání alimentů způsobem bez jakýchkoliv pravidel není nic jiného než zločin. Opakuji – bez jakýchkoliv pravidel! Pokud by se u nás třeba přijal norský model výživného (viz dále), soudy by nemusely složitě zjišťovat potřeby dětí (kromě zdravotních problémů), ty by byly nastaveny pro všechny stejně. Soudci se tak mohou v čase, který tímto postupem ušetří, více věnovat zjišťování výdělkových možností a schopností obou rodičů a poté rozhodovat mnohem kvalifikovaněji – již podle tabulek.

Pokud se otci nezvýšily příjmy, je minimálně nemorální mu určovat zpětně, že to, co sice v souladu se zákonem již „snědl, tak že musí vytáhnout a dát svým dětem“. A to třeba osm let nazpátky. Znovu opakuji, i když se mu příjmy nijak nezvýšily a děti netrpí žádným nedostatkem či nemocí!

Nikoho už nezajímá, že otec zkrachoval a nemá prakticky žádné příjmy, platit má přece zpětně. Dluh dělá 216 000 a otec má platit, jedno kde na to vezme. Je nezaměstnaný, exekutor mu sebere z domu vše, takže už ani nemůže pomýšlet na to, že by začal znovu podnikat. Takovému otci kromě sebevraždy už toho moc nezbývá. A to ještě nepočítám s variantou, že soud se potáhne pět let a s původními třemi roky zpětně to dělá let osm. A otec, který je na úřadu práce, tak musí platit výživné tak, jako by byl zaměstnán a nebo podle toho, jaké má vzdělání. Že tento případ není možný? Asi není, ale v našem soudnictví se stává celkem běžně.

A když je soudce mimořádně líný, tak nemusí ani zjišťovat, zda otec má na vydělávání takových alimentů vůbec podmínky, či možnosti. Pokud se k tomu všemu otec rozhodne „bojovat“ u soudu o děti, tak samozřejmě nemá čas na vydělávání peněz. Nikdo mu ale neuzná, že se v tu dobu nemohl věnovat financím. To, že musel trávit čas „nesmyslným a uměle živeným bojem“ a platit drahé právní služby není argumentem pro soud. Pro ten jsou nejdůležitější vždy zájmy dítěte. A tím není v konečném důsledku nic jiného, než peníze. Styk s otcem je až na okraji soudních zájmů.

Když otec zajde do kanceláře Veřejného ochránce práv, tak dostane zelený papír A4, na kterém se dočte: *...„Jestliže je životní úroveň rodiče pouze průměrná nebo nižší než průměrná, nelze stanovit výživné, které by tuto jeho životní úroveň výrazně přesahovalo, a to ani tehdy, jsou-li potřeby dítěte výrazně zvýšeny.“* ... U soudu toto ale neplatí. Soudce je přece nezávislý a může rozhodnout, jak on sám chce.

Pozor, uvedené příklady jsou vztaženy na otce, který se placení výživného nevyhýbá a který má snahu dát dětem co nejvíce. Soudní mašinérie ale takového otce mnohdy smete takovým způsobem, že je rád, když neskončí jako bezdomovec.

Daleko lépe je na tom otec odsouzený za trestnou činnost. Pokud je takový rodič ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 10/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vymezuje, kolik lze z výdělku povinného použít na úhradu výživného. To znamená, že existují pravidla! A ta by měla být jasná nejenom pro trestně stíhané osoby, ale pro všechny rodiče!

V této kapitole se rozhodně nesnažím zpochybnit placení výživného. Jde mi pouze o to upozornit na fakt, že u nás neexistují žádná pravidla pro stanovení výživného! Například u soudu v Brně před revolucí existovaly tabulky, podle kterých se alimenty vypočítávaly. Byly sice orientační, ale soudci se jimi řídili.

Vraťme se ještě k otci podnikateli. Nejen on, ale každý podnikatel, když vytváří podnikatelský plán, tak musí porovnat všechny uvažované příjmy a výdaje. A výše alimentů je tak nejistá položka, že mnohý rozvedený otec raději podnikat vůbec nezačne, protože riziko zpětného zvýšení alimentů je pro něho příliš vysoké a nedá se přiložit na váhy příjmy / výdaje. A nebo otec raději nepřijme zaměstnání, kde by musel dojíždět, protože třeba třetinu platu by musel dávat na cestu do práce a to mu nemusí soud uznat. Opět to záleží na libovůli soudce.

Pokud mu soud stanoví alimenty z výše příjmu bez ohledu na náklady potřebné k jejich zajištění, tak nemá šanci zaměstnání vůbec přijmout. V obou zmíněných případech je to ke škodě dětí, jejichž zájmy se soudci tak rádi ohánějí.

Jistě mnohý „odborník“ namítne, že výživné se nedá řešit tabulkami. To je ale nesmysl, protože podobné systémy fungují v mnoha zemích kolem nás. Samozřejmě, vždy se může vyskytnout mimořádný případ, kdy dítě například vážně onemocní a rodiče se musí vzdát téměř všech svých příjmů nad životní nutnost. Ale takové případy se dají řešit individuálně a rozhodně jich nebude tolik, jako těch běžných.

Mě osobně zaujal model z Norska, který dokazuje, že i ve výživném existuje něco jako předvídatelnost práva [VOREL, R.]. Samozřejmě, nic není dokonalé. Ale zrušené praktiky, které fungují u nás, tak ty neprospívají vůbec nikomu. Jenom soudcům, kteří se při výši svého platu nemusí ani namáhat přemýšlet a mohou „střílet od boku“.

7.2.1. Alimenty na dítě v Norsku

Na rozdíl od České republiky je potřeba dítěte stanovená pomocí tabulek pro všechny děti stejně. Alimenty se vypočítávají podle tabulky, která se každoročně aktualizuje. Platí následující základní formule pro výpočet alimentů:

Potřeba dítěte x procentuální příjem rodičů z obou příjmů = podíl na alimentech + přípočet k alimentům – podíl na dnech strávených s dítětem = alimenty na dítě.

Potřeba dítěte vychází ze stejných potřeb pro každé dítě ve své věkové skupině a určuje ji Státní institut pro výzkum spotřeby. Potřeba dítěte se skládá z individuálních požadavků (jídlo, pití, oblečení obuv, zdravotní a hygienické potřeby, hračky a potřeby pro volný čas), z potřeby pro domácnost (nábytek, telefon, media a PC, atd.), výdaje za bydlení a výdaje za cestování a další, od kterých se odpočítávají státní příspěvky (stejně jako základ pro všechny), apod. (různé odpisy a jiné příspěvky).

Náklady individuální potřeby činí v Norsku podle konkrétního věku dítěte (tři skupiny 0–5 let, 6–10 let a 11 a více let) 2 000 až 3 600 NOK měsíčně (1 NOK = přibližně 3,52 CZK). Náklady na chod domácnosti tvoří přibližně 1/6 nákladů na individuální potřeby. Výdaje na bydlení se započítávají sumou 800 NOK měsíčně – přídatky na dítě jsou 970 NOK měsíčně.

Pro rodiče, který zaopatřuje dítě ve věku 0 – 3 roky sám, je navíc přírůstek 660 NOK měsíčně. Pro určité části severního Norska je měsíční přírůstek „Finnmarks-tillegg“ 330 NOK měsíčně.

Celkové náklady na dítě se pohybují podle věku dítěte a tím pádem skupiny mezi přibližně 2 800 a 5 000 NOK měsíčně.

Procentuální příjem rodičů z obou příjmů se vypočítává dle následující tabulky:

Příjem plátce alimentů / příjem oba rodiče	Podíl plátce alimentů	V procentech
0,0 – 0,249	1/6	0,167
0,25 – 0,416	2/6	0,333
0,417 – 0,583	3/6	0,500
0,584 – 0,75	4/6	0,667
0,571 – 1,0	5/6	0,833

Zdroj: Foreningen 2 Foreldre, Hvordan ta vare paa familien etter samlivsbrudd

Přípočet k alimentům vzniká jen tehdy, pokud roční příjem přesáhne určitou sumu (od 1. června 2004 roční příjem od 671 000 NOK = 2 350 000 CZK). Pod tento roční příjem se žádná přírůzka nezapočítává a vychází se ze stejných potřeb pro každé dítě.

Podíl dní strávených s dítětem (průměrný počet přenocování: KL = klasse = třída) odpočítává se individuální potřeba na dítě (v NOK):

Odpočet od alimentů dle KL a věku dítěte (v NOK)	0 – 5 let	6 – 10 let	11 > let
KL 0 - méně než 2 dny v měsíci	0	0	0
KL 1 - 2-3 dny v měsíci	170	230	315
KL 2 - 4-8 dnů v měsíci	565	755	1 035
KL 3 - 9-13 dní v měsíci	790	1 055	1 445
KL 4 - 14-15 dní v měsíci	990	1 320	1 815

Zdroj: Foreningen 2 Foreldre, Hvordan ta vare paa familien etter samlivsbrudd

Alimenty na dítě se tedy definitivně vypočítávají jako kombinace podílu plátce alimentů v souvislosti s věkem dítěte (tři skupiny 0–5 let, 6–10 let a 11 a více let) a KL. Zde několik příkladů po odpočtu dní strávených s dítětem od podílu na alimentech:

- Žádný či skoro žádný kontakt (KL 0), otec má příjem 5/6, dítě ve věku do 5 let 2 217 NOK, dítě ve věku od 11 let 3 975 NOK
- Průměrný kontakt (KL 2), otec má příjem 3/6, dítě ve věku 5 let, 765 NOK, pokud by byl kontakt ve třídě KL 0, je to 1 652 NOK

Norsko je drahá země a platy jsou přiměřené. Průměrný plat v Norsku byl v roce 2003 okolo 270 000 NOK (přes 950 000 CZK – to je asi o 5 000 EURO vyšší než v Německu) a při průměrných daních 24,2 procenta zůstane přes 720 000 CZK čistého.

Průměrný plat v Norsku by odpovídal přibližně průměru platů v Česku, pokud by se jeden NOK rovnal jedné koruně. Ceny nemovitostí se pohybují srovnatelně v tom poměru, v jakém se pohybují platy a v jakém je kurz NOK:CZK, tedy 1:3,5.

Když vezmeme v úvahu nejvyšší sazbu z předchozího příkladu (KL 2, 5/6 příjem, dítě ve věku od 11 let), jsou 3 975 NOK okolo 23,4 procent z příjmu, tento případ ale jen stěží nastane, protože počítáme s průměrným platem a druhý rodič tedy bude pracovat také. V tomto případě by se příjem pohyboval okolo 3/6 což znamená alimenty 2 385 NOK, tedy okolo 14 procent z příjmu.

Při průměrném kontaktu (KL 2) a příjmu 3/6 je výše alimentů 765 NOK pro dítě do 5 let, což odpovídá 4,5 procentům z příjmu. U dítěte od 11 let to je 1 350 NOK, což odpovídá 7,9 procentům z příjmu.

Momentální systém výpočtu alimentů naráží na kritiku různých spolků: Není zcela zřejmé, proč právě průměrná skupina s příjmem 3/6 je v tak širokém pásmu. I jiné výpočty je třeba vyladit. Reforma alimentů v roce 2004 sice zohlednila zápočet dnů strávených s dítětem, nepřinesla ale zcela ten výsledek, který si někteří od této reformy slibovali.

Alimenty se mění na žádost jednoho z rodičů a to pouze, pokud by se suma změnila o více jak 10 procent. Jelikož je snaha v Norsku vše řešit dohodou mezi rodiči, platí to samé i o alimentech: Pokud se rodiče obrátí na státní instituce a požadují z jejich strany výpočet či vymáhání, zaplatí každý z nich poplatek 845 NOK.

Levněji vyjde použití internetového kalkulátoru alimentů:

<http://bidragsveileder.trygdeetaten.no/bidragsveileder/servlet/dispatcher/validerinputunderhold>

ALIMENTY MUSÍ ZANECHAT DOSTATEČNÝ PODÍL NA ŽIVOBYTÍ POPLATNÍKA A PŘÍPADNÝCH S NÍM ŽIJÍCÍCH JEHO JINÝCH DĚTÍ. ALIMENTY NESMĚJÍ PŘESÁHNOUT 25 PROCENT Z PŘÍJMU. POKUD BY TO HROZILO, REDUKUJE SE PŘIMĚŘENĚ CELKOVÁ VÝŠE ALIMENTŮ PRO VŠECHNY DĚTI.

Pokud si dítě přivydělává a překročí určitou sumu příjmu, redukuje se alimenty. Od určité sumy příjmu dítěte platí dítě jako samoživitel a vymáhání alimentů není možné. Alimenty se platí do doby než je dítěti 18 let, poté pouze pokud dítě navštěvuje školu. Školou se rozumí i střední škola.

Studium si dítě financuje pomocí státní půjčky, kterou obdrží každé dítě nezávisle na příjmu rodičů. V případě, že došlo k vzniku dluhů ohledně alimentů z důležitého důvodu, je možno požádat o jejich prominutí. Poplatník alimentů, který žije v cizí zemi, ve které jsou nižší příjmy, nemusí platit alimenty v plné výši, ty se v tomto případě určují individuálně dle situace.

Protože v Norsku platí svoboda ohledně dohody, jak co se týče péče o dítě (kontakt s dítětem), tak i alimentů, nejsou údaje závazné a mohou být uspořádány formou dohody.

Jak je vidět, jsou země, kde to funguje. Určitě se najde dost lidí, kteří by rádi viděli jiný model. Žádné uspořádání nebude nikdy vyhovovat všem. Co je ovšem důležitější, je skutečnost, když fungují vůbec nějaká pravidla! Přitom dokud pravidla týkající se alimentů nebudou platit i u nás, bude stále docházet k „sypaní rány solí“. Pokud rozvedení lidé budou mít dána jasná pravidla, jejich vzájemné emoce se zklidní mnohem dříve. A zklidní se dříve i samotné děti A o ty nám přece jenom jde. Nebo ne?

7.2.2. Vymáhání alimentů

Za neplacení výživného na vlastní děti soudy ročně pošlou do vězení sedm tisíc lidí [MD DNES, 6. 5. 2006]. Poslanci toto chtějí změnit a navrhují, aby za neplaticí rodiče alimenty poskytoval stát a ten je potom na neplatiči vymáhal. V článku, ze kterého je citována první věta tohoto odstavce, jsou uvedeny příběhy dvou žen a jednoho muže, kterým ex-partneři neplatí na děti. Jejich názory jsou jednoznačné a plně shodné s tím, k čemu směřuje tato práce. Na vině je nečinnost soudů.

Rovněž problémy s vymáháním výživného jsou celkem jednoduchou záležitostí. Pokud se ovšem řeší dostatečně rychle. Na tom se shodli všichni tři oslovení rodiče ve zmíněném článku. Pokud bude alimenty platit stát, tak vlastně jenom „látuje“ to, co sám způsobil. Kdyby soudy pracovaly rychle, tak dluhům ve výši 200 000 Kč (jak je uvedeno v článku) nikdy nemůže dojít. Nedovolil by to neplaticím rodičům strach, stejně jako by nedovolil strach druhým rodičům nedávat děti.

Jsmo opět u soudců. Protože z nich tento režim udělal „nedotknutelnou šlechtu“, kterou nikdo nedonutí pořádně pracovat, snaží se ten samý stát raději řešit problém úplně jinak – a to špatně. Bude alimenty platit sám a potom je vymáhat. Zase další úředníci budou mít práci, zase bude státní pokladna o něco chudší. Ale pro státní úředníky je to pořád lepší řešení, než si dovolit „došlápnout“ na justici. Z toho mají prostě strach.

Stále se snažím pochopit, v čem je tady problém. Soud rozhodne. Policie koná, soud odsoudí. To vše nemůže trvat déle než půl roku – když moc. Prakticky všichni postižení lidé si stěžují na pomalé soudy. Prezident Soudcovské unie Jaromír Jirsa je jiného názoru – ..., *Samozřejmě, že se najdou soudy, kde to trvá dlouho, ale to jsou jen výjimky*“... [BLAŽKOVÁ, J., KUBÁLKOVÁ, P., 2006]. Naskytá se otázka, zda by to nechtělo vyměnit prezidenta Soudcovské unie.

Proč je řešení jednoduché? Není nutné měnit zákony. Stačí předvolat neplaticího rodiče. Pokud se bez omluvy nedostaví, dát mu vysokou pokutu. Pokud nepředloží doklady o zaplacení výživného, odsouzení může být rychlé.

V New Yorku jsem navštívil soud, kde se soudí kromě jedné krátké noční přestávky na úklid celý týden non-stop. Soudí se jednoduché a hlavně jasné případy. Proč to nejde u nás? Byť třeba jenom v pracovní době. Jednoduše proto, že to někdo nechce. A kdo má zájem na tom aby to nebylo? Soudci, kterým vyhovuje se kauzám věnovat měsíce a léta. Vypsat jednání, přečíst dosavadní průběh, zeptat se na dvě či tři otázky a případ uložit zase na půl roku k ledu.

Pokud tento stát nevnese do českého soudnictví pořádek a nedonutí soudce pracovat efektivně, tak můžeme přijímat další zákony (jako ten o placení výživného státem), psát studie, články, bakalářské a diplomové práce – a nic se nestane. Jednoduše proto, že jiné řešení, než aby soudy začaly EFEKTIVNĚ pracovat, prostě není. Nehledejme něco, co neexistuje!

Ale protože se tato kapitola týká výživného, musím uvést ještě jednu úvahu. Vlastně se budu opět opakovat. Pokud by soudní spory týkající se dětí probíhaly rychle, rodiče by nebyli nuceni vést mnohaleté soudní bitvy – „kydat“ na sebe špínu třeba celé desetiletí a i vztah k dětem by tím nebyl narušen. Rozhodně málokterému rodiči by byl osud jeho vlastních dětí lhostejný. Jednoduše řečeno, kdyby soudy pracovaly, problém neplacení výživného by alespoň zčásti vymizel a opět by bylo více času na skutečné případy.

Na závěr tohoto tématu ještě jedna úvaha. Výživné pro děti je nutné a nechci ho zpochybňovat. Ale jak již bylo uvedeno, výživné v České republice se nestanovuje na základě pravidel. Je potom otázka, zda mezi tzv. neplatiči není příliš velké procento těch, kterým bylo výživné vyměřeno uměle, bez reálných podkladů. To se ale nedozvíme, dokud příslušná pravidla nezavedeme.

7.3. Problematika styků s dětmi

Problematiky rodinného práva se dotýká i mnoho dalších aspektů našeho soudnictví. Mezi nejdůležitější samozřejmě patří svěřování dětí do péče jednoho a nebo druhého rodiče. I toto by vydalo na samostatnou práci. Přitom svěření dětí do péče a stanovení styků s dětmi u nás velmi často odporuje dobrým mravům a zdravému rozumu. Mnohdy nebere v úvahu ani zákon o rodině. V případě, kdy je styk s dětmi 2 hodiny jednou za 14 dnů či za měsíc, tak ten nemá účinnost a musí to být zřejmé i soudu.

Myslím, že nejde ani tak o svěření dítěte do péče jednoho či druhého rodiče. V tom já osobně problém nevidím. Pokud žádný z rodičů dosud neměl výchovné problémy, o kterých by byl dopředu informován soud či orgán péče o dítě, tak by se neměly vypracovávat ani psychologické posudky, ani psychiatrické.

Když oba rodiče mají opravdu stejné předpoklady pro výchovu dětí, soud by měl rozhodnout jenom podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, na kterou stranu se přikloní. Ale ne na základě jakéhosi stereotypu, či zda jeden rodič má na platu o stokorunu více!

Daleko závažnější je problematika styku toho rodiče s dětmi, který je nedostal do své péče. Jeho právo stýkat se s dětmi by mělo být pro toho „šťastnějšího rodiče“ přímo posvátné. Protože pokud někdo přijme práva, měl by respektovat i povinnosti. A jsme zase u té důslednosti, kterou jsem zmiňoval již několikrát.

Jelikož soudci potřebují zdůraznit svou potřebnost při řešení „komplikovaných případů“, tak si tyto případy sami vyrábí tím, že je řeší mnoho let. Přitom i zde by mělo platit jedno základní pravidlo.

Pokud jeden rodič odmítá předávat děti druhému rodiči, do půl roku maximálně by soud měl rozhodnout o svěřeni dětí do péče druhého rodiče tak, jak to umožňuje současný zákon o rodině. A neřešit citové vazby, kroužky dětí a podobné zbytečnosti. Táta je přece naprosto stejný rodič jako máma, proto není důvod dopředu zpochybňovat jeho výchovné kvality.

Ptá se například někdo nerozvádějících se rodičů, kam jejich děti chodí do kroužků a kdo s nimi třeba chodí na výlety? Pokud soudy přestanou řešit zbytečnosti, zbude jim dostatek času na opravdu složité případy, které v jejich praxi nepochybně existují.

Proč mají rozvádějící se rodiče podstupovat ponižující procedury, když toto nemusí rodiče, kteří vychovávají děti a nerozvádějí se? Kvality rodiče se nezmění jenom proto, že se rozvádí!

7.4. Soudní jednání

Možná by bylo zajímavé, kdyby někdo na toto téma vypracoval samostatnou vědeckou práci. Já jsem osobně prošel tolika soudními jednáními, že nepsat tuto komplexní práci, asi bych se tomuto tématu věnoval. Zde je totiž ukryt klíč k zásadnímu řešení soudních kauz zabývajících se opatrovnickými záležitostmi. Kdo pochopí systém dnešních soudních jednání, ten pochopí z drtivé většiny i problematiku celého soudnictví. Jejich efektivita je na tak nízké úrovni, že žádná soukromá firma by takovýto styl práce nepřežila ani jeden měsíc!

Soudní jednání jsou dokonalým příkladem impotence české justice. Celý proces probíhá tak, že na soud dojde žaloba jedné strany. Ta se založí a někdy za rok či dva (v tom lepším případě) se pošle protistraně k vyjádření – čest výjimkám! Za dalšího půl roku až rok (v tom lepším případě) proběhne první jednání, kdy bývá vyslechnut většinou jeden z rodičů.

Dalších půlrok až rok se čeká na další jednání, kdy bývá vyslechnut druhý rodič. Když se jedná o osvíceného soudce, tak nechá „již“ po tomto jednání vypracovat soudní posudky, na které se obvykle čeká půl roku až dva roky. Za tu dobu se neděje nic, nebo proběhne maximálně jedno stání za účelem vyslechnutí svědků.

Zde uvádím případ, když to jde dobře. Mám počítat roky uvedené v minulých odstavcích? Nehrajme si na „slušňáky“, když to není namístě. Začne-li ty uplynulé roky člověk počítat, je mu na blití. A nehledejme řešení v knihách, jakými jsou například Porozvodové jedy od Warshaka a dalších. Já v žádném případě nezpochybňuji jejich kvality. Ale tyto knihy pouze vytváří rady na situace, které někdo ...„píp“...

Postupujme stejně, jako lékař. Chceme-li vyléčit pacienta, musíme nejdříve odstranit nádor. Řekněme na rovinu, že pokud nezajistíme, aby naše soudy soudily opatrovnické kauzy v řádu měsíců, žádné jiné řešení prostě neexistuje! Je zapotřebí, aby soudní znalci z oboru psychologie a psychiatrie spolu s orgány sociálně-právní ochrany dětí (dále jen OSPOD) označili soudy za hlavní viníky problémů a nesnažili se hledat „náhradní“ řešení, mnohdy krkolomná, neúčinná a hlavně neexistující.

Soudní posudky a vyjádření OSPOD by potom měly začínat například takto:

...„Psychický stav dětí a rodičů je silně narušen nečinností soudu a jeho amatérským a nekompetentním postupem. U dětí je silně vyvinut syndrom zavrženého rodiče, který za současného právního stavu nelze nijak řešit. Proto náš posudek má pouze jednu stranu. Pokud bychom hodnotili děti a rodiče po psychické stránce, pouze by došlo k opsání diagnóz z odborných publikací. Dokud soud nezmění svůj přístup k celé kauze, nemá smysl hledat žádná řešení z oboru psychologie či psychiatrie!“...

Jak taková jednání vypadají, je popsáno rovněž u mého (našeho) konkrétního příkladu. Ten se nijak nevymyká praxe z předchozího textu. Mimochodem, na Městský soud v Brně jsem podal **21. července 2005** žalobu „Návrh otce na výkon rozhodnutí o úpravě styku s nezletilými dětmi“, která řešila nedávání dětí od posledního pravomocného rozsudku, kdy bývalá žena dostala pokutu za nedávání dětí ve výši 50 000 Kč.

V dubnu 2006 jsem se osobně ptal na soudu, jak to s mou žalobou vypadá. Bylo mi sděleno, že toto podání dosud nebylo ani evidováno jako soudní případ!

To znamená, že zmíněnému soudu nestačilo devět měsíců na to, aby mou žalobu alespoň zaevidoval!

Je to úmysl? Neschopnost? Lenost? Nechám na čtenáři, aby si udělal závěr sám. Pokud ale budeme podobné excesy soudů tolerovat, nepůjde o nic jiného, než o vytváření jakéhosi zvráceného „kultu soudů“, kdy si úzká skupina dobře placených lidí bude dělat, co chce a jejichž jedinou starostí bude zájem, aby jim náhodou někdo nenarušil jejich zaběhlé stereotypy.

Budu o tom psát i v závěru práce. Nevěřím, že by minimálně v opatrovnických sporech pomohlo soudům například navýšení stavu o vyšší soudní úředníky. Obávám se, že dojde pouze k nárůstu byrokracie. Pokud soudy nezmění stávající praktiky práce se žalobami a způsoby vedení soudních jednání, nemůžeme čekat výrazné zlepšení.

7.5. Vybavení soudů informačními technologiemi

Mě jako stranu účastnou na soudním sporu nezajímají problémy soudů. Já chci, aby bylo respektováno moje právo na spravedlivý a rychlý proces. Přesto se ale zastavím u tématu výpočetní techniky.

V Rakousku například soudy mezi sebou a s advokáty komunikují elektronicky. Výhodou je, že soudní spisy jsou v elektronické podobě. U nás, když jde opatrovnický spis například k vyšší instanci, nic dále se neděje a spis leží „u ledu“ rok i více. A co na tom, že se ve spise nacházejí další podání, která by soudce měl řešit. Pokud by spisy existovaly také v elektronické podobě, jak je tomu v mnoha jiných zemích, mohly by takto putovat mezi jednotlivými soudy.

Letos to bude 17 let od revoluce v roce 1989. Za tu dobu nic nebránilo tomu vybavit všechny soudy alespoň základní technikou. To, že tyto výdaje nebyly pro žádnou vládu dosud prioritou, nezajímá nikoho, kdo vstupuje do soudní síně. Pokud soudy ale neposkytují takové služby, které se od nich očekávají, tak by ani soudci zatím neměli brát takové platy, jaké berou. A sami soudci by si to měli vyřídit s režimem, proč nemají příslušné zázemí k plnění svých povinností.

Zatím na nevybavenost soudů doplácí soudící se strany, a když vezmu v úvahu opatrovnické spory, tak oběťmi tohoto amatérismu jsou děti, o které nám má jít především. Na druhou stranu ale musím opět konstatovat, že nevěřím tomu, že by lepší technika zlepšila natolik práci soudů. Podle mého názoru to jsou především zaběhlé stereotypy a neochota soudců měnit sebe či své postupy – což je zdaleka největším problémem naší justice!.

Lékaři se musí během své profesní kariéry neustále vzdělávat. To ale soudci jmenovaní na doživotí nemusí. Oni mají své jisté a v případě opatrovnických sporů jim ani příliš nehrozí za jejich rozhodnutí kárné řízení, protože oni všechno obhájí neměřitelnými zájmy dítěte. Stejně jako to bylo s dětmi deportovanými násilně do Argentiny. Už jsem to tady jednou zmiňoval. Jsem přesvědčen, že daleko více by toho Ministerstvo spravedlnosti ČR dosáhlo v reformě naší justice, kdyby každý soudce dostal diář cca za 100 Kč a k tomu školení, jak hlídat termíny. Potom bych třeba nemusel čekat devět měsíců na zaevidování žaloby či dva roky na soudně znalecký posudek.

7.6. Vytváření znaleckých posudků

O tomto problému již bylo tady napsáno dost. Jedná se zejména o psychologické a psychiatrické posudky, které mnohdy vytvářejí pořád jedni a ti samí znalci, které soudy často preferují. Hlavně proto, že tito znalci vytvářejí posudky takové, jaké si přejí soudci. A pokud soudce nenajde vhodné věty, které by podpořily jeho názor, jednoduše si vybere části vět, které šikovně poskládá – a je to.

Pro řešení opatrovnických kauz je nezbytné, aby dohled nad zpracováním posudků měly jednotlivé komory psychologů a psychiatrů, aby se vyloučili takoví znalci, jejichž jedinou kvalifikací je například známost se soudcem. Samozřejmě mimo toho, že kdysi příslušný obor vystudovali.

Hrůzným příkladem může být psychologka Pšikalová, se kterou jsem se bohužel já setkal. Byla prostředníkem mezi mnou a dětmi a její jediný závěr byl ten, že mám řádně platit výživné a založit dětem stavební spoření. Až prý budu mít pro každou našetřeno 120 000 Kč, tak mám za nimi přijít a třeba mě budou potom akceptovat!

Stejně tak, když jsem se pokoušel mluvit s dětmi, ona mě neustále napomínala, co nemám říkat. Ale nikdy mi neporadila, co bych říci měl. Zmíněná psychologka již dávno měla být odkázána dějinám! Myslím, že zejména psychologové a psychiatři mají v opatrovnických sporech velký dluh. Jejich snahou by mělo být tlačit na soud, aby rozhodoval rychle a oni nemuseli jenom řešit následné problémy po mnoha letech.

Pokud by například nastal v rodině problém a jeden z rodičů se obrátí na soud či na OSPOD, mohlo by dojít ke stanovení znalce v řádu dnů. V té době ještě děti budou odpovídat tak, jak tomu skutečně u nich doma bylo. Žádné dítě nebude pomlouvat bezdůvodně svého rodiče. A zkušený psycholog navíc dobře pozná (v počátku problému), zda je dítě některým rodičem manipulováno a případně jak. Po letech je účast takovýchto odborníků už téměř zbytečná.

7.7. Odvolání k vyšší instanci

Protože u nás neexistují v opatrovnických sporech prakticky žádná pravidla, může základní soud rozhodnout diametrálně odlišně od soudu odvolacího. Jak jsem už uvedl, pokaždé přitom může jít o lidovou tvořivost jednotlivých soudců. Rozhodne-li navíc odvolací soud, další řádný opravný prostředek není přípustný, nelze se dovolat k Nejvyššímu soudu tak, jako v jiných soudních sporech. V úvahu připadá jenom stížnost pro porušení zákona podaná k Ústavnímu soudu.

V případě předvídatelnosti práva by to problém nebyl. Ale pokud se rodič věnuje soudním tahanicím pět či deset let, stojí ho to nervy, zdraví a finance – a podaří se mu prvoinstanční soud přesvědčit o svých záměrech na základě důkazů, tak ještě zdaleka nemá vyhráno. Na řadu přichází odvolací soud, v jehož senátu sedí líní soudci a nebo soudci zásadně rozhodující podle svých zaběhlých postupů, tak ti bez mrknutí oka rozsudek změní naprosto odlišně, aniž by pro své rozhodnutí měli jakékoliv podklady. Vlastně – promiňte – oni se přece řídí zájmy dítěte!

Opravdu poslední instancí pro zoufalé rodiče je mezinárodní soud ve Štrasburku. Ten ale v drtivé většině přiznává odškodné pouze za soudní průtahy. To ale rodičům ve styku s jejich dětmi nijak nepomůže. Navíc dochází k takovým absurdním případům, jako v naší kauze, kdy žalobu do Štrasburku jsem nepodal já, ale bývalá manželka, která způsobovala průtahy a vlastně celé to dlouhé soudní jednání bylo hlavně kvůli její protiprávní a trestné činnosti. A jako takovou třešničku na dortu možná dostane ještě finanční odškodnění za průtahy soudu. To už není komický, ale jenom tragický obraz stavu dnešního soudnictví!

Tady se možná ale skrývá jedno z možných řešení, jak ozdravit naši justici. Pokud by se postižení lidé z opatrovnických kauz dali dohromady a důsledně podávali za každé pochybení soudu žaloby do Štrasburku, stát by začal finančně „krvácet“ a s ubývajícími milióny či miliardami by možná úměrně k tomu rostla snaha českých politiků s problémem konečně něco začít dělat.

Slyšel jsem i názor, že otcové, kterým skutečně jde o děti, tak že ti se nesoudí ve Štrasburku. Za prvé to není pravda a za druhé, pokud by se tito otcové nesoudili a na problém neustále neupozorňovali, nic by se nedělo a soudce a politiky by nikdo nedonutil k pořádné práci. Pravda, soudcům se tím naruší jejich klid a politikům zase nebude zbývat čas na politikaření. Ale jde nám o zachování klidu soudcům a politikům, nebo nám jde o děti?

7.8. Exekuce na děti

Těžko mít na toto téma jednoznačný názor. Vzpomínám na jeden případ z tisku, kdy otec nechal syna vyzvednout exekutorem a prakticky celá veřejnost ho odsoudila. Ale už málokdo ví, jak případ dopadl. Syn byl sice následně převezen do léčebny, ale již za krátkou dobu s tátou normálně chodil a má s ním pěkný vztah. To proto, že soud konečně začal jednat a rázně si „došlápl“ na matku dítěte.

Samozřejmě, je zločinem, když pro děti přijde exekutor, který předtím zabavoval televize, auta či domy. Pokud budou ale existovat speciálně vyškolení exekutoři, kteří děti zavedou za asistence sociálních pracovníků a psychologů do speciálních zařízení, kde se za odborného dohledu připraví na přechod k zavrženému rodiči, je určitě všechno v pořádku.

V Rakousku například funguje zařízení, kde odborníkům stačí na překonání syndromu zavrženého rodiče v průměru max. 10 dnů. Za jediného předpokladu. Pokud mezi dětmi a například zavrženým otcem neexistují opravdu důvody, které by v dětech navozovaly pocity strachu.

Když budou rodiče odmítající předávat děti vědět, že kdykoliv může přijít podobný exekutor, tak problém opravdu z velké míry rychle vymizí! Tato skutečnost se rychle roznese a bude fungovat preventivně. A opět – někde to funguje!

Zatím posledním příkladem práce exekutora bylo násilné odvezení dětí do Argentiny. Samozřejmě, toto je zločinný způsob zacházení s dětmi. Zase ale – toto dovolil soud. Ten mohl rozhodnout i jiným způsobem. Takovým, který by pro děti byl šetrným. Ale to by soud nesměl rozhodovat o dětech jako o věci. A proč je to u nás možné? Jednoduše proto, že se soudy vymkly jakékoliv kontrole v oblasti rodinného práva a prakticky neexistuje společný postup státu a soudů. Orgán péče o dítě z toho nevyjímá. Jedná se tu o již zmiňovanou českou specialitu – lidovou tvořivost v soudnictví.

Na výkon soudu reagovala veřejnost dosti tvrdě. Uvedu jeden příklad: ..., *Nejvíce potrestáni jsou tedy nevinní – v tomto případě děti. Soudci v Litoměřicích jsou patrně spokojeni – podařilo se jim dotáhnout do konce jeden případ. Nejlépe by tento „výkon“ litoměřického soudu mohla charakterizovat jedna věta z díla Jaroslava Haška: „Toť jen malá ukázka toho, jaká hovada se rodí pod sluncem“ Ladislav Andraško, Odolena Voda“ ... [ANDRAŠKO, L., 2006].*

To byla citace. Nechám na čtenáři, aby si udělal na výkon soudců v Litoměřicích názor sám. Jenom připomenu, že zmíněná exekuce je ze všeho nejdříve vinou rozhodnutí soudu a až potom vinou příslušného exekutora.

Bude dobré si v této věci poslechnout odborníka – dětského psychiatra: *..., To, co se stalo, je zločin na duši těchto dětí. Osoby, které tento zločin spáchaly, možná nechápaly, anebo nechtěly chápat, že nejde vůbec o otce ani o matku, nýbrž o děti a jejich dobro. Kompetentní úředníci, jako například paní Nováková z Úřadu pro mezinárodně-právní ochranu dítěte, rozhodně prokázali, že k rozhodování o dětech mají možná právní, nikoli však odbornou a morální způsobilost“ ... [PÖTHE, P., 2006].*

Myslím, že bude dobré si připomenout i stanovisko Ministerstva sociálních věcí. Jeho mluvčí Kateřina Beránková k této kauze uvedla: *..., Odvedení dětí bez možnosti rozloučit se s rodičem, který o ně čtyři roky pečoval, považujeme za brutální zásah do dětské psychiky, který je může poznamenat na celý život“ ... [JANOUSHEK, A., 2006].*

Shrneme-li tento problém, názory odborníků neznamenaají vůbec nic. Soudkyně, která doslova zločinně rozhodla o násilné deportaci dětí do Argentiny, může být v klidu. Po ní nikdo nemůže chtít vysvětlit její argumenty, které ji vedly k rozhodnutí. Ona je přece nezávislá soudkyně. To, že je nezávislá jak na zákonech, tak i na logice, to ji osobně trápit nemusí. Stačí přece říct, že rozhodla „v zájmu dítěte“ a pokud to nebude někomu stačit, vytasí se s nezávislostí soudu.

Opravdu s těmito případy nemůže nikdo nic dělat? Ale může! Stačí, aby nečinný Nejvyšší soud vydal příslušné judikáty a soudy by musely tato stanoviska dodržovat. Toto soudci ale nebudou akceptovat, proto se nikdo z politiků neodváží začít skutečně prosazovat změnu naší justice.

8. Pojem zločin v názvu bakalářské práce

Pokud někdo spáchá zlý čin, je to vlastně zločin! Ne třeba z trestněprávního hlediska, ale zločin to pořád je. Konečně je zapotřebí nazývat věci pravými jmény. V této kapitole podrobně vysvětluji především termín zločin, proč jsem ho v souvislosti s touto bakalářskou prací použil, v další části popisují skutky jednotlivých „zlých lidí“.

Pokud totiž nebudeme poukazovat i ve vědeckých pracích, kterou bakalářská práce bezesporu je, na pedagogické a psychologické důsledky právních zmetků českých soudů, dovolíme, aby narůstala morální devastace mladých lidí i tím, že je odstavíme od těch rodičů, kteří mají zájem se jim věnovat a jsou schopni jim dát do života to nejlepší, co mohou dostat.

Je naprosto legitimní zabývat se otázkou zla ve všech oborech našeho života a konání. Také v českém soudnictví. Je zapotřebí vzít na vědomí, že ve světě zlo je a vysvětlit, kdo je za něho odpovědný [VŠEOB. ENCYKLOPEDIE, 1998, str. 475].

Už Whinston Churchil řekl, volně citováno, že demokracie je jedním ze špatných způsobů vládnutí, ale bohužel nikdo dosud nevymyslel nic lepšího. Vše záleží na konkrétních lidech. A podle mého názoru na českých soudech konkrétní lidé, tedy konkrétní soudci zapříčiňují a podporují morální devastaci dětí. Ať vědomě, či nevědomě. Důsledky jsou pořád stejné a málokdo si je v plné šíři dosud uvědomuje.

V bakalářské práci se snažím na tyto nešvary upozornit, odhalit je, ale také nabídnout mnohá konkrétní řešení. Díky svým praktickým zkušenostem považuji jednání některých soudců za zločinné, proto jsem zvolil téma a název bakalářské práce právě „Zločiny na úseku rodinného práva“. Chci popsat důsledky činnosti některých konkrétních soudců, abych na tento negativní jev upozornil, pomohl tím slušným soudcům, aby se zvýšila prestiž jejich poslání a aby již nevznikaly další oběti mnohdy amatérského přístupu některých soudců v otázce rodinného práva.

Nedá mi to, abych se nezastavil u procesu s Jiřím Kajínkem, který je díky velké medializaci znám široké veřejnosti. Mně rozhodně nepřísluší tuto kauzu posuzovat. Ale mé právní vědomí je značně podlomeno, když z médií je mi známo, a nikdo to dosud nevyvrátil (!), že nebyla nikdy provedena rekonstrukce činu, která se provádí u všech závažných trestných činů. Jako tomu bylo například u vraždy pracovníka TV NOVA Velíška či u tzv. „Lesního vraha“.

Podle spisového materiálu provedla TV NOVA rekonstrukci a zjistila například, že Kajínek zastřelil jednoho muže, poté obešel auto zepředu a zastřelil druhého muže. Ten v klidu čekal, až ho Kajínek přijde zastřelit. Rovněž například bývalý ministr spravedlnosti Pavel Rychetský silně o tomto případu pochyboval.

Proč výše uvedenou kauzu uvádím? Protože mi něco na ní připomíná můj soudní případ, který v bakalářské práci zpracovávám. Dne 8. 3. 2006 přinesly večer všechny večerní zprávy televizních novin zpravodajství o tom, že Kajínekovi soud zamítl žádost o obnovu procesu [TELEVIZNÍ NOVINY, 8. 3. 2006].

Večer poté TV NOVA zveřejnila neveřejnou nahrávku z porady soudu [NA VLASTNÍ OČI, 8. 3. 2006]. Nikoliv z tajné, jak se soud snažil prezentovat, ale jenom z neveřejné porady. Soud se proti tomuto zveřejnění ohradil a podal trestní oznámení [ČTK, 9. 3. 2006]. A předmětný soud napsal Ministru spravedlnosti dopis s žádostí, aby se nahrávkou nezabýval. Tedy meritem věci. Je zřejmé, že si soudci myslí, že si mohou dovolit téměř vše a schovávat se přitom za soudcovskou nezávislost.

A v čem tento případ připomíná moji kauzu? Výrok soudce na adresu Jiřího Kajínka, kdy hodnotí člověka bez konkrétních důkazů, je otřesný. Zvláště proto, kdy tento soudce ovlivňuje prakticky život druhého člověka! Já zase vím, že jeden soudce, který soudil nás, tak že zastává názor „Udělal sis děti, tak plat!“ A vlastní argumenty ve spisu ho prakticky nezajímají.

Já bohužel podobnou nahrávku jako TV NOVA nemám a toho soudce tím pádem takto jmenovat nemohu. Ale mohu podobný přístup soudu částečně dokumentovat na základě předložených důkazů a poukázat na skutečnost, jak diletantsky s nimi bylo naloženo.

Na pochybení a zlé činy – zločiny konkrétních soudců a soudů musíme upozorňovat, i když na nás soudci budou podávat trestní oznámení a budou argumentovat nezávislostí soudů. Kdyby někdo ještě před časem napsal něco o provázanosti české justice s podsvětím, měl by ho každý za blázna. A přitom je dlouho veřejným tajemstvím, že díky zmanipulovaným konkurzům jsou u nás likvidovány celé firmy.

Nemyslím si, že veřejnost věří, že tzv. Bedrychův gang je ojedinělým případem. V opačném případě, pokud budeme jenom mlčet, tak se totiž může stát, že si ze soudců „vychováme novodobou nedotknutelnou šlechtu“, která bude rozhodovat o našich osudech a životech sebehoupěji, ale s kulatým razítkem – tudíž to bude vždy pravda.

Nejsem rozhodně prvním člověkem v dnešní době, kdo takto uvažuje. Nasbíral jsem stovky článků, které se této problematice věnují. Mohu uvést například zajímavý postřeh Ondřeje Neffa ve stati Legální zločin [NEFF, O., 1997], ze kterého cituji:

... „Pojem "legální zločin" je prastarý. Označují se jím činy, které sice odporují obecnému právnímu vědomí, avšak nelze je stíhat, protože jsou v souladu s literou zákona. Jejich pachatelé obvykle jednájí na základě detailních znalostí práva a svůj čin dovedou procpat skulinami v houštině těch podivně pokroucených liter, jimž se říká paragraf.“ ...

Ještě si dovolím uveřejnit jeden článek, který dokládá, o jak živé téma, jakým je české soudnictví, se jedná [TICHÝ, J., 2006]:

...,Stav české justice a příkladná problematika soudu s Kájínkem se úzce dotýká každého z nás. Pokud nějaký soudce soudí a česká legislativa a justice takovému soudci přímo umožňuje soudit s tím, že člověk je pro něj předem póvl nebo ještě něco horšího, je potom člověk postaven do role oběti vydané libovůli a povýšenému soudnímu egocentrismu, který může postihnout pro cokoliv kohokoliv z občanů.

Páni soudci se dopouštějí velmi často diktátu arogance moci ve své nafoukané povýšenosti, pocházející z práva nad člověkem rozhodovat, zejména pak, když si vůbec dovolíte odmítnout, nesouhlasit, protestovat a bránit se.

Páni soudci vůbec nemají rádi, když odporujete jejich předem vytvořeným názorům a úsudkům a velmi rádi poté soudí spíše podle kultu osobnosti a kultu postavení, než podle skutečného práva, pravdy a spravedlnosti. Velmi mnohdy a často dokážou s právem a legislativou tak čarovat, kouzlit a manévrovat, že běžný smrtelník nemá žádnou šanci, leda byste měli tak věhlasného advokáta, že soudce respektuje pro změnu advokátní kult osobnosti a nedovolí si proti věhlasnému advokátovi své soudcovské triky uplatnit.“ ...

Čtu-li následující článek [STÍN, M., 2004], opět se mi vybavuje „můj soudní příběh“: *...,Česká republika je zemí, v které dochází k justičním omylům, možná i justičním zločinům, přičemž moc soudní projevuje velkou nechuť svá selhání napravovat. Právo a spravedlnost jsou zde nesouvisející pojmy a „stabilita soudního rozhodnutí“ je důležitější než právo a spravedlnost.“ ...*

Tzv. stabilita soudního rozhodnutí? Ta má dvě roviny. V mém případě Městský soud v Brně rozhodl, že můj styk s dětmi byl díky matce dětí narušen, a tudíž musí být zachován v nadstandardním režimu i nadále. A Krajský soud, aniž by si nechal vypracovat jakýkoliv jiný posudek, tak mi styk s dětmi zakázal.

Vzhledem k matce bývají rozsudky opravdu stabilní. Ve vztahu k otci ale značně nestabilní. V tomto případě je ale chybné obojí!

Když se soudce potřebuje ohánět výroky soudních znalců, mnohdy i vytržené z kontextu, učiní tak. Ale když se mu soudní posudek nehodí do jeho zaběhlých soudních rozhodnutí, ignoruje názor odborníka – psychologa, pedagoga, psychiatra a zvolí raději svou argumentaci, kterou ani nijak nezduvodní.

Bakalářská práce je dokladem toho, jak matka dětí může zdevastovat morální vývoj dětí, jak Policie ČR v této zemi dokáže zajišťovat beztrestnost vybraným lidem (předkládám opravdu konkrétní a nezvratné důkazy) a jak soudy mohou jednat tak, že se to nedá nazvat jinak, než zlým úmyslem. A zde je také podklad pro její název. Ze všeho nejdříve upozorňuji, že slovo zločin v názvu není chápán ve smyslu trestního, ale že jde o logické spojení dvou slov: **zlo** a **čin**.

Pro zajímavost uvádím, že již v tehdejší ČSR byl institut zločinu zrušen trestním zákonem z roku 1950. Do tohoto roku se rovněž u nás rozdělovaly delikty na zločiny, přečiny a přestupky, dokud je nenahradila jednotná kategorie trestných činů. V mém pojetí hovořím o zločinu hlavně z toho důvodu, jak katastrofální škody z pedagogického a psychologického hlediska některá rozhodnutí soudů přináší. Je také nepochybné, že zločin musí být zkoumán jako normální jev, který má sociální roli [BOUDON, R., 2004, str. 241]. I proto se snažím tento pojem důkladně rozebrat a ne jenom „slepě“ něco jako zločin označit.

Pojmu zlo a zločin, jak ho pojímají různé slovníky a další práce, se věnuji dosti podrobně. Slovu zločin se většinou trestní zákoníky vyhýbaly [SLOVNÍK NAUČNÝ, 1873, str. 384] a dodnes vyhýbají.

Nejpřesnější definici pojmu čin jsem našel v Politologickém slovníku [ADAMOVIČ, K., 2001, str. 278]: *...„čin je definován jako lidské jednání“... Zajímavá definice činu je uvedena v Ottově naučném slovníku z roku 1893 [OTTO, J., 1893, str. 680]: ...„Čin jest projev lidské vůle jakožto pochod na zevnějšku provedený; ovšem i výsledek jeho tak sluje. Přičítáme jej člověku a pokládáme ho za odpovědným“... ..„Složeniny jako dobročin, zločin, přečin, účin a j. vyžadují zvláštního pro sebe objasnění;“ ...*

Já uvádím podrobnější studii složeniny slova zlo a čin níže a do kontextu se svým zpracovávaným tématem toto podrobně uvádím v další kapitole. Pro vysvětlení pojmu zločin musíme pochopit spojení činu samého (*actus reus*) se zlým úmyslem (*mens rea*). Podle Slovníku politického myšlení [SCRUTOR, R., 1990, str. 176] může *mens rea* zahrnovat velmi složité stavy mysli jako je nedbalost (při níž nejde o určitý úmysl), všeobecnou touhu škodit atd.

Dále se budu snažit podrobně dokázat, že některá rozhodnutí a konání soudů, se kterými jsem se osobně setkal, spadají do kategorie zlých úmyslů či činů, ať úmyslných či z nedbalosti a nebo opomenutí. Důležité ovšem zůstává pořád skutečnost, jaký to mělo v konečném důsledku dopad na účastníky soudního řízení, především na děti, o které soudu prý vždy jde především. Někdy prostě dobrý úmysl nestačí a může být naopak spouštěcím mechanismem velkého zla.

Jsem si vědom toho, že práci i název budu muset obhájit. A jsem na to plně připraven. Také proto se většinou týká jenom mých osobních zkušeností, které mohu doložit, a ne zkušeností třetích osob. Na to jsem při zpracovávání důsledně dbal! Pevně věřím, že se mi můj záměr podaří a já vše vysvětlím tak, aby to dávalo smysl.

Dnes už bereme jako pouhý fakt, že se soudní spory ohledně dětí táhnou pět, osm, deset i více let. Často jenom řekneme, že je to hrozné a že by se to dít nemělo. Zamyslí se ale někdo skutečně nad tím, jaké to má důsledky? A je to opravdu potřeba, aby se to dělo? Jedná se o přetíženost soudců a nebo jde o jejich pouhou lenost?

Když soudce nevyzve dva roky soudního znalce, aby předložil posudek, či je to chyba? Opravdu si nemůže soudce koupit za cca 100 Kč diář a do něho on a nebo jeho podřízený zapsat termín, do kdy má být posudek předložen – a pokud se tak nestane, tak posudek zadat jinému znalci? Jedno moje „novější“ podání leží na soudu už 9 měsíců, aniž by se jím vůbec někdo zabýval, aby byl alespoň zaslán protistraně k vyjádření.

Moje bývalá žena provozovala trestnou činnost a byla za ni nakonec i pravomocně odsouzena. A nebyla to žádná nedbalost, šlo o tři úmyslné trestné činy. Rovněž u ní mohu mluvit o zločinech, především těch páchaných na našich dětech.

Mě tato její trestná činnost přivedla až na okraj existenční, fyzické a psychické únosnosti, kdy jsem skončil jako bezdomovec a na úřadu práce. Dostával jsem státní podporu ve výši 4 300 Kč a soud mi stanovil alimenty ve výši 3 900 Kč. Je to pochybení soudu? Na to odpovím, že není, je to **zlý úmysl**. Soudu muselo být jasné, že ze 400 Kč měsíčně nemohu přežít. Soud mě vlastně odsoudil tak, že jsem si mohl vybrat.

Abych se nestal neplatičem výživného, dal mi na výběr mezi sebevraždou a obstaráváním si peněz trestnou činností. Kdyby byl na mém místě psychicky ještě slabší jedinec, pravděpodobně by zvolil tu sebevraždu. Mohu uklidit všechny čtenáře této studie, že jsem si nevybral ani jednu zmiňovanou cestu.

K výše uvedenému musím ještě podotknout, že soud zamítl žádost mé advokátky, aby zjistil, zda spolupracuji s úřadem práce a nesnažím se práci vyhýbat. Tak kde je hranice mezi pochybením soudu a **zlým úmyslem**? Kde je hranice mezi právním státem a neprávním státem, kdy si soudce může dovolit naprosto vše?

Soudcům jsme dali volnou ruku a pod záminkou toho, že rozhodují „v zájmu dítěte“ jsme jim umožnili, aby rozhodovali, aniž by vůbec spis prostudovali. Kdo jim to dokáže? Oni přece rozhodují – „v zájmu dítěte“ a každý případ musí „posuzovat individuálně“. Ovšem zájem dítěte a individuálnost jsou tak neměřitelné hodnoty, že se za nimi skryje i líný soudce, který rozhoduje pouze podle svých zaběhnutých pravidel.

Nedávno jsem četl jednu velmi zajímavou knihu od Zdeny Frýbové [FRÝBOVÁ, Z., 2001, str. 181–182]. Až mi při čtení jejích řádků naskakovala husí kůže: *..., To, že jednoho dne, kdy byl chvíli sám doma, naházel do dvou kufrů pár svých osobních věcí a zmizel, aby se objevil až před soudem při rozvodovém řízení – to se jeho ženě podařilo výhradně cílevědomým působením na dítě, které milovala, vychovávala a zpracovávala se sadismem šilence. Byla to výchova, kterou lze označit za zločinnou, a je s podivem, že na ni – jako na mrzačení osobnosti – nepamatuje žádný paragraf trestního zákoníku. “... .., Manželku sice pokládal za ženu bláznivou a zlou, ale věděl, že na dítěti lpí a shání pro ně vše nejlepší, a tak ho ani nenapadlo, že by mu dokázala leptat duši jedem nenávisť k otci “... .., K rozvodu se odhodlal pouze v zájmu dítěte. Sám už byl otupělý tak, že manželku téměř nevnímal a ve vlastní jasnější budoucnost už vůbec nevěřil. Doufal, že když manželce zmizí z očí, ona se uklidní a vytvoří dítěti prostředí snad o něco přívětivější. Byla to naděje planá “... .., Že otcovské nadšení může vyhasínat tváří v tvář faktu, že synáček při pohledu na tatínka modrá – to ji nenapadlo. “...*

To, co popisuje Zdena Frýbová, mi připomíná můj život v době, když jsem odjížděl na dvouměsíční pobyt do USA. O tom, jak si bývalá manželka před dětmi přála, abych tam umřel, o tom jsem již psal. Proč soud tehdy nenechal udělat znalecký posudek? Pokud by se to nepotvrdilo, klidně bych ho zaplatil. Pokud bych ho nechal udělat sám, budu obviněn protistranou, že je zmanipulovaný. Není jiná odpověď, než že soud měl **zlý úmysl** to neudělat.

V paměti mi zůstává už mnoho let zkušenost jednoho mého známého, Ing. Pavla Bauera [BAUER, P.]. Ten řešil svůj spor o zlepšovací návrh s jednou firmou u soudu sedmi roků. V polovině devadesátých let navštívil ze zoufalosti prezidentskou kancelář, konkrétně tehdejšího kancléře prezidenta Havla pana Medka. Tam mu bylo řečeno, že „musíme být k soudcům přece shovívaví, že oni se to teprve učí“!

To proboha necháme učit vybranou skupinu lidí – soudce, na nevinných lidech? Já například navrhuji podle mě ojedinělé řešení, kdy by soudci museli zveřejňovat ročně procentuálně, kolik případů jim bylo vráceno z nadřízeného soudu kvůli procesním chybám. To by do jisté míry také ukázalo na kompetentnost jednotlivých soudců.

Jestli se mi to podaří, tak letos budu mít vystudovány již tři vysoké školy. Ale začínal jsem jako mechanik seřizovač, tedy obráběč kovů. Když jsem v práci vyrobil zmetek, šel jsem domů bez prémie. Když někdo něco vytkne soudci, tak se jedná o útok na soudcovskou nezávislost.

Vůbec nepochybuji o tom, že moje žena dostala vysoké pokuty za nedávání dětí právem. Je ale komické číst rozsudek, ve kterém je zdůvodnění, že je dostala i za dny, kdy jsem vůbec děti mít neměl. Právě na „soudní zmetky“ v našich soudních přích já upozorňuji. Některé lze označit doslova za **zlý úmysl**, mnohé další jsou pak způsobeny obyčejnou leností konkrétních soudců, si alespoň spisový materiál přečíst.

Kdyby tak, jak někteří soudci pracovali například chirurgové, to by bylo mrtvých pacientů! A soudce přitom bere často větší plat, než právě chirurgové. Když chtěl bývalý ministr spravedlnosti Bureš, aby se soudci vzdělávali, ti to brali jako útok na svou soudcovskou nezávislost.

Když současný ministr spravedlnosti Němec chtěl předložit sněmovně zákony na zlepšení práce soudců, tak nemohl, protože soudci „prý zákony neakceptovali“. Ptá se někdo mě, zda budu respektovat například zákon o pozemních komunikacích? Diskutovat nové zákony se soudci ano, ale aby je museli akceptovat?

Jak jsem již psal výše, slovo zločin nenavrhuji ve své práci jako slovo převzaté z trestního práva. Jde opravdu o spojení dvou slov. Zlo a čin. Abych mohl argumentovat, prostudoval jsem většinu slovníků z nejrůznějších oborů vydaných od konce 19. století. Samozřejmě, mnohé slovníky uvádějí více významů pojmů slov zlo a zločin. Opět připomínám, že název mé bakalářské práce nijak tyto termíny nedefinuje z trestně právní roviny a odpovědnosti.

Zajímavý pohled na zločin má slovník [PŘÍRUČNÍ SLOVNÍK NAUČNÝ, 1967, str. 863], který o pojmu zločin píše mimo jiné jako o zvláště zavrženíhodném jednání. Stejný význam je uveden v Malém encyklopedickém slovníku [MALÝ ENCYKLOPEDICKÝ SLOVNÍK, 1972, str. 1404]. Když to převedu na svůj případ, tak stanovení výživného ve výši 3 900 Kč při příjmu sociálních dávek 4 300 Kč a vědomém zamítnutí návrhu na dotaz na úřad práce, je zvláště zavrženíhodným jednáním soudu.

Protože jsem hledal vysvětlení pojmů zlo a čin mimo trestněprávní rovinu v různých oborech, nemohl jsem vynechat ani Psychologický slovník [ČERNOCKÝ, K., 1948, str. 514], který uvádí termín zločinnost:... „Zlý čin je skutkem osobnosti k mravním a společenským řádům“... Jedná se sice již o trochu krajní význam pro zpracovávanou bakalářskou práci, ale na druhé straně mravní a společenské řády České republiky rozhodně nemají v úmyslu poškozovat rodinné vztahy, jak se tomu děje rozhodnutími některých soudců.

Ilustrovaný slovník [NOVÝ VELKÝ ILUSTROVANÝ SLOVNÍK NAUČNÝ, 1932, str. 273] pojednává o zlu jako o opaku dobra a rozlišuje fyzické zlo a morální zlo (špatná povaha a podobně). Toto je pravděpodobně převzato minimálně z Komenského slovníku z roku 1938 [KOMENSKÉHO SLOVNÍK NAUČNÝ, 1938, str. 579], který uvádí naprosto stejnou definici. Já sám se snažím v práci dokázat, že špatné rozhodování některých soudců v oblasti rodinného práva není důsledkem špatného systému, ale právě díky špatné morálce konkrétních soudců.

Všeobecná encyklopedie [VŠEOBECNÁ ENCYKLOPEDIIE VE ČTYŘECH SVAZCÍCH, 1998, str. 689] definuje termín zlo jako „...*,souhrnný rys všeho, co škodí, ruší, kazí; opak dobra.*“... „...*,převládá v evropské tradici názor, že zlo je nedostatek dobra (řádu, ducha atd.)*“ ...

Zajímavě a široce definuje zlo encyklopedie [MALÁ ILUSTROVANÁ ENCYKLOPEDIIE, 1999, str. 1197], kteřá připisuje zlo i neúmyslnému jednání, kdy důsledky jeho skutků mohou být katastrofální.

Jistě každý opravdový odborník z oboru psychologie a pedagogiky potvrdí, že praktiky dnešních soudů v oblasti rodinného práva mají opravdu mnohdy katastrofální dopad na děti a jejich rodiče. Encyklopedie uvádí: „...*,zlo, morální kategorie odpovědnosti člověka za důsledky svých skutků, byť neúmyslných. Zlo je relativní, jako o hodnotě o něm nemůže rozhodovat věda. Křesťanské tradice (Pavel z Tarsu) a také I. Kant spojuje zlo se zlou vůlí, s úmyslem škodit, způsobit utrpení nebo újmu.*

Z ontologického hlediska je ve filozofické tradici zlo chápáno jako kterákoli nedostatečnost nebo degradace (Platón) bytí“ ...

Ve stejném smyslu je definováno zlo i v Ilustrované encyklopedii [ILUSTROVANÁ ENCYKLOPEDIIE, 1995, str. 472].

Výše uvedenou definici doplňuje širěji z filozofického hlediska Filozofický slovník [DUROZOI, G., ROUSSEL, A., 1994, str. 333]:

...,Jako zlo označujeme všechno, co překáží dokonalosti člověka a zahrnuje zkušenosti, v nichž převládá utrpení nebo úhona.“... ..,Filozofickou složitost pojmu vyzdvihl Leibniz; rozeznává zlo metafyzické, které tkví v pouhé nedokonalosti, zlo fyzické, které působí utrpení, a zlo mravní, které spočívá v hříchu. Na rozdíl od dobra je za mravní zlo odpovědná osoba, která se ho dopustila, i když teologie vidí jako prvopočátek zla veskrze špatné mocnosti nadpřirozené (démon, ďábel).

Podle Kanta je špatný ten, kdo činí zlo nahodile, kdežto ďábelské zlomyslnosti se dopouští ten, kdo záměrně koná zlo pro zlo, takže zdrojem zla je zlá vůle a záměr škodit. Kant se tak připojuje k linii křesťanských spisovatelů (svatý Pavel), kteří považují páchání zla za výsledek úmyslné volby, na rozdíl od linie druhé – sahající od Augustina až po Malebranche, jejíž myslitelé spatřují ve zlu jen nedostatek pozornosti.“ ...

Z novějších prací je například zlo popsání ve Filosofickém slovníku [HORYNA, B., 2002, str. 449] následovně:

...,zlo – fil. Kategoriechápána jako protiklad dobra. Zlo a dobro představují krajní meze intervalu, v jehož rozmezí se odehrávalo hist., situačně a kontextuálně proměnlivé morální hodnocení situací, událostí, jevů a vztahů vázaných na úmyslnou a záměrnou činnost člověka a jím stanovené normy.

Zpravidla se za zlo označuje to, co záměrně a úmyslně působí bolest a utrpení, škodí, je neprospěšné, neužitečné, ohrožující; to, co je cíleně destruktivní vůči záměrům a usilování jednajících (jednotlivce, skupiny, společnosti).

Zlo představuje obecnou kategorii etiky, jejímž prostřednictvím lze morálně hodnotit jevy, události a jednání mezi lidmi; dnes i jednání a aktivity lidí vůči biotickému i abiotickému prostředí“ ...

V této kapitole byl podrobně zdůvodněn název bakalářské práce jednak na základě slov zlo a čin ale byly zde uvedeny některé konkrétní činy, především soudů, které za zločin pokládám.

8.1. Přece jenom pár konkrétních případů

Kapitola číslo osm mluví o zlu, zlém činu, zločinu. Dovedu si představit, že hodně čtenářů si nyní řekne, že je to „silné kafe“. Proto jsem se rozhodl přece jenom „nahlédnout“ prostřednictvím internetových diskuzí do příběhů některých postižených rodičů – otců. Celá studie bych se z nich dala sestavit. A moc smutná studie!

"Matka je jediný ústavou uznaný rodič." Nejdříve to dáme do čítanek a zase přepíšem dějiny. Místo použití slova "otec" můžem pípat.

(diskusní fórum, Spravedlnost dětem, <http://www.iustin.cz>)

Svědectví otce P., roku 2004, našeho letopočtu: "Již šestým rokem jako každou druhou sobotu usedám do auta a jedu 50 km abych si vyzvednul na víkend svoji nezletilou dceru R. Přesně v 9 hodin zvoním na domě, kde žije se svoji matkou, slyším zvonek, jeho hlas je poselstvím jediným, kterým dávám, smím svému dítěti dát najevo, že jsem, čili existuji. Čekám půl hodiny, nikdo neotvírá, odcházím abych směl za 14 dni zase přesně v 9 dát poselství, že existuji, přijdu zase...."

(diskusní fórum, Spravedlnost dětem, <http://www.iustin.cz>)

Jenom výrazem podřadného postavení otců je moje současná situace, kdy se bojím podat žalobu na rozšíření styku se synem – prostě proto, že jeho maminka mi sdělila, že pokud to udělám, je s její vstřícností konec – za svou vstřícnost považuje, že mi umožňuje alespoň nějaký styk (dvakrát za pět týdnů).

(diskusní fórum, Spravedlnost dětem, <http://www.iustin.cz>)

Když budete mít zájem poznat skutečnost, juknete se na webovou adresu <http://www.iustin.cz/art.asp?art=214> a tam pod "Analýza návrhů otců na svěřeni dítěte do výchovy". Tam slečna Klepačová v rámci bakalářské práce udělala průzkum přímo u soudů – tedy ne poslechem tendenčního rozhlasu – a je to zcela jinak!!! Přesto, že mají tátové absolutně nejmizivější šanci ze všech mizivých šancí uspět a od advokátů přes sociální pracovnice až po soudkyni do nich od počátku rozvodového procesu hučí jak do vrby, aby dítě bez odporu dali do výlučné péče matky, nadpoloviční většina tátů se chce o dítě starat a dává v tom smyslu návrh na úpravu péče!!! A protože my chlapi nejsme magoři, ale dokážeme si věci rozmyslet minimálně stejně dobře jako ženský, víme samozřejmě co by to v praktickém životě obnášelo!!!

(diskusní fórum, Spravedlnost dětem, <http://www.iustin.cz>)

Část II. – popsání konkrétního případu

9. Popis mého případu

V této kapitole se pokusím představit můj (náš) případ, který zapadá do textu, který byl doposud napsán. Slíbil jsem, že vysvětlím na konkrétním případě zde popisované zločiny a také to, proč si myslím, že hlavní problém spočívá v lenosti soudců. Zde není bohužel prostor na všechny detaily naší kauzy, tak alespoň ty části, které se týkají předkládané bakalářské práce.

9.1. Rozvod

Samozřejmě je potřeba začít rozvodem. Ten nikdy není příjemnou záležitostí a já zde nechci a nemohu úplně odkrývat naše soukromí. Ovšem o to ani nejde. Naše manželství trvalo od července roku 1989 a rozvedeno bylo v listopadu roku 1996. V době, kdy naše dvě děti Alena (nar. 1991) a Radka (nar. 1993) měly jedna 5 let a druhá 3 roky. Rozvádět se chtěla moje žena. Přestala se mnou naprosto komunikovat a kromě několika neslušných frází jsem od ní neslyšel vůbec nic

Prostě skončila jakákoliv komunikace mezi námi. Už v prvním ročníku mého studia jsem do předmětu Sociální komunikace vypracoval seminární práci na téma „Sociální nekomunikace“. Je to hrozné, pokud se partner odmítá bavit. K domluvě musí být vždy dva. A pokud jeden toto odmítá, ten druhý s tím nic nenadělá. Vždy jsem se jenom usmíval, když mi známí říkali – „*tak proč se nedohodnete*“. Nešlo to.

Tenkrát jsem já v zoufalství podal postupně třikrát žádost o rozvod, ale vždy jsem ho hned stáhl. Udělal jsem to proto, že jsem už nevěděl, jak přesvědčit tehdy ještě mou ženu, aby se mnou komunikovala. Ona, jakmile zjistila, že já žádost ve skutečnosti podat nechci, tak ji podala sama. Nejkomičtější byla hned její druhá věta:

..., V tu dobu jsme měli společné zájmy a proto jsem podlehla naléhání odpůrce na uzavření manželství ač mě k tomu nevedlo nic jiného než citový vztah k němu“ ...

Protože jsem si myslel, že se dva lidé berou právě proto, že je k sobě přitahuje citový vztah, tak jsem napsal do svého vyjádření, že jsem si ji bral právě proto, že jsem k ní měl citový vztah. Ale to je už dneska nepodstatné. Manželství bylo rozvedeno, a protože se tehdy manželka chtěla rozvést co nejrychleji, souhlasila nakonec s mým poměrně širokým stykem s dětmi. Tehdy jsem ještě netušil, že rozvodový papír, kde byl styk soudem potvrzen, je pouhým bezcenným papírem.

9.2. Zrušení společného nájmu

V době rozvodu jsme bydleli společně s dětmi ve státním bytě v Brně. Bývalá manželka krátce po rozvodu podala na soud žalobu podle § 705 odst. 1 občanského zákoníku na zrušení společného nájmu⁷. Já jsem souhlasil, protože soud na návrh společný nájem bytu zrušit musí. Samozřejmě jsem požadoval, že odejdu, ale až budu mít kam jít. Bývalá manželka se mnou nadále nijak nekomunikovala a odmítala se bavit o jakémkoliv řešení.

9.3. Odjezd do Ameriky a příjezd domů

Začátkem července roku 1998 jsem odjel na dva měsíce do Spojených států amerických. Když jsem se 1. září vrátil, čekalo mě nemilé překvapení. Stál jsem před pancéřovými dveřmi a do bytu se mi již nepodařilo dostat. Prostě bývalá manželka si vyložila právo po svém a do bytu mi znemožnila přístup. Mé osobní věci se ocitly neznámo kde a mnohé z nich nemám dodnes.

Je sice pravda, že mi byl nabídnut náhradní byt, ale jednalo se o plesnivou přízemní garsoniéru, kterou soudní znalec označil ve svém posudku následovně:

*..., Posuzované prostory **nejsou** bytem obyvatelným dle platného znění vyhlášky č. 137/1998 Sb. o obecných technických požadavcích na výstavbu ... Posuzované prostory **nezajišťují** lidsky důstojné ubytování nájemce **a členů jeho domácnosti**. V posuzovaných prostorách **nelze** přijímat takové návštěvy nezletilých dětí, které předpokládají jejich nocleh, osobní hygienu a pod. “ ...*

Nezbylo mi nic jiného, než na bývalou manželku podat trestní oznámení⁸ a zároveň civilní žalobu o vydání klíčů a umožnění bydlení v bytě spolu s návrhem na vydání předběžného opatření po zahájení řízení.

⁷ § 705

(1) Nedohodnou-li se rozvedení manželé o nájmu bytu, soud na návrh jednoho z nich rozhodne, že se zrušuje právo společného nájmu bytu. Současně určí, který z manželů bude byt dále užívat jako nájemce.

(3) Při rozhodování o dalším nájmu bytu vezme soud zřetel zejména na zájmy nezletilých dětí a stanovisko pronajímatele.

⁸ § 249a

Neoprávněný zásah do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru

(1) Kdo protiprávně obsadí nebo užívá dům, byt nebo nebytový prostor jiného, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta, nebo peněžitým trestem.

9.4. Bytový problém a trestná činnost bývalé manželky

Bývalá manželka byla za svou trestnou činnost nakonec odsouzena. Jednalo se o spáchání tří úmyslných trestných činů, za což dostala podmíněný trest a nakonec byla ještě odsouzena civilním soudem k zaplacení vysokých finančních pokut.

9.5. Styky s dětmi

Rozvodovým rozsudkem byl současně upraven můj styk s nezletilými dětmi tak, že jsem byl oprávněn se s nimi stýkat následovně:

- každou sobotu a neděli v lichém týdnu v roce od 8:00 hod. v sobotu do 18:00 hod. v neděli,
- každé úterý a čtvrtek v sudém týdnu v roce od 16:00 hod. do 19:00 hod.,
- v neděli velikonoční v každém roce od 8:00 hod. do 19:00 hod.,
- na první svátek vánoční v každém roce od 8:00 hod. do 19:00 hod.,
- a po dobu tří týdnů o letních školních prázdninách od 8:00 hod. prvního dne do 19:00 hod. posledního dne.

Tento poměrně široký styk s dětmi se mi podařilo zajistit u soudu. Nechtěl jsem děti brát bývalé manželce, pokud ona sama stála o to, aby byly děti svěřeny do její péče. Z počátku vzájemná dohoda stvrzená soudem fungovala. Především proto, že jsme bydleli ve společném bytě.

V roce 1998 jsem ale odjel na dva měsíce do Spojených států amerických a hlavní problémy nastaly po mém návratu. Děti jsem sice ještě krátkou dobu dostával, ale počátkem roku 2000 to skončilo úplně.

9.6. Orgán péče o dítě a psychologové

Když jsem v roce 1998 odjížděl na cestu do USA, loučil jsem se doma se svými dětmi. Starší dceři bylo šest let. Před odjezdem jsem mluvil telefonem se svými rodiči. Po domluvení jsem předal starší dceři telefon, aby se pozdravila s babičkou a dědečkem.

Dcera ale hrozně do telefonu plakala. Po mém návratu se při jedné návštěvě dětí u mých rodičů podařilo zjistit, proč to bylo. Starší dcera vypověděla, že jim máma po celou dobu mé cesty říkala, že si nepřeje nic jiného, než aby táta v té Americe umřel.

(2) Stejně bude potrestán, kdo oprávněné osobě v užívání domu, bytu nebo nebytového prostoru neoprávněně brání.

Když k nám přestala chodit na návštěvu babička mé bývalé ženy, děti se ptaly, proč už k nám babička nechodí. Má bývalá žena jim odpověděla, že je to proto, že táta babičku zabil. Já jsem už byl z toho tak zoufalý, že jsem se nakonec rozhodl k netradičnímu kroku. Podal jsem sám na sebe trestní oznámení za zabití babičky. Asi za tři týdny mi přišlo vyrozumění, že babičku nikdo nezabil, že ta zemřela v nemocnici přirozenou smrtí. Přiznávám, byl to z mé strany zoufalý krok. Ale až se mě jednou děti zeptají, proč jsem jim zabil babičku, můžu jim usnesení Policie ČR ukázat.

Holky také jednou vyprávěly, když jim bylo šest a osm let, že jim máma říká, že až budou velké, tak se prý nemají nikdy vdávat, protože jejich manžel by mohl být stejný darebák jako jejich táta. A takto bych mohl pokračovat. Všechny tyto případy jsem tehdy oznámil na orgán péče o děti, paní Maláčové.

Obdobně učinil i můj otec dopisem ze dne 23. 11. 1998, který je uveden v příloze číslo 1. Nic se nestalo, paní Maláčová stejně jako ve většině dalších případů nic nekonala, děti ani matku si nepozvala, prostě dopisy jenom založila a nadále zakládala. Přitom kdyby již tehdy děti byly pod dozorem psychologa, ten by mohl bez větších problémů zjistit skutečný stav věci.

9.7. Soudní spor o děti

Jako otec nezletilých dětí, Aleny a Radky jsem se návrhem ze dne 4. 11. 1998, doručeným soudu dne 6. 11. 1998 začal soudně domáhat výkonu rozhodnutí ve věci úpravy mého styku s nezletilými dětmi a to v souladu s rozvodovým rozsudkem MS v Brně ze dne 4. 11. 1996, č. j.: 19 C 144/96-28. Tento návrh jsem prostřednictvím své právní zástupkyně i osobně opakovaně doplňoval, protože matka dětí dlouhodobě toto rozhodnutí neplnila.

Když jsem dojel z USA domů, přivolaná Policie ČR (dále jen Policie) mne vykázala z domu, protože prý jim bývalá manželka ukázala dokumenty, podle kterých v domě již nemám co pohledávat. Podal jsem tedy trestní oznámení na Policii, protože žádné takové dokumenty nikdy neexistovaly. Sama bývalá manželka na Policii do protokolu vypověděla, že to byla ona, kdo vyzvala přítomné policisty k tomu, aby mne z domu vyvedli. Protože žádné dokumenty neexistovaly, jednalo se ze strany policie o zjevné porušení zákona. Moje trestní oznámení ovšem bylo odloženo. Kdyby se již tehdy postupovalo důsledně, nikdy by to nemuselo dospět do tak obludných rozměrů.

Situace kolem bytu gradovala, bývalá manželka začala proti mně štvát děti, že se jim prý chci vloupat do bytu. A doposud hezký vztah mezi mnou a dětmi se začal pomalu, ale jistě měnit. Když jsem přišel k bytu, bývalá manželka na mne zavolala Policii a žádala je o pomoc. Jednou mě dokonce přijely „zatýkat“ čtyři policejní vozy. Scénář byl vždy stejný. Odešel jsem na policejní služebnu, podal trestní oznámení a čas plynul.

Mezitím jsem přestal děti dostávat úplně. O pomoc jsem požádal paní Maláčovou z orgánu péče o děti, ale ta se postupem času stala pouze „archivářkou“ dopisů a podání, ve kterých jsem ji žádal o pomoc. Kdyby ona v počátcích zasáhla a vyslechla děti, či je poslala k psychologovi na vyšetření, tak situace dopadla úplně jinak.

Má žaloba týkající se dětí ležela na soudu u JUDr. Libora Nováčka, který si ji opravdu hýčkal. Sem tam vypsal jednání, ale na ta bývalá manželka často nechodila. A když přišla, řešilo se většinou výživné. To bylo to nejdůležitější! Soudce bývalou manželku sice napomenul usnesením, ale to bylo všechno. Rozsudek v této kauze byl vynesena až v červnu 2004. Mezitím byla bývalá manželka odsouzena za bránění v užívání bytu za tři trestné činy do vězení, podmíněčně.

Rozsudek byl v mnohém komický, soudce bývalou manželku například odsoudil i za termíny, kdy jsem děti vůbec mít neměl. Na druhé straně se soudce ale odmítl zabývat celkem 314 termíny (viz příloha číslo 2), kdy jsem protiprávně nedostal děti. Soudce rovněž odmítl řešit náš „bytový problém“ kdy jsem já byl vlastně obětí trestné činnosti a bylo narušeno moje podnikání. To soudce vyřešil šalamounsky, stanovil mi výživné podle toho, jaké bych mohl vykonávat zaměstnání se svým vzděláním. A už mu bylo úplně jedno, že v mém oboru se zaměstnání shání těžko, ale hlavně že jsem jako podnikatel byl zhruba pět let omezen na svých právech díky matce dětí. Bylo jasné, že soudce jede podle svého zaběhnutého scénáře, který nehodlal měnit. Nakonec mi ani nedovolil pronést závěrečnou řeč. Prý stačí advokátka a já na to nemám nárok.

Soudce nezkoumal moje výdělečné možnosti, které byly omezeny dlouhodobou trestnou činností bývalé manželky. Stejně jako nezjišťoval, proč mi nebyly předávány děti ke styku. Proč? Nevím. Asi by to pro něho bylo moc práce, na kterou není zvyklý.

Jeden pozitivní rys ale rozsudek Městského soudu v Brně měl. Matce dětí byly za nedávání dětí vyměřeny pokuty, byla napomenuta, a protože byl vztah mezi mnou a dětmi narušen soudce stanovil, že původní styk s dětmi má být zachován. Ostatně ani proti jednomu z nás nevyprávěl psychologický, ani psychiatrický posudek.

Šok nastal ale po vyhlášení rozsudku Krajského soudu v Brně. Ten rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Doubravové a soudců Mgr. Michala Kadlečka a JUDr. Milana Čečotky tak, že výživné já mám doplatit šest let zpátky. Soud se opět odmítl zabývat tím, že jsem jako oběť trestné činnosti matky dětí neměl podmínky pro podnikání a navíc mi bez jakéhokoliv nového posudku styk s dětmi zakázal. Prý proto, že je vztah s nimi narušen. Soud rozhodl přesně opačně, jako rozhodl Městský soud v Brně. A bez jakýchkoliv nových skutečností!

Komické je, že orgán péče o dítě navrhoval, abych s dětmi chodil k psychologovi, ale to prý nemá být omezením styku s dětmi, ten podle OSPOD rušen být neměl. Krajský soud ovšem rozhodl, že bez nového posudku přijme návrh OSPOD, ale jenom v části návštěv psychologa. Původní styk s dětmi mi zrušil.

Co se týká výživného, v té době jsem byl již na Úřadu práce Brno-město. Proti-právní a trestná činnost bývalé manželky se podepsaly jak na mě, tak na mém podnikání. Bral jsem podporu 4 300 Kč a soud mi stanovil výživné ve výši 3 900 Kč. Na můj vlastní život mi tedy mělo zbýt 400 Kč měsíčně. Moje advokátka poukazovala ještě u jednání, aby si soud vyžádal stanovisko Úřadu práce, zda s ním spolupracuji. To prý ale podle soudu není důležité. A na druhou připomínku, že soud nezná příjmy matky dětí, bylo odpovězeno stejně, že to prý není potřeba. Připadal jsem si tam jako dobytek vedený na porážku.

Krajský soud chtěl rovněž vyslechnout děti. Jejich matka si ale donesla potvrzení od obvodní lékařky (!), že ta to nedoporučuje. Soud se s tím spokojil a vůbec mu nevadilo, že posudek nevystavil lékař s příslušnou kvalifikací. Psycholog či psychiatr.

Nakonec nic nepomohlo, že jsem skoro osm let zpracovával rozsáhlé důkazní materiály (například viz příloha č. 3), prostě soud si případ nejdříve „šetřil“ a potom to chtěl mít asi rychle „z krku“. V současné době je situace taková, že je podána žaloba u Ústavního soudu pro porušení zákona. Moje děti mi to ale už nevrátí, ty dnes již nevidám vůbec.

Bylo jiné řešení? Ano, bylo. Po mém návratu se spor o byt neměl táhnout několik let, když bylo zřejmé, že bývalá manželka páchá trestnou činnost. Paní Maláčová z orgánu péče o dítě měla zakročit a požadovat okamžitě vypracování znaleckých posudků – na základě mých informací. Jejich vypracování nemělo trvat pět let. Soudní spor o styk s dětmi se neměl řešit osm let. Mám pokračovat? Asi je to zbytečné...

9.8. Vlastní výzkum – styky s dětmi

Pro potřeby soudu, mojí a případně dalších orgánů jsem pořídil několik nahrávek, jak probíhaly styky s dětmi v období, kdy byla bývalá manželka odsouzena k vysokým pokutám. Je to důkaz toho, jak v nedávné době styky s dětmi skutečně probíhaly.

Nejsou tedy žádnou pouhou mou interpretací, či interpretací bývalé manželky. Jsem si vědom toho, že videonahrávky mohou být použity i proti mně tím, že jsem řekl něco, co jsem říct neměl, nebo že jsem neřekl něco, co jsem říci měl. Jsou ale zajímavým dokladem toho, jak bývalá manželka zdevastovala charakter našich dětí.

Upozorňuji proto, že to jsou jenom ukázky styků s dětmi, že jsem v průběhu doby zkoušel nejrůznější přístupy k navázání kontaktu s dětmi, které se ještě bohužel nenahrávaly. Ostatně, kdo chce v přiložených videonahrávkách najít něco proti mně, tak to jistě najde. A ten, kdo chce pochopit skutečný průběh styků dětí s jejich tátou, pro toho budou bezesporu videonahrávky cenným materiálem.

Dědečkovi dětí je 74 let a babičce dětí je 67 let. Mně je 42 let, Alence bude letos 15 let, Radce 13 let. Opravdu musí tolik lidí trpět kvůli jednomu darebákovi, kterým je matka dětí, která pokřivila dětem charakter naprosto zruďným způsobem? Za čas nepůjde už nic napravit, i kdyby někdo chtěl sebevíc!

Z minulých zkušeností jsem také při nahrávaných stycích věděl, že na některé věci se ptát nemůžu, protože holky by ihned utekly. To je ostatně vidět i z přiložených nahrávek. Ty najdete na CD umístěném na zadních deskách bakalářské práce.

Při jednotlivých stycích jsem se snažil neustále měnit způsob komunikace. Nechat děti mluvit co nejvíce samotné, jindy jsem mluvil spíše já, někdy jsem byl ráznější atp. Zde nejsou všechny typy komunikace bohužel zastoupeny. Jsou to jenom ty, které jsem nahrál v době, kdy jsem měl zapůjčený fotoaparát s funkcí nahrávání videa.

Snažil jsem se o doslovný přepis nahrávek, někdy to ale bylo těžké, aby převod zvuku do textové podoby byl přesný. Proto, i přes existenci tohoto přepisu, doporučuji poslech nahrávek. Textový přepis nikdy nevyzní tak, jako hovorová nahrávka, včetně intonací v řeči, spolu s dalšími gesty, tzv. metakomunikací.

A ještě jedna drobnost. Komunikace s dětmi při stycích byla pro mě i pro dědečka dětí velkým nervovým vypětím. Proto také některé slovní obraty možná nejsou asi zrovna učebnicového typu.

Ještě poznámka k technické kvalitě videonahrávek. Ty jsou ve formátu .mpeg (verze 2), který je přehratelný na většině počítačů se zvukovou kartou a s téměř jakýmkoliv programem určeným na přehrávání zvuku. Může to být například program Windows Media Player, který bývá většinou součástí operačního systému Windows.

9.9. Webové stránky pro děti

Vůči svým dětem jsem zkusil použít ještě jedno řešení, které doporučuji všem podobně postiženým rodičům. Bylo to v době, kdy jsem se snažil o získání dětí do vlastní péče, když matka dětí můj styk s nimi bojkotovala. Základem mého „získání dětí zpět“ měla být úzká spolupráce se školou, zdravotnickým zařízením, mimoškolními aktivitami, orgánem péče o dítě, psychology a dalšími institucemi zabývajícími se problematikou dětí. Do doby, než bych získal děti, tak jsem zřídil na internetu speciální webovou prezentaci na adrese www.jansky.cz/deti pro komunikaci s nimi. Za účelem informování dětí o této stránce jsem nechal vytisknout vizitky, které jsem zaslal učitelkám dětí, aby je holkám předaly. To proto, aby bývalá manželka předání vizitek dětem nemohla znemožnit. Na webové stránce je pro děti i vzkaz od mých rodičů, tedy od dědečka a babičky dětí.

www.jansky.cz/deti

Holky, na této internetové adrese mi můžete poslat vzkaz, nikdo o tom nebude vědět. Zde vám budu také nechávat vzkazy pro vás. Táta

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10
602 00 Brno

603 801 588
karel@jansky.cz

Část III. – Analýza problému diskuze

Nakonec uvádím shrnutí toho, co by podle mého názoru mohlo být řešením, aby se podobné kauzy jako ta naše neopakovaly. Závěry nezahrnují všechny kroky. Ale ty nejdůležitější – ty nepalčivější!

Pokud se podaří níže uvedené nešvary z našeho soudnictví vyloučit, vyřeší se většina negativních jevů trápících veřejnost v soudních sporech týkajících se porozvodového uspořádání dětí. To nenastane dříve, dokud naše soudy nepřestanou „sypat rány solí“.

9.10. Analýza problému

Hlavním problémem se jeví skutečnost, že v opatrovnických kauzách na našich soudech neexistuje naprosto žádná předvídatelnost práva. Soudci si sami rozhodují a mnohdy neberou v úvahu žádné odborné posudky. Často výsledkem jejich rozhodnutí je jejich vlastní lidová tvořivost.

Typickým příkladem uvedeného je „výkon“ Litoměřické soudkyně v kauze dětí násilně odvečených do Argentiny. Marie Vodičková, předsedkyně Fondu ohrožených dětí k tomu říká:

..., Stačilo, aby soudkyně Horáková vyhověla návrhu Městského úřadu Litoměřice na předběžné opatření a ponechala děti tady. Ale paní soudkyně byla neoblomná. Ve svém zamítavém rozhodnutí uvedla, že příznivý vývoj dětí není vážně ohrožen ani narušen, přestože ve spise je založena zpráva, že Sofinka trpí psychosomatickými problémy a má panickou hrůzu z návratu do Argentiny.

Přestože byla přiložena i aktuální zpráva psycholožky z Klokánku, která „odsun“ dítěte do Argentiny zásadně nedoporučovala. “... [VODIČKOVÁ, M., 2006].

Položme si otázku, jakou vlastně měla zmíněná soudkyně kvalifikaci, aby rozhodla o násilném odsunu dětí do Argentiny. A jakou kvalifikaci mají soudci a soudkyně, když rozhodují mezi českými občany, že například otec má právo vídat své dítě jednou za měsíc na dvě hodiny.

Pokud je otec takový darebák a nebezpečí pro dítě, tak přece mu nemůžeme svěřit děti ani na ty dvě hodiny. A pokud není takovým zločincem, je zločincem soudce, který rozhodne o dvou hodinách za měsíc.

Myslím, že si problematiku můžeme shrnout. Na základě předložených argumentů a analýz v bakalářské práci je možno konstatovat, že naprostá většina problémů v opatrovnických sporech na českých soudech má následující příčiny:

1. Neopodstatněná délka soudních řízení, která jenom vytváří problém syndromu zavrženého rodiče.
2. Kolaborace psychologů a sociálních pracovníků s línými soudci, kteří bez řádného důvodu protahují spory na léta a po této době si nechávají u zmíněných profesí jenom potvrdit znaleckým posudkem, že vlastně není jiné řešení, než třeba rodiči, který nemá děti ve své péči zakázat styk s dětmi. Že je to vlastně v zájmu dětí.
3. Nekompetentnost a nevzdělanost soudců, kteří mnohdy nemají ani základní informace o oborech jako je pedagogika, psychologie či psychiatrie a jejich amatérská rozhodnutí, která kryjí neměřitelnou veličinou „zájem dítěte“.
4. Naprostá nepředvídatelnost soudních rozhodnutí ve věci svěření dětí do výchovy, styku dětí s druhým rodičem a ve stanovení výživného na děti – včetně zpětného placení i za deset let zpětně.
5. Soudci na jednáních řeší naprosté zbytečnosti a nevěnují se třem základním problémům. Komu svěřit dítě do výchovy, jaký styk určit druhému rodiči a jaké jsou výdělkové možnosti a schopnosti rodičů. Místo toho se řeší například kroužky dětí a zapomíná se, že každé dítě má právo na zájmovou činnost – pokud na to jsou peníze.
6. Základem by vždy měla být dohoda. Pokud jeden rodič kategoricky dohodu odmítá, nechodí například do poradny a jenom se snaží věc řešit soudně, soud by toto měl brát jako významný argument, proč například svěřit dítě rodiči, který má zájem spolupracovat.⁹

⁹ Viz vyjádření ústavní soudkyně Ivany Janů, že soudy by se neměly spokojit jen s informací, že rodiče nespolupracují: „...Když se otec o spolupráci s matkou snaží, ale naráží na nezájem, soudy by měly zjistit, proč tomu tak je“... [LESKOVÁ, I., 2006].

9.11. Diskuze

Pro zpracování bakalářské práce jsem si nemohl vybrat lepší studijní obor, než je sociální pedagogika. Celý problém má totiž několik dimenzí. A to právní, psychologickou, pedagogickou a sociální. Nedostatkem mnohých studií na podobné téma dosud bylo to, že se zabývaly pouze jedním aspektem problému. Já v práci rozebírám nejenom právní problém a dokazuji, že vzniklá situace není důsledkem špatných zákonů, ale špatných soudců, kteří zapříčiňují též mnohé lidské tragédie.

To, že soudce dovolí otci se stýkat s dětmi dvě hodiny jednou za 14 dnů či za měsíc není způsobena špatnými zákony, ale zvráceným uvažováním konkrétních soudců. Protože kdo jenom trochu rozumí pedagogice a psychologii, tak musí vědět, že takovéto praktiky jenom způsobí nesmazatelné šrámy na duších dětí i rodičů, kterým byl takový styk určen.

Soudci argumentují, že je zapotřebí pro zlepšení práce soudů přibrat tzv. vyšší soudní úředníky, aby soudcům odpadla administrativa, že je potřeba více soudců a další a další opatření. Já toto nezpochybňuji. Jenom varuji, že opatrovnickou agendu na soudech to moc nezrychlí.

Daleko důležitější je vůbec procesní změna při řešení podobných kauz. Aby strany mohly předvídat, co budou muset doložit, aby soudci nemuseli v rámci psaní rozsudků vypracovávat slohová cvičení, aby se soud nezdržoval v rámci zjišťování potřeb dětí jejich zájmovou činností (již bylo vysvětleno), aby existovala pravidla pro stanovení výživného atp.

Část IV. – závěr a možná řešení

10. Závěr – návrhy řešení

Tato práce by neměla smysl, kdyby zároveň nenavrhovala možná řešení. Ze všeho nejdříve je potřeba provést audity českých soudů všech stupňů zabývajících se rodinným právem. Důležitým krokem je stanovit maximální délku soudního sporu v záležitostech týkající se porozvodové péče o děti. Pokud soudce potřebuje k rozhodování více času, vypracuje podrobné písemné zdůvodnění, které předá předsedovi příslušného soudu a kopii zašle na ministerstvo spravedlnosti.

1. Zavést lhůty v opatrovnických sporech. Pokud soudce lhůtu nedodrží (třeba z důvodu opravdové složitosti případu), bude povinen vypracovat zdůvodnění a do týdne od skončení termínu toto odeslat na Ministerstvo spravedlnosti ČR, které ho vystaví na svých internetových stránkách. Pokud tak neučiní a soudní spor se protáhne nad stanovenou dobu, bude soudce kázeňsky potrestán. Když navíc stát prohraje z tohoto důvodu národní či mezinárodní žalobu, 100% nákladů na takovéto řízení a následné odškodnění bude hradit soudce (či soudci), který toto způsobil. Zavést tedy finanční odpovědnost soudce za **procesní chyby**, které jsou pouze jejich vinou, jde o jejich vlastní zmetky.
2. Provést procesní a funkční audity všech opatrovnických soudů v České republice, posoudit morální a odborné předpoklady jednotlivých soudců.
3. Jednou ročně by soudci museli předkládat zprávu o tom, kolik případů jim bylo vráceno vyšší instancí z **procesních důvodů**. Stejně, jako to již dnes předkládají lékaři. Velice rychle by se zjistilo, kteří soudci si vyrábí práci tím, že znovu projednávají desítky svých kauz vrácených z procesních důvodů.
4. Zákonné normy v oblasti rodinného práva a i příslušná judikatura Nejvyššího soudu a Ústavního soudu dávají plně soudům pravomoci rychle a účinně rozhodovat. Pokud soudy několikrát rozhodnou rychle o změně výchovné péče, toto se bleskově dostane do povědomí veřejnosti – že nedodržovat rozsudky se nevyplácí!
5. V české republice nemá ministr spravedlnosti před soudci téměř žádný respekt. Jiné je to například ve Velké Británii, kde je ministr spravedlnosti současně nejvyšším soudcem. Řešením by také bylo vzdělávání soudců. To oni

ale nepřipustí a jejich pozice je a bude i nadále u nás neotřesitelná. Dokladem toho může být i zatím poslední snaha českého parlamentu o změnu zákona o soudcích, kdy v něm měla být pasáž o zpřísnění dohledu nad soudci. Toto ale následně Ústavní soud na podnět tehdejšího prezidenta Václava Havla zrušil. Snahu o vzdělávání soudců měl i bývalý ministr spravedlnosti Jaroslav Bureš, ten ale právě s tímto požadavkem pohořel. Jistě zajímavé by bylo vzdělávání soudců v oboru sociální pedagogiky, aby soudci neměli jenom právní vzdělání, ale i pedagogické, psychologické a sociologické. A hlavně, aby se naučili tyto obory vzájemně provázat, samozřejmě za předpokladu zachování práva. V opatrovnických kauzách takové znalosti jsou pro soudce nezbytné – pokud se tedy vzdělávat chtějí!

6. Podobné vzdělání by měly absolvovat i sociální pracovníci a bylo by dobré, aby došlo k větší spolupráci mezi soudci, orgánem péče o děti a psychology.
7. Opustit soudci zaběhlé soudní postupy a více naslouchat odborníkům z oboru psychologie a psychiatrie.

Rád bych toho zde napsal mnohem více, ale to by bylo na úkor přehlednosti. Pokud bych začal zabíhat do přílišných detailů, z práce by se stalo několikasvazkové dílo, ve kterém by se nikdo nevyznal.

Řešením problému je i to, pokud se na rozvádějící manžele přenesse daleko více odpovědnosti. Nejenom ve věci majetku, ale i ve vztahu k dětem. Co by například bránilo tomu, aby byla povinnost rodičů se dohodnout u psychologa na pravidlech výchovy dětí ještě před soudním jednáním? Neobstojí ani ten argument, že jeden z partnerů by se na tato sezení s psychologem nedostavoval. Protože pokud by tomu tak skutečně bylo, toto by se stalo závažným argumentem pro soud, aby tomuto rodiči styk s dětmi výrazně omezil. Prostě odpovědně se musí chovat jak otcové, tak i matky dětí.

Vždy zůstane určité procento, které takto řešit nepůjde. Třeba proto, že se jeden rozvést nechce. To potom může řešit soud, který na takovéto případy bude mít daleko více času. A pokud ten rodič, kterému se svěří děti do výchovy, nebude respektovat dohody a bude navíc bránit dětem ve styku s druhým rodičem? Řešení je až komicky jednoduché! Do několika málo měsíců se děti svěří do péče druhého rodiče. Bez jakýchkoliv soudně znaleckých posudků, bez složitých jednání.

Nedělejme z vědy ještě větší vědu. Je nezbytné v českém právu zavést pravidlo, že pokud proti rodiči z minulosti neexistují důkazy o jeho výchovných pochybeních, není zapotřebí zkoumat, zda má výchovné předpoklady pro to, aby mohl vychovávat své děti. Neustálé vypracovávání znaleckých posudků je jenom další zrůdností v českém rodinném právu.

Pokud má matka pochybnosti o výchovném působení otce na děti, nic jí nebrání tomu, aby je řešila ihned v počátcích návštěvou psychologa či sociální pracovnice, kteří již ke zjištění skutečného stavu mohou podniknout potřebné kroky. Pokud si ale matka „vzpomene“ na týrání dětí otcem až u soudního jednání, měla by za případné křivé obvinění nést ty nejtvrďší tresty.

A opět jsme u tématu, které se prolíná celou touto prací. Důslednost a maximální zodpovědnost rodičů již od svatby.

Pokud otcové budou soudci bráni již od počátku soudního řízení jako občané druhé kategorie a bude jim přisuzována kolektivní vina, nikdy k nápravě nedojde!

Argumentačně zcela nevhodné a nebezpečné je to, když psychologové, sociální pracovnice či soudci zahrnutí důkazy do kouta prohlásí, „*ale otec neplatí výživné*“ a nebo „*existuje spousta otců, kteří nemají zájem o své děti*“. Toto je jenom zbabělý útěk od tématu. Když řeším například problematiku jablek, neřeším v tu chvíli problém hrušek. Zmíněné kauzy mají naději na vyřešení jenom tehdy, když budou řešeny důsledně v té rovině, v jaké skutečně jsou.

Resumé

Problematika bakalářské práce se zabývá jedním z velkých problémů současné společnosti. V dnešní době se v České republice uzavře denně 144 svateb a zároveň se ve stejný den rozvede 90 párů. Číslo rozvodovosti je značně vysoké a i když se tento trend v letošním roce částečně zpomalil, tendence rozvodovosti se v dlouhodobém měřítku spíše neustále zvyšuje.

Pokud se manželství rozpadá bez dětí, většinou toto proběhne rychle a samotný rozvod nezanechá výraznější trvalé následky. Bohužel, ale ve většině případů jsou rozvodů účastny děti a pro ty znamená toto životní zemětřesení velké trauma, ze kterého se již nikdy nemusí plně vzpamatovat. Většina dětí si negativní zážitky způsobené rozvody odnáší i do dalšího života.

Téma bakalářské práce o porozvodové problematice výchovy dětí pojmenovává oblast problému, analyzuje problém a navrhuje možná řešení. Ukazuje, kde jsou slabá místa při řešení styků s dětmi a proč nastávají tak závažné kauzy. Nesnaží se ani tak o hodnocení v rámci celé České republiky, ale pojmenovává jeden konkrétní problém, který prožil autor bakalářské práce.

Na přiloženém CD jsou nahrány některé styky s dětmi, které ukazují, jak až může být narušen styk způsobený tzv. syndromem zavrženého rodiče. Všechny tyto styky s dětmi jsou rovněž v příloze bakalářské práce přepsány do textové podoby.

Cílem práce je ukázat, že mnohé problémy nejsou dány systémovou záležitostí, ale selháním konkrétních lidí. A také připomenout, že nejdůležitější cestou k nápravě je důslednost všech zainteresovaných osob.

Anotace

Název práce

Zločiny na úseku rodinného práva.

Anotace

V České republice je v současné době ročně rozvedeno téměř každé druhé manželství. Největším problémem se ovšem stává porozvodová péče o nezletilé děti, které rozvody a častými tahanicemi rodičů nejvíce trpí. Soudní spory, které potom následují, velmi často trvají pět, ale i deset a více let.

Bakalářská práce se pokouší co nejpřesněji pojmenovat role jednotlivých zúčastněných stran. Nejenom samotných rodičů a dětí, ale především soudů, orgánu péče o děti, soudních znalců a Policie ČR. Mnohé z těchto rolí lze označit za zločinné, protože někteří zúčastnění se mnohdy nevědomě, ale často i vědomě, dopouští toho, že dopad souzení se o děti doléhá tragicky jak na rodiče, tak především na děti samotné. Jako příklady jsou uvedeny konkrétní zkušenosti autora bakalářské práce.

Klíčová slova

Rozvod, porozvodová péče o děti, soud, orgán péče o dítě, zločin, otec dětí, matka dětí, výživné, zájem dítěte, rodinné právo, soudní znalec.

Annotation

Theme of Thesis

Crimes in the Field of Family Law

Annotation

Currently, in the Czech Republic, almost every second marriage is being divorced on a yearly basis. Nevertheless, post-divorce care for minor children becomes the most severe problem because these young ones suffer from both, divorce and frequent scrambles. Resulting quarrels at law protract often five to ten years; often more than that.

This bachelor thesis tries to describe roles of particular parties concerned as exactly as possible – not only the roles of parents and children but, above all of law courts, child welfare public bodies, authorized experts, and police of the Czech Republic. Many of these positions can be branded as criminal conduct, because some participants enable – unwittingly, but frequently maliciously – that judicial proceedings tragically impact parents and children in the first place. Author's specific experience is shown in this bachelor thesis.

Keywords

Divorce, post-divorce child welfare, law court, child welfare public body, crime, children's father, children's mother, alimony, interest of the child, family law, authorized expert.

Seznam použité literatury

1. 100+1 zahraniční zajímavosti. 26. 10. 2004, č. 21.
2. ADAMOVIČ, Karolína, et al. Politologický slovník. 1. vyd. Praha: C.H. Beck, 2001. 284 s. ISBN 80-7179-469-4.
3. ANDRAŠKO, L. Exekutoři zabavují děti, jako by to byly lednice. MF DNES, 13. 5. 2006, str. A9.
4. BAUER, Pavel. Překladač, který navštívil osobně prezidentskou kancelář. preklady@abauer.cz.
5. BLAŽKOVÁ, J., KUBÁLKOVÁ, P. Táta na ně neplatí. Pomůže stát? MF DNES, 6. 5. 2006, str. A3.
6. BOUDON, Raymond, et al. Sociologický slovník. Přeložil Vladimír Jochmann. 1. vyd. Olomouc: Univerzita Palackého, 2004. 256 s. ISBN 80-244-0735-3.
7. ČERNÁ, P. Rozvod, otcové a děti. 1. vyd. Praha : EUROLEX BOHEMIA, s.r.o., 2001. 122 s. ISBN 80-86432-10-6.
8. ČERNOCKÝ, Karel. Psychologický slovník: N-Ž. 2. obnovené a rozšířené vyd. Hraniče: Jindřich Těšík, 1948. 528 s. Bez ISBN.
9. ČTK. Soud v Plzni se ohradil proti tajné nahrávce porady senátu. České noviny.cz [online]. Praha: Neris s.r.o., 2006, 9.3.2006 [cit. 2006-03-09]. Text v češtině. Dostupný z WWW: http://www.ceskenoviny.cz/domov/index_view.php?id=176880. ISBN 1213-5003.
10. ČTK. České noviny.cz [online]. Praha: Neris s.r.o., 2005, 4.2.2005 [cit. 2006-03-09]. Text v češtině. Dostupný z WWW: http://www.ceskenoviny.cz/domov/index_view.php?id=113918. ISBN 1213-5003.
11. DUROZOI, Gérard, ROUSSEL, André. Filozofický slovník. 1. vyd. Praha: EWA Edition, 1994. 352 s. ISBN 80-85764-07-5.
12. FRÝBOVÁ, Zdena. Z neznámých důvodů. Praha : Šulc a spol., 2001. 592 s. ISBN 80-7244-050-0.
13. HORYNA, Břetislav, et al. Filosofický slovník. 2. rozš. vyd. Olomouc: Olomouc s.r.o., 2002. 464 s. ISBN 80-7182-064-4.
14. IDNES. Soudcovská unie: Verdikty o styku s dětmi vždy kontraproduktivní. 24.3.2004.
15. JANOUŠEK, A. Chránila své dítě únosem? MF DNES, 12. 5. 2006, str. A3.
16. Ilustrovaná encyklopedie: Q-Ž. Praha: Encyklopedický dům, spol. s r.o., 1995. 496 s. ISBN 80-901647-6-5.
17. INT, han. Utopila milovanou dcerku. Blesk, 15. 10. 2004.
18. Komenského slovník naučný: Svazek X., Slovany - Žywiec. Praha: Nakladatelství a vydavatelství Komenského slovníku naučného, 1938. 616 s. Bez ISBN.
19. LESKOVÁ, I. Přibývá dětí, které pendlují mezi rozvedenými rodiči. MF DNES, 14. 4. 2005, str. A4.
20. Malá ilustrovaná encyklopedie: A-Ž. Praha: Encyklopedický dům, spol. s r.o., 1999. 1214 s. A-Ž. ISBN 80-86044-12-2.
21. Malý encyklopedický slovník: A-Ž. Václav Král. 1. vyd. Praha: Academia, 1972. 1456 s. Bez ISBN.

22. Na vlastní oči - 08.03.2006: Tichá dohoda. Nova [online]. 2006 [cit. 2006-03-09]. Dostupný z WWW: <<http://www.nova.cz/tvarchiv/>>. ISBN nezjištěno.
23. NEFF, Ondřej. Ikarie.net : Legální zločin [online]. Praha : Ikarie, 1997 [cit. 2006-03-09]. Text v češtině. Dostupný z WWW: <<http://www.ikarie.cz/techno/199804.html>>. ISBN nezjištěno.
24. Nový velký ilustrovaný slovník naučný: Šošoni-Žyzrowski. Praha: Gutenberg, 1932. 320 s. Bez ISBN.
25. OTTO, Jan. Slovník naučný: ilustrovaná encyklopedie obecných vědomostí. Praha: Jan Otto, 1893. 960 s. šestý díl. Bez ISBN.
26. PÖTHE, P. Exekuce poznamená dítě na celý život. MF DNES, 15. 5. 2006, str. A8.
27. Příruční slovník naučný: S-Ž. Vladimír Procházka. Praha: Academia, 1967. 933 s. Bez ISBN.
28. RYŠLINK, Pavel. Zardousila syna (4) a oběsila se! Blesk, 1. 10. 2004.
29. SCRUTOR, Roger. Slovník politického myšlení. 1. vyd. Brno: Atlantis ve spolupráci s ECL, 1990. 184 s. Prameny. ISBN 80-7108-013-6.
30. Slovník naučný: W-Nystöm. Ladislav Rieger, J. Malý. Praha: I.L. Kober, 1873. 467 s. Bez ISBN.
31. Soud nechce řešit tajnou nahrávku z jednání o Kajínkovi. Novinky.cz [online]. 2006 [cit. 2006-03-19]. Dostupný z WWW: <<http://www.novinky.cz/krimi/80429-soud-nechce-resit-tajnou-nahravku-z-jednani-o-kajinkovi.html>>.
32. STÍN, Martin. Žebrání o spravedlnost [online]. Praha: 1.7.2004 [cit. 2006-03-10]. Text v češtině. Dostupný z WWW: <<http://www.spoleksalamoun.cz/view.php?cislocianku=2004070102>>. ISBN nezjištěno.
33. Televizní noviny - 08.03.2006: Zamítnutí žádosti J. Kajínka. Nova [online]. 2006 [cit. 2006-03-09]. Dostupný z WWW: <<http://www.nova.cz/tvarchiv/>>. ISBN nezjištěno.
34. TICHÝ, Jindřich. Kult osobnosti, moci a zvláště soudců. Virtually [online]. 2006 [cit. 2006-03-13]. Dostupný z WWW: <<http://www.virtually.cz/index.php?art=10670>>.
35. TRESMONTANT, Claude. Otázky naší doby: Filozoficko-teologický slovník. 1. vyd. Brno: Barrister & Principal, 2004. 480 s. ISBN 80-86598-94-2.
36. VODIČKOVÁ, M. České úřady připravují děti o domov. MF DNES, 23. 5. 2006.
37. VOREL, Roman. roman.vorel@volny.cz.
38. Všeobecná encyklopedie ve čtyřech svazcích: Ř-Ž. Praha: Nakladatelský dům OP Diderot, 1998. 728 s. ISBN 80-85841-37-1.
39. WARSHAK, R.A. Revoluce v porozvodové péči o děti. 1. vyd. Praha : Portál, 1996. 238 s. ISBN 80-7178-089-8.
40. WARSHAK, R.A. Rozvodové jedy. 1. vyd. Praha : TRITON, 2003. 392 s. ISBN 80-7254-439-X.

Seznam obrázků

<i>Obr. 1 – Autor bakalářské práce s Jaroslavem Foglarem.....</i>	20
<i>Obr. 2 – Věnování Jaroslava Foglara autorovi bakalářské práce.....</i>	21
<i>Obr. 3 – Dopis Jaroslava Foglara autorovi bakalářské práce z počátku přátelství</i>	23
<i>Obr. 4 – Autor bakalářské práce s Jaroslavem Foglarem.....</i>	24
<i>Obr. 5 – Autor bakalářské práce v televizním studiu ve svém pořadu.....</i>	24
<i>Obr. 6 – Táta s dětmi z období, kdy se jejich matce</i>	95
<i>Obr. 7 – Dědeček (účastník videonahrávek) s dětmi z období, kdy se jejich matce</i>	95

Seznam tabulek

<i>Tabulka 1 – Styk s dětmi 5. 4. 2005</i>	96
<i>Tabulka 2 – Styk s dětmi 7. 4. 2005</i>	97
<i>Tabulka 3 – Styk s dětmi 16. 4. 2005</i>	98
<i>Tabulka 4 – Styk s dětmi 3. 5. 2005</i>	103
<i>Tabulka 5 – Styk s dětmi 5. 5. 2005</i>	104
<i>Tabulka 6 – Styk s dětmi 31. 5. 2005</i>	105
<i>Tabulka 7 – Styk s dětmi 2. 6. 2005</i>	113
<i>Tabulka 8 - Styk s dětmi 11.6.2005</i>	114
<i>Tabulka 9 – Styk s dětmi 14. 6. 2005</i>	116
<i>Tabulka 10 – Styk s dětmi 16. 6. 2005</i>	118
<i>Tabulka 11 – Styk s dětmi 25. 6. 2005</i>	119
<i>Tabulka 12 – Styk s dětmi 28. 6. 2005</i>	120

Seznam příloh

<i>Příloha 1 – Dopis dědečka dětí na orgán péče o dítě ze dne 23. 11. 1998.....</i>	79
<i>Příloha 2 – Pět stran termínů, kdy jsem nedostal děti – a soud toto odmítl řešit.....</i>	80
<i>Příloha 3 – Jedno z mých mnoha rozsáhlých podání na soud (10 stran)</i>	85
<i>Příloha 4 - Přepisy videonahrávek styků s dětmi uskutečněné podle rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 4.11.1996, č.j. 19 C 144/96-28</i>	95

Přílohy

Úřad městské části Brno-střed
odbor sociálních věcí-odbor péče o dítě
do rukou pí.Maláčové
Měnínská 4
602 00 B r n o

Oznamuji Vám některé skutečnosti, týkající se dětí Karla Janského a Jany Janské, bytem Jiráskova 10, Brno. Z výroků dětí Alenky a Radky při pobytu u nás je zřejmé, že je jejich matka Jana Janské záměrně poštvává proti jejich otci Karlu Janskému s cílem narušit vzájemný vztah dětí s otcem. Aniž bychom s manželkou děti jakkoliv provokovali, spontánně reprodukuje informace, které mají od své matky Jany Janské. Uvádím některé výroky:

- mamka říkala, že taťka je hajzl
- mamka říkala, že taťka zabil babičku
- mamka říkala, že konečně od nás taťka vypadne
- mamka mluví o tátovi pořád škaredě, abysme jí uvěřili, že je táta zlej a nechodili s ním
- Alenka: - mamka mluvila o tátovi tak škaredě, že to slovo sni nemůžu říct Radka: - tak to řekni! Alenka - máma říkala, že táta je parchant
- máma říkala, že táta krade, že je zlodej
- máma říkala, že až budu velká, tak nemám mít děti, že bych mohla mít stejně zlého manžela, jako je táta
- mamka říkala, že by byla ráda, aby taťka v Americe umřel

U posledně uváděného výroku upozorňuji na určitou souvislost. Před odjezdem syna do USA manželka hovořila telefonicky s Alenkou. Ta si stěžovala, že jí bolí hlavička, že táta jede na dlouho do Ameriky a že má strach, aby jí tam neumřel. Alenka také říká, že může telefonem volat kamarádkám, ale ne tátovi a babičce. Podotýkám, že syn Karel se za celou dobu manželství a od rozvodu až dodnes nikdy o paní Janě Janské vulgárně nevyjádřil, nebylo by to v souladu s jeho povahou. Jednání Jany Janské se ve svých důsledcích obrací proti ní. Děti říkají, že neví, komu mají věřit. Alenka dokonce v souvislosti s fyzickým napadením otce prohlásila „já mám mamku ráda, ale nevěřím jí.“

K tomuto oznámení nás vedly obavy z narušení psychického vývoje dětí.

V Brně dne 23.11.1998.

Janský K.

Karel Janský
Horácké nám. 5/58
621 00 B r n o
r.č. 32 02 24/426

Příloha 1 – Dopis dědečka dětí na orgán péče o dítě ze dne 23. 11. 1998

Termín	Den v týdnu	Narižen výkon rozhodnutí 8.6.04	Zalováno dne	Předáno na soud	Zádosť o pomoc OPD ze dne	Svědék	Poznámka
24.10.1998	sobota		4.11.1998	6.11.1998		Karel Janský, st.	
27.10.1998	úterý		4.11.1998	6.11.1998	27.10.1998	Karel Janský, st.	
29.10.1998	čtvrtek		4.11.1998	6.11.1998	29.10.1998	Olga Janská	
7.11.1998	sobota		26.11.1998	26.11.1998	7.11.1998	Olga Janská	
10.11.1998	úterý		26.11.1998	26.11.1998	10.11.1998	Karel Janský, st.	
12.11.1998	čtvrtek		26.11.1998	26.11.1998	12.11.1998	Olga Janská	
24.11.1998	úterý		15.2.1999	16.2.1999	2.12.1998		Nedostal jsem bezdůvodně Radku
26.11.1998	čtvrtek		15.2.1999	16.2.1999	2.12.1998		
10.12.1998	čtvrtek		15.2.1999	16.2.1999	10.12.1998		
25.12.1998	první svátek Vánoční		15.2.1999	16.2.1999	6.1.1999	Soňa Stratilová	
7.1.1999	čtvrtek		15.2.1999	16.2.1999	7.1.1999		
21.1.1999	čtvrtek		15.2.1999	16.2.1999	28.1.1999		
4.2.1999	čtvrtek		23.3.1999	24.3.1999	11.2.1999		
16.2.1999	úterý		23.3.1999	24.3.1999	16.2.1999	Karel Janský, st.	
18.2.1999	čtvrtek		23.3.1999	24.3.1999	18.2.1999	Karel Janský, st.	
27.2.1999	sobota		23.3.1999	24.3.1999	1.3.1999		
2.3.1999	úterý		23.3.1999	24.3.1999	2.3.1999		
4.3.1999	čtvrtek		23.3.1999	24.3.1999	4.3.1999		
13.3.1999	sobota		23.3.1999	24.3.1999	14.3.1999		
16.3.1999	úterý		23.3.1999	24.3.1999	16.3.1999	Olga Janská	
18.3.1999	čtvrtek		23.3.1999	24.3.1999	18.3.1999	Olga Janská	
27.3.1999	sobota		30.6.1999	2.7.1999	27.3.1999		
30.3.1999	úterý		30.6.1999	2.7.1999	30.3.1999		
1.4.1999	čtvrtek	ano	30.6.1999	2.7.1999	1.4.1999		
4.4.1999	Velikonoční neděle	ano	30.6.1999	2.7.1999	4.4.1999		
10.4.1999	sobota	ano	30.6.1999	2.7.1999	10.4.1999		
13.4.1999	úterý		30.6.1999	2.7.1999	13.4.1999		
15.4.1999	čtvrtek		30.6.1999	2.7.1999	15.4.1999		
13.5.1999	čtvrtek		30.6.1999	2.7.1999	13.5.1999		Nedostal jsem bezdůvodně Radku
22.5.1999	sobota		30.6.1999	2.7.1999	22.5.1999		
25.5.1999	úterý	ano	30.6.1999	2.7.1999	25.5.1999		
27.5.1999	čtvrtek	ano	30.6.1999	2.7.1999	27.5.1999		
8.6.1999	úterý	ano	30.6.1999	2.7.1999	8.6.1999		
10.6.1999	čtvrtek	ano	30.6.1999	2.7.1999	10.6.1999		
19.6.1999	sobota	ano	30.6.1999	2.7.1999	20.6.1999		
22.6.1999	úterý		30.6.1999	2.7.1999	22.6.1999		
24.6.1999	čtvrtek	ano	30.6.1999	2.7.1999	24.6.1999		
3.7.1999	sobota	ano	2.12.1999	2.12.1999	12.7.1999		Předáno do spisu u jednání jako příloha podání - přehled termínů uveden v dopisech na OPD, projednáváno u jednání, matka na tyto dny byla soudem dotazována
6.7.1999	úterý		2.12.1999	2.12.1999	12.7.1999		ditto
8.7.1999	čtvrtek		2.12.1999	2.12.1999	12.7.1999		ditto
17.7.1999	sobota		2.12.1999	2.12.1999	22.7.1999		ditto
20.7.1999	úterý		2.12.1999	2.12.1999	22.7.1999		ditto
22.7.1999	čtvrtek		2.12.1999	2.12.1999	22.7.1999		ditto
17.8.1999	úterý	ano	2.12.1999	2.12.1999	28.8.1999		ditto
19.8.1999	čtvrtek	ano	2.12.1999	2.12.1999	28.8.1999		ditto
28.8.1999	sobota		2.12.1999	2.12.1999	28.8.1999		ditto
31.8.1999	úterý		2.12.1999	2.12.1999	29.9.1999		ditto
2.9.1999	čtvrtek	ano	2.12.1999	2.12.1999	29.9.1999		ditto
14.9.1999	úterý	ano	2.12.1999	2.12.1999	29.9.1999		ditto
16.9.1999	čtvrtek	ano	2.12.1999	2.12.1999	29.9.1999		ditto
28.9.1999	úterý	ano	2.12.1999	2.12.1999	29.9.1999		ditto
30.9.1999	čtvrtek		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
12.10.1999	úterý		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
14.10.1999	čtvrtek		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
23.10.1999	sobota		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
26.10.1999	úterý		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
28.10.1999	čtvrtek		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
6.11.1999	sobota		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
9.11.1999	úterý		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
11.11.1999	čtvrtek		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
20.11.1999	sobota		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
23.11.1999	úterý		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
25.11.1999	čtvrtek		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
4.12.1999	sobota		28.3.2000	29.3.2000	10.12.1999	Pavel Bauer	
7.12.1999	úterý		28.3.2000	29.3.2000	10.12.1999		
9.12.1999	čtvrtek		28.3.2000	29.3.2000	10.12.1999	Pavel Bauer	
18.12.1999	sobota		28.3.2000	29.3.2000	21.12.1999		Nahlášeno na Policii ČR
21.12.1999	úterý		28.3.2000	29.3.2000	26.12.1999		
23.12.1999	čtvrtek		28.3.2000	29.3.2000	26.12.1999		
25.12.1999	první svátek Vánoční		28.3.2000	29.3.2000	26.12.1999		Nahlášeno na Policii ČR
1.1.2000	sobota	ano	28.3.2000	29.3.2000	10.1.2000		Nahlášeno na Policii ČR
6.1.2000	čtvrtek		28.3.2000	29.3.2000	10.1.2000		
18.1.2000	úterý	ano	28.3.2000	29.3.2000	24.1.2000		
20.1.2000	čtvrtek	ano	28.3.2000	29.3.2000	24.1.2000		
29.1.2000	sobota	ano	28.3.2000	29.3.2000	31.1.2000		
1.2.2000	úterý	ano	28.3.2000	29.3.2000	7.2.2000		
3.2.2000	čtvrtek	ano	28.3.2000	29.3.2000	7.2.2000		
15.2.2000	úterý	ano	28.3.2000	29.3.2000	27.2.2000		
17.2.2000	čtvrtek	ano	28.3.2000	29.3.2000	27.2.2000		
26.2.2000	sobota	ano	28.3.2000	29.3.2000	27.2.2000		
29.2.2000	úterý	ano	28.3.2000	29.3.2000	7.3.2000		

Příloha 2 – Pět stran termínů, kdy jsem nedostal děti – a soud toto odmítl řešit

Termín	Děti v týdnu	Narízení výkon rozhodnutí 8.8.04	Zalováno dne	Předáno na soud	Zádosť o pomoc OPD ze dne	Svědék	Poznámka
2.3.2000	čtvrtek	ano	28.3.2000	29.3.2000	7.3.2000		
4.3.2000	čtvrtek	ano	30.3.2004	30.3.2004			
11.3.2000	sobota	ano	28.3.2000	29.3.2000	23.3.2000		
14.3.2000	úterý	ano	28.3.2000	29.3.2000	23.3.2000		
16.3.2000	čtvrtek	ano	28.3.2000	29.3.2000	23.3.2000		
28.3.2000	úterý	ano	12.5.2000	15.5.2000	30.4.2000		
30.3.2000	čtvrtek	ano	12.5.2000	15.5.2000	30.4.2000		
11.4.2000	úterý	ano	12.5.2000	15.5.2000	30.4.2000		
13.4.2000	čtvrtek	ano	12.5.2000	15.5.2000	30.4.2000		
25.4.2000	úterý	ano	12.5.2000	15.5.2000	30.4.2000		
27.4.2000	čtvrtek	ano	12.5.2000	15.5.2000	30.4.2000		
6.5.2000	sobota	ano	12.5.2000	15.5.2000	12.5.2000		
20.5.2000	sobota	ano	31.8.2000	4.9.2000	22.5.2000		
23.5.2000	úterý	ano	31.8.2000	4.9.2000	30.5.2000		
25.5.2000	čtvrtek	ano	31.8.2000	4.9.2000	30.5.2000		
3.6.2000	sobota	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
6.6.2000	úterý	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
8.6.2000	čtvrtek	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
17.6.2000	sobota	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
20.6.2000	úterý	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
22.6.2000	čtvrtek	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
1.7.2000	sobota	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
4.7.2000	úterý	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
6.7.2000	čtvrtek	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
15.7.2000	sobota	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
18.7.2000	úterý	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
20.7.2000	čtvrtek	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
24.7.2000	prázdniny		31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		24.7.00-13.8.00 po dobu tří týdnů
15.8.2000	úterý	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
17.8.2000	čtvrtek	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
28.8.2000	sobota	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
29.8.2000	úterý	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
31.8.2000	čtvrtek	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
9.9.2000	sobota	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
12.9.2000	úterý	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
14.9.2000	čtvrtek	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
23.9.2000	sobota	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
26.9.2000	úterý	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
28.9.2000	čtvrtek	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
7.10.2000	sobota	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
10.10.2000	úterý	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
12.10.2000	čtvrtek	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
21.10.2000	sobota	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
24.10.2000	úterý	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
26.10.2000	čtvrtek	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
4.11.2000	sobota	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
7.11.2000	úterý	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
9.11.2000	čtvrtek	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
18.11.2000	sobota	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
21.11.2000	úterý		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		
23.11.2000	čtvrtek		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		
2.12.2000	sobota		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		
5.12.2000	úterý		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		
7.12.2000	čtvrtek		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		
16.12.2000	sobota		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		
19.12.2000	úterý		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		
21.12.2000	čtvrtek		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		
25.12.2000	první svátek Vánoční		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		
30.12.2000	sobota		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		další termíny v tomto podání byly opraveny podáním ze dne 25.10.01, soudy doručeno 25.10.01
6.1.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			Opravené termíny za rok 2001
9.1.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
11.1.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
20.1.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
23.1.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
25.1.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
3.2.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
6.2.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
8.2.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
17.2.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
20.2.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
22.2.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
3.3.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
6.3.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
8.3.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
17.3.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
20.3.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
22.3.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
31.3.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
3.4.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
5.4.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
14.4.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
15.4.2001	Velikonoční neděle		25.10.2001	25.10.2001			
17.4.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			

Termín	Den v týdnu	Narizen výkon rozhodnutí 8.6.04	Zalováno dne	Předáno na soud	Žádost o pomoc OPD ze dne	Svědék	Poznámka
19.4.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
28.4.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
1.5.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
3.5.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
12.5.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
15.5.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
17.5.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
26.5.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
29.5.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
31.5.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
9.6.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
12.6.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
14.6.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
23.6.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
26.6.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
28.6.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
7.7.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
10.7.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
12.7.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
21.7.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
24.7.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
26.7.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
28.7.2001	prázdniny		25.10.2001	25.10.2001			28.7.01-11.8.01 po dobu tří týdnů
18.8.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
21.8.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
23.8.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
1.9.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
4.9.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
8.9.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
15.9.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
18.9.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
20.9.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
29.9.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
2.10.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
4.10.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
13.10.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
16.10.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
18.10.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
27.10.2001	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
30.10.2001	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
1.11.2001	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
10.11.2001	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
13.11.2001	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
15.11.2001	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
24.11.2001	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
27.11.2001	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
29.11.2001	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
8.12.2001	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
11.12.2001	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
12.12.2001	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
13.12.2001	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
22.12.2001	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
25.12.2001	první svátek Vánoční		11.7.2003	11.7.2003			kryje se s úterkem 25.12.01
27.12.2001	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
5.1.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
8.1.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
10.1.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
19.1.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
22.1.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
24.1.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
2.2.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
5.2.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
7.2.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
16.2.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
19.2.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
21.2.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
2.3.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
5.3.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
7.3.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
16.3.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
19.3.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
21.3.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
30.3.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
31.3.2002	Velikonoční neděle		11.7.2003	11.7.2003			
2.4.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
4.4.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
13.4.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
16.4.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
18.4.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
27.4.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
30.4.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
2.5.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
11.5.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
14.5.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
16.5.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			

Termín	Den v týdnu	Narizen výkon rozhodnutí 8.6.04	Zalováno dne	Předáno na soud	Zádot o pomoc OPD ze dne	Svědék	Poznámka
25.5.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
28.5.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
30.5.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
8.6.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
11.6.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
13.6.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
22.6.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
25.6.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
27.6.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
1.7.2002	prázdniny		11.7.2003	11.7.2003			1.7.02-21.7.02 po dobu tří týdnů
6.7.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
9.7.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
11.7.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
20.7.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
23.7.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
25.7.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
3.8.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
6.8.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
8.8.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
17.8.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
20.8.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
22.8.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
31.8.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
3.9.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
5.9.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
14.9.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
17.9.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
19.9.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
28.9.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
1.10.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
3.10.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
12.10.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
15.10.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
17.10.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
26.10.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
29.10.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
31.10.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
9.11.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
12.11.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
14.11.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
23.11.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
26.11.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
28.11.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
7.12.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
10.12.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
21.12.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
24.12.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
25.12.2002	první svátek Vánoční		11.7.2003	11.7.2003			
26.12.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
4.1.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
7.1.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
9.1.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
18.1.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
21.1.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
23.1.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
1.2.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
4.2.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
6.2.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
15.2.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
18.2.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
20.2.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
1.3.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
4.3.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
6.3.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
15.3.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
18.3.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
20.3.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
29.3.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
1.4.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
3.4.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
12.4.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
15.4.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
17.4.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
20.4.2003	Velikonoční neděle		11.7.2003	11.7.2003			
26.4.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
29.4.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
1.5.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
10.5.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
13.5.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
15.5.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
24.5.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
27.5.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
29.5.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
7.6.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
10.6.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			

Termín	Den v týdnu	Narizení výkon rozhodnutí 8.6.04	Zalováno dne	Předáno na soud	Zádosť o pomoc OPD ze dne	Svědék	Poznámka
12.6.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
21.6.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
24.6.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
26.6.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
1.7.2003	prázdniny		11.7.2003	11.7.2003			1.7.03-21.7.03 po dobu tří týdnů
5.7.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
8.7.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
10.7.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
19.7.2003	sobota		15.10.2003	15.10.2003			
22.7.2003	úterý		15.10.2003	15.10.2003			
24.7.2003	čtvrtek		15.10.2003	15.10.2003			
2.8.2003	sobota		15.10.2003	15.10.2003			
5.8.2003	úterý		15.10.2003	15.10.2003			
7.8.2003	čtvrtek		15.10.2003	15.10.2003			
16.8.2003	sobota		15.10.2003	15.10.2003			
19.8.2003	úterý		15.10.2003	15.10.2003			
21.8.2003	čtvrtek		15.10.2003	15.10.2003			
30.8.2003	sobota		15.10.2003	15.10.2003			
2.9.2003	úterý		15.10.2003	15.10.2003			
4.9.2003	čtvrtek		15.10.2003	15.10.2003			
13.9.2003	sobota		15.10.2003	15.10.2003			
16.9.2003	úterý		15.10.2003	15.10.2003			
18.9.2003	čtvrtek		15.10.2003	15.10.2003			
27.9.2003	sobota		15.10.2003	15.10.2003			
30.9.2003	úterý		15.10.2003	15.10.2003			
2.10.2003	čtvrtek		15.10.2003	15.10.2003			
11.10.2003	sobota		15.10.2003	15.10.2003			
14.10.2003	úterý		15.10.2003	15.10.2003			
16.10.2003	čtvrtek		22.1.2004	23.1.2004			
25.10.2003	sobota		22.1.2004	23.1.2004			
28.10.2003	úterý		22.1.2004	23.1.2004			
30.10.2003	čtvrtek		22.1.2004	23.1.2004			
8.11.2003	sobota		22.1.2004	23.1.2004			
11.11.2003	úterý		22.1.2004	23.1.2004			
13.11.2003	čtvrtek		22.1.2004	23.1.2004			
22.11.2003	sobota		22.1.2004	23.1.2004			
25.11.2003	úterý		22.1.2004	23.1.2004			
27.11.2003	čtvrtek		22.1.2004	23.1.2004			
6.12.2003	sobota		22.1.2004	23.1.2004			
9.12.2003	úterý		22.1.2004	23.1.2004			
11.12.2003	čtvrtek		22.1.2004	23.1.2004			
20.12.2003	sobota		22.1.2004	23.1.2004			
23.12.2003	úterý		22.1.2004	23.1.2004			
25.12.2003	první svátek Vánoční		22.1.2004	23.1.2004			kryje se se čtvrtkem 25.12.03
3.1.2004	sobota		22.1.2004	23.1.2004			
6.1.2004	úterý		22.1.2004	23.1.2004			
8.1.2004	čtvrtek		22.1.2004	23.1.2004			
17.1.2004	sobota		22.1.2004	23.1.2004			
20.1.2004	úterý		22.1.2004	23.1.2004			
22.1.2004	čtvrtek		22.1.2004	23.1.2004			
31.1.2004	sobota		27.2.2004	27.2.2004			
3.2.2004	úterý	ano	27.2.2004	27.2.2004			
5.2.2004	čtvrtek	ano	27.2.2004	27.2.2004			
14.2.2004	sobota		27.2.2004	27.2.2004			
17.2.2004	úterý	ano	27.2.2004	27.2.2004			
19.2.2004	čtvrtek	ano	27.2.2004	27.2.2004			
28.2.2004	sobota		30.3.2004	30.3.2004			
2.3.2004	úterý	ano	30.3.2004	30.3.2004			
13.3.2004	sobota		30.3.2004	30.3.2004			
16.3.2004	úterý	ano	30.3.2004	30.3.2004			
18.3.2004	čtvrtek	ano	30.3.2004	30.3.2004			
27.3.2004	sobota	ano	30.3.2004	30.3.2004			
1.4.2004	čtvrtek	ano	3.5.2004	3.5.2004		Pavel Bauer	
10.4.2004	sobota	ano	3.5.2004	3.5.2004		Michaela Dášková	
11.4.2004	Velikonoční neděle	ano	3.5.2004	3.5.2004		Michaela Dášková	
13.4.2004	úterý	ano	3.5.2004	3.5.2004		Jaroslava Kühnelová	
15.4.2004	čtvrtek	ano	3.5.2004	3.5.2004		Dagmar Procházková	

Koval Jemel

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10
602 00 Brno
tel.: 603 801 588

V Brně, 3. května 2004

Poštu zasílat na adresu právní zástupkyně:
JUDr. Marie Minářová, Táborská 107
615 00 Brno

Městskému soudu v Brně,

ke sp. zn.: 22 P 54/98

- Otec:** Mgr. Karel Janský, nar. 4.12.1963, soukromý podnikatel,
trvale bytem Jiráskova 10
zast. advokátkou JUDr. Marií Minářovou, AK Táborská 107, 615 00 Brno
- Matka:** Ing. Jana Janská, nar. 3.4.1964, trvale bytem Brno, Kounicova 75,
zam. ÚMČ Brno – Žabovřesky, Horova 28, 616 00 Brno
- Nezl. děti:** Alena Janská, nar. 26.8.1991
Radka Janská, nar. 29.8.1993
obě bytem u matky

**o výkon rozhodnutí
o úpravě styku otce
s nezletilými dětmi**

Doplnění návrhu a předání důkazů

Trojmo

Příloha 3 – Jedno z mých mnoha rozsáhlých podání na soud (10 stran)

Přílohy č.:

- Prohlášení svědka o snahy převzít děti dne **1.4.2004**
2. Prohlášení svědka o snahy převzít děti dne **10.4.2004** a **11.4.2004** (Velikonoce)
3. Prohlášení svědka o snahy převzít děti dne **13.4.2004**
4. Prohlášení svědka o snahy převzít děti dne **15.4.2004**
5. Prohlášení svědka o snahy převzít děti dne **24.4.2004**
6. Prohlášení svědka o snahy převzít děti dne **27.4.2004**
7. Prohlášení svědka o snahy převzít děti dne **29.4.2004**
8. Obrázky č. 1, 2, 3 (současné bydlení paní Janské) a 4 (pokoj dětí na Jiráskové 10)
9. Obrázky č. 5, 6 (studium otce - pedagogika) a 7 (televizní pořad otce pro děti)
10. Doklad o studiu otce – lesnictví
11. Vizitka připravená pro děti s informací o webových stránkách pro komunikaci s otcem
12. Doklad o zahájení pátrání po „ztracených alimentech“
13. Doklad o převzetí alimentů zpět po jejich vypátrání
14. Doklad o zaslání vypátraných alimentů ve výši **12 100 Kč** na účet paní Janské
15. Doklad o zahájení nové podnikatelské činnosti – USA.cz, s.r.o.
16. Oznámení paní Janské, kdy si vezmu děti k sobě na prázdniny v roce **2004**
17. Dopis třídní učitelce dcery Radky ze dne **3.5.2004** – zaslání vizitek
18. Dopis třídní učitelce dcery Aleny ze dne **3.5.2004** – zaslání vizitek
19. Dopis dětské lékařce dcer ze dne **3.5.2004** – zaslání vizitky
20. Dopis na orgán péče o dítě ze dne **16.4.2004**
21. Vzkaz mých rodičů, dědečka a babičky dětí umístěný na Web stránkách, **29.4.2004**
22. Věnování os spisovatele Jaroslava Foglara ze dne **30.11.1987**
23. Faktura č. 1304 ze dne **5.4.2004**
24. Faktura č. 1604 ze dne **23.4.2004**
25. Můj dopis předaný paní Janské dne **3.4.2002**
26. Výsledek výběrového řízení na místo urbanista – ekolog
27. Dvě vizitky týkající se mého podnikání

Jako otec nezletilých dětí Aleny a Radky Janských se návrhem ze dne **4.11.1998**, doručeným soudou dne **6.11.1998** domáhám výkonu rozhodnutí ve věci úpravy mého styku s nezletilými dětmi a to v souladu s rozsudkem MS v Brně ze dne **4.11.1996 č.j.: 19 C 144/96-28**. Tento návrh jsem prostřednictvím své právní zástupkyně i osobně opakovaně doplňoval, protože matka dlouhodobě toto rozhodnutí neplní. Na svém původním návrhu, včetně pozdějších doplnění trvám v celém rozsahu. Naposledy jsem termíny nedání dětí doplnil dne **30.3.2004**.

Pokud by se zdálo, že toto doplnění mého návrhu podávám příliš krátkou dobu před jednáním soudou, tak upozorňuji, že návrh byl zpracován až po posledním neúspěšném pokusu o převzetí dětí před soudním jednáním, kdy paní Janská mohla podstatně ovlivnit mé kroky a postoje. Možná jde o nestandardní přístup, ale dnešní den předávám tento návrh osobně i právní zástupkyni matky, která ho může ode mne přijmout, nebo po mojí informaci sama nahlédnou do spisu, stejně tak ho zasílám paní Janské. Jestli budou požadovat i přesto odročení jednání, záleží jenom na nich.

Nepředpokládám, že bych podával do spisu další podání, pokud by nedošlo k závažným novým skutečnostem. Osobně bych byl nejraději, kdyby byl rozsudek vyneseno co možná nejdříve.

V následujících dnech jsem opět protiprávně nedostal děti:

----- rok 2004

1.4.2004 (čtvrtek)	V tento den proběhlo soudní jednání ohledně dětí, kde byla paní Janská upozorněna na plnění svých povinností, ale přesto se ani nepokusila děti předat. Viz příloha č. 1
10.4.2004 (sobota)	V tento den se paní Janská žádným způsobem nepokusila mi děti předat. Viz příloha č. 2
11.4.2004 (Velikonoční neděle)	V tento den se paní Janská žádným způsobem nepokusila mi děti předat. Viz příloha č. 2
13.4.2004 (úterý)	V tento den se paní Janská žádným způsobem nepokusila mi děti předat. Viz příloha č. 3
15.4.2004 (čtvrtek)	V tento den se paní Janská žádným způsobem nepokusila mi děti předat. Viz příloha č. 4

V následujících dnech jsem děti viděl, ale paní Janská se děti sama nepokusila žádným způsobem přesvědčit, aby se mnou šly. Přitom rodič, jemuž byly děti svěřeny do výchovy, má slovy i skutky podporovat jejich kontakt s druhým rodičem. Tyto pojmy jsou paní Janské již dlouhodobě cizí.

24.4.2004 (sobota)	V tento den se paní Janská žádným způsobem nepokusila mi děti předat. Bylo to sice poprvé po několika letech, kdy mi paní Janská otevřela dveře a stála v nich s dětmi, ale sama paní Janská se žádným způsobem nepokusila děti přesvědčit, aby se mnou šly. Podrobnosti viz příloha č. 5 .
27.4.2004 (úterý)	V tento den se paní Janská žádným způsobem nepokusila mi děti předat. Bylo to sice podruhé po několika letech, kdy mi paní Janská otevřela dveře a stála v nich s dětmi, ale sama paní Janská se žádným způsobem nepokusila děti přesvědčit, aby se mnou šly. Přítomen ze strany paní Janské byl i její otec, Ing. Jiří Umlášek. Podrobnosti viz příloha č. 6 .
29.4.2004 (čtvrtek)	V tento den se paní Janská žádným způsobem nepokusila mi děti předat. Tentokrát děti otevřely samy, ale jenom na dálku zavolaly že se mnou nepůjdou a rychle zabouchly dveře. Neměl jsem možnost jim vůbec nic říct, ani se na nic zeptat. Sama paní Janská nebyla předání přítomna, ani se žádným způsobem nepokusila děti přesvědčit, aby se mnou šly. Podrobnosti viz příloha č. 7 .

Celá moje snaha o získání dětí do vlastní péče je dána skutečností, že je to po vyčerpání všech ostatních právních kroků jediná možnost, která by vedla účinně k tomu, abych se mohl stýkat se svými dětmi a děti naopak se svým tátou. Rozhodně nejsem motivován snahou na jakési porážení paní Janské, matky nezl. dětí, či cílem „kdo s koho“. Matka dětí dlouhodobě nevytváří příznivé podmínky ke styku nezl. dětí s otcem a nevede děti ke správnému vztahu k otci. Upozorňuji, že jsem se neúspěšně pokusil dohodnout s paní Janskou na střídavé péči podle § 26 odst. 2 Zákona o rodině a na dohodě podle § 3 odst. 3 Zákona o rodině (viz dřívější podání). Paní Janská na mé návrhy ani neodpověděla. Pokud by soud opětovně svěřil děti do výchovy paní Janské, bylo by tak porušeno právo dětí na péči obou rodičů, jak stanoví § 26 odst. 4 Zákona o rodině.

Ostatně i soudní psychologický posudek o matce dětí praví, že:

„... Matku přesvědčit o nezbytné změně jejího chování nelze ...“

V tomto posledním písemném podání na soud se plně odvolávám na všechna svá předchozí podání včetně příloh, která pouze v kompletu jsou řádným podkladem pro můj návrh na změnu výchovné péče a žaloby o výkon rozhodnutí.

Mezi mnou a dětmi existují velmi dobré dřívější citové vazby, i mé osobnostní předpoklady jsou velmi dobré. V současné době studuji dvě vysoké školy, obor sociální psychologie (**příloha č. 9, obr. č. 5 a 6**) s průměrem 1,0 a lesnictví (**příloha č. 10**) s průměrem 1,1. Tato kombinovaná studia nijak neohrožují můj prostor na věnování se dětem, z mé strany jde pouze o zhodnocení mých dřívějších zkušeností a soukromých studií. Dlouhá léta jsem pracoval jako vedoucí různých dětských kolektivů, jako vedoucí oddělení Domu dětí a mládeže, 2,5 roku jsem připravoval a osobně uváděl na České televizi pořad pro děti (**příloha č. 9, obr. č.7**), byl jsem dlouholetým přítelem spisovatele a vychovatele dětí a mládeže Jaroslava Foglara (**příloha č. 22**), kterému vděčím za mnohé zkušenosti týkající se dětí – dlouhé hodiny jsme spolu probírali problematiku dětí a mládeže, i jeho zkušenosti hodlám využít ve své diplomové práci, viz další odstavec. Proto mé současné pedagogické studium.

Moje diplomová práce při studiu na předchozí vysoké škole, obor fyzická geografie, zněla na téma „Ochrana tropických pralesů se zaměřením na Vietnam“. Proto moje současné studium lesnictví, které je rovněž i snahou doplnit si další přírodovědné vzdělání a časem, jakmile se naskytne vhodná příležitost, tak se případně vrátit ke svému oboru. Doposud se mi tato možnost nenaskytla. Pokud by se tak stalo, určitě bych ji volil před podnikáním. To platí o době minulé, současné i budoucí.

Z výše uvedeného je patrné, že mám co dětem předávat, co se týká praxe a znalostí.

Jsem připraven dosavadní „zkušenosti“ získané při snaze získat děti do vlastní péče uplatnit v rámci mého studia pedagogiky při diplomové práci. Již nyní jsem na toto téma zpracoval seminární práce. Moje diplomová práce bude mít dvě základní témata. „Právní aspekty získání dětí do vlastní péče“ a „Konkrétní kroky k získání dětí ovlivněných Syndromem zavrženého rodiče“. Rozhodně nepůjde jenom o teoretické dílo a moje snaha získat děti do vlastní péče není motivována získáním podkladů pro diplomovou práci. Zmíněnou práci chci vypracovat především jako podklad pro další neprávem postižené rodiče, kterým je upíráno právo stýkat se se svými dětmi. O závažnosti problematiky ostatně svědčí i závěr soudu ve Štrasburku, který rozhodl, že žaloby na Českou republiku vyřídí přednostně, protože soudy týkající se dětí by takto vyřizovány být měly – aby měly vůbec smysl!

Vezmu-li v úvahu oba vypracované soudní posudky, jak z oboru psychiatrie, tak z oboru psychologie, tak ani jeden neshledal žádné důvody, proč bych nemohl vychovávat svoje děti – kromě důvodu, že překážkou k uskutečnění tohoto kroku je paní Janská. Zde by podle mého názoru měl soud rozhodovat podle toho, co je dobré a potřebné pro děti a ne to podle toho, co je dobré a potřebné pro paní Janskou.

Pokud mi budou děti svěřeny do mé péče, tak soud ani orgán péče o dítě nic neriskují, protože sám soud a OPD mohou po svěření dětí do mé péče neustále sledovat výchovu dětí tak, jak to umožňuje § 47 odst. 1 zákona o rodině, zákon č. 359/1999 Sb. o sociálně-právní ochraně dětí a občanský soudní řád, § 178, odst. 1. Rozhodně jsem byl vždy já tím, kdo aktivně s orgánem péče o dítě spolupracoval, na rozdíl od paní Janské, která se většinou nedostavovala, mnohdy i bez omluvy.

Pokud by soud svěřil opětovně nezletilé děti do výchovy matky, došlo by k tomu, že by se rozsudek opíral o budoucí okolnosti a poměry, o nichž není jisté, zda a kdy nastanou. Paní Janská máří styk otce s dětmi dlouhodobě a navíc i psychologický posudek o paní Janské hovoří jasně v tom smyslu, že náprava u paní Janské není možná. Paní Janská patří mezi rozvedené matky, které učíní cokoli, jen aby zabránily kontaktu mezi bývalým manželem a dětmi. Nenávidí paní Janské již dnes brání střízlivě posoudit, co já, jako otec, pro děti znamenám. Postoje paní Janské mohou mít na děti neblahý vliv a zanechat na jejich psychickém vývoji nesmazatelné stopy. I když se asi o děti relativně dobře stará, podle mého názoru se ale na jejich psychice podepisuje přímo zločinným způsobem. Děti se staly zbrani paní Janské proti mně a bohužel za to asi v budoucnu tvrdě zaplatí za svou matku. Speciálně u dcer je totiž dobře znám postoj vůči „zavrženému rodiči“ – „Nenávidím se, mám Tvoje geny“. Moc dobře si pamatuji na psychické problémy paní Janské v roce 1991. Její ošetřující lékařka mi řekla, že pokud se paní Janská nebude dlouhodobě léčit, kdykoliv se jí její potíže mohou vrátit, stačit k tomu bude jakýkoliv podnět. A tím podnětem může být např. puberta dětí, kdy se jí v něčem děti postaví proti její vůli. Rozhodně by děti měly být pod vlivem obou rodičů!

Aby nedošlo k domněnce, že se snažím paní Janskou pouze očernit, přikládám do spisu i dopis, který jsem paní Janské osobně předal do ruky dne **3.4.2002** v prostorách jejího pracoviště (**příloha č. 25**). Není to rozhodně první dopis tohoto stylu, který jsem paní Janské předal od vygradování našich problémů v roce 1998. Nechtěl jsem ho původně použít, protože je příliš osobní. Činím tak až nyní proto, aby byly soudu dobře známy všechny mé úmysly, pohnutky a pocity.

Změna rozhodnutí o výchovném prostředí je nutná zejména podle § 27 odst. 2. Soud již paní Janskou napomenul dne **8.3.1999** písemně (splněna podmínka § 272, odst. 2 o.s.ř. a § 43 odst. 1 písm. a) zákona o rodině) a několikrát i přímo u jednání, stejně tak učinil orgán péče o dítě dne **12.1.2000**. Nepochybně je možné použít § 27 odst. 2 Zákona o rodině, § 273 odst. 1 písm. b) o.s.ř. k rozhodnutí by stačil i § 273 odst. 2 o.s.ř. Veškerá napomenutí se minula účinkem a paní Janská stejně nerespektovala pravomocné rozhodnutí soudu ze dne **4.11.1996**. Již dlouhodobě jsem matkou nezl. dětí fakticky zbaven výkonu rodičovských práv, ač ve skutečnosti tak může učinit jen soud. Jak jsem již uvedl dříve, paní Janská bere soud jenom jako její jakýsi poradní orgán, ona sama nehodlá nijak respektovat pravomocná rozhodnutí soudů. Není možné předpokládat, že by na paní Janskou platil např. § 171 odst. 3 Trestního zákona. Z minulosti paní Janské, která již byla opakovaně podle Trestního zákona pro úmyslné trestné činy pravomocně odsouzena, je zřejmé, že ta se nechá opětovně třeba i odsoudit, jenom aby nemusela plnit nařízení soudu o předávání dětí ke styku. V konečném důsledku by odsouzení paní Janské nemělo žádný praktický význam pro děti a pro mě, jako jejich otce. Hrozba trestního stíhání paní Janské není v zájmu ani mém, ani v zájmu dětí.

Motivace paní Janské k popouzení dětí proti mně, jako jejich otci, vychází z těch nejhrošších stránek lidské povahy paní Janské, jako je msta, nenávidí, agrese, závist, potřeba vnějšího nepřítel, potřeba vlastnit bytost dítěte, mít mocenskou nadvládu. To vše se děje pod rouškou lásky k dětem a touto zhoubnou „láskou“ jsou naše děti bezostyšně ničeny.

Po případném rozhodnutí soudu o svěřeni dětí do mé péče nehodlám provádět žádné násilné akce vedoucí k tomu, abych od matky děti fakticky získal. K tomu raději zvolím trpělivé přibližování se k dětem (viz níže) a případné důsledné právní kroky proti paní Janské. Musím ale v tomto případě připomenout v poslední době medializovaný případ malého Honzíka, pro kterého si otec přišel s exekutorem, kdy dítě skončilo díky jednání matky na léčení. Po několika měsících soud postavil matku před skutečnost, že pokud nebude plnit své povinnosti, tak dostane vysokou pokutu. Za pomoci odborníků a OPD dnes již malý Honzík chodí za svým tátou a normálně se s ním stýká. K tomu připojuji svoji zkušenost, kdy po roce, když jsem neviděl děti, jsem se s nimi na 63 minut setkal sám u psychologa, který zrovna zpovídal matku dětí. Můj styk s dětmi byl naprosto bezproblémový, hráli jsme si po celou dobu, což dosvědčuje sám soudní psychologický posudek. Zajímavé jsou i zkušenosti např. z Rakouska, Anglie a USA, kde po rozsudku, který svěřuje děti do péče druhého rodiče, jsou děti umístěny do speciálních zařízení a většinou stačí 5-7 dnů na to, aby děti přijaly rodiče, který byl v jejich očích druhým rodičem zatracován. Za splnění jedné podmínky - pokud neexistují mezi rodičem, který je má nově svěřeny do výhradní péče a dětmi faktické a opravdové společné negativní zážitky a ne jenom zprostředkované pomluvy získané od rodiče, který vytváří kult zavrženého rodiče.

Mezi mnou a dětmi žádné negativní společné prožitky či zážitky neexistují, proto nebude zas až tak obtížné „najít s dětmi společnou řeč“.

Uznávám, že pro soud může být rozhodnutí o změně výchovné péče složitým a obtížným úkolem, avšak nejjednodušší řešení nebývají vždy tím nejlepším řešením. Je zapotřebí si uvědomit, že otec a matka hrají v životě dětí rozdílné role, neznamená to však, že někdo má tu roli více nebo méně důležitou. Navíc ženy nemají žádný monopol na dovednosti související s péčí o děti, zvláště když ony sami porušují zákon. Je nutné vzít v úvahu, že dcery v tomto případě jsou již dosti velké na to, aby převzaly od matky dostatek „ženských“ dovedností a návyků. Pokud nejde o dívky, kdy ty byly vychovávány otcem již od kojeneckého věku, identifikují se od počátku s matkou a jsou plně schopny si tuto primární identifikaci podržet, i když s matkou trvale nežijí. Je obecně známo, že otcové ovlivňují intelektuální vývoj svých dcer až o něco později. Podíl otce na sociálním vývoji dcer je nejvíce patrný v adolescenci, kdy začínají její vztahy s chlapci. V tomto případě tedy dětem nehrozí žádné psychické, ani jiné problémy spojené se změnou výchovné péče. Je ovšem tragické, že mnohé soudní spory týkající se dětí se neřeší přednostně, ale táhnou se až do doby, kdy děti dospějí. Nikdo přitom nemá právo automaticky předpokládat nějaké pochybné motivy na straně otce, který žádá o svěření svých dětí do výchovy, zvláště pak, kdy tomu nenavědčuje nijak jak soudní psychologický posudek, tak i psychiatrický posudek.

Musí být bráno v úvahu, že ani v tomto případě neexistuje žádné dokonalé výchovné uspořádání, každé má své výhody a nevýhody. Je zde ale jeden zásadní fakt. A to ten, že matka dětí nedokáže zajistit oprávněný styk dětí s jejich otcem a není žádný důvod, aby díky jejímu protiprávnímu jednání měly trpět jak děti, tak jejich otec.

Je také skutečností, že v rodině matky dětí proběhl rovněž dramatický rozvod, který měl na paní Janskou silný a dlouhodobý negativní dopad. Budou-li současné děti vystaveny pouze její péči, nepochybně to zanechá na dětech, co se týká jejich názoru na rodinu a rodinný život, smutné dědictví předávané z generace na generaci.

Podle mého názoru má dnes soud již dostatek podkladů pro to, aby určil, že bránění otci ve styku s dětmi bylo neoprávněné. Jako vrchol arogance paní Janské znovu uvádím její dřívější podání, kdy jsem si údajně nechodil pro děti v úterky a čtvrtky, přičemž paní Janská sama u jednání soudu dne **1.4.2004** uvedla: „...v období úterního a čtvrtčního styku nevím zda otec pro děti přišel mám pracovní povinnosti ...“. Sice se jednalo o vyjádření od ledna 2004, ale stejnou práci má paní Janská již několik let. Z uvedeného je patrné, že jsem děti ani dostávat nemohl, protože paní Janská mi je nemohla podle svého vyjádření ani předávat. O této skutečnosti, pokud by ovšem byla pravdivá, mě paní Janská nikdy neinformovala a já si chodil pro děti jednou za čtrnáct dní v úterky a čtvrtky, tedy mnoho let, úplně zbytečně! Stejně tak v soboty, což potvrdilo dvojí potvrzení z kroužku v ZOO Brno, jedno vystavené na mojí žádost a jedno na vyžádání soudu.

Paní Janská v rámci řešení rodinných sporů vyvolaných jí samou dlouhodobě, prakticky od roku **1996** (jako žaloba podána u MS v Brně v r. **1998**) neumožňuje mně, jako otci, podílet se na výchově dětí, náš společný styk s nimi dlouhodobě nepřiměřeně omezovala a v posledních čtyřech letech zcela mařila a nadále maří. Od roku **1996** mi paní Janská nesdělovala podstatné skutečnosti týkajících se nezletilých dětí, jako jsou záležitosti školní, zdravotní a jiné, ani o méně podstatných, ale běžných denních skutečnostech, např. o úspěchu či neúspěchu, radostech, problémech dětí atp. Vinou paní Janské dlouhodobě dochází k nežádoucímu ochuzení citových vztahů mezi dětmi a mnou, jako otcem.

Z výše uvedených důvodů byl můj výkon rodičovské zodpovědnosti nepřiměřeně zúžen, což má negativní důsledek na samotné děti, které jsou takto separovány od jednoho ze svých rodičů, ale i od dalších příbuzných v rámci širší rodiny, jako jsou prarodiče a sestra otce dětí a její rodiny. Tito lidé z širší rodiny jsou dosud opomíjenými oběťmi protiprávního jednání paní Janské. Je totiž mimo pochybnost, že každý, kdo má nezletilé děti rád, rozvíjí jejich citový život a obohacuje jej. Své názory a stanoviska předali moji rodiče do spisu již několikrát, naposledy dne **12.4.2004**.

Bránění ve styku otce s dětmi přináší i negativní důsledky pro matku samotnou, která styk mařila a stále maří, neboť na ní spočívá nepřiměřený díl výchovy a odpovědnosti, stejně tak i finanční náročnosti na zabezpečení jejich výchovy. Připomínám, jak jsem již uvedl v dřívějších podáních, že

paní Janská v uplynulých letech vydávala zbytečné finanční prostředky na zabezpečení své trestné činnosti a na řešení jejich následků, stejně tak na zbytečné stěhování dětí do garsoniéry na Voroněžské č. 6 atp. Paní Janská, jako matka dětí, potlačuje soustavně práva dětí podle čl. 18 Úmluvy o právech dítěte. Uplatňuje jakýsi zvrácený „kult mateřství“, či názor „já jsem matka – a kdo je víc“. Podle mého názoru je důležitým dokumentem, kterým by se právo v České republice týkající se dětí mělo řídit, právě Úmluva o základních lidských právech a svobodách – jmenovitě čl. 8 čl. 5 Dodatkového protokolu č. 7 a Úmluva o právech dítěte.

V dřívějších podáních otce a stejně tak i v rámci samotných jednání u soudu či v soudně znaleckých posudcích bylo náležitě provedeno zjištění skutečného stavu věci o tom, že matka nezl. dětí dlouhodobě a záměrně maří styk dětí s otcem zásadním a závažným způsobem. Navíc matka nezl. dětí svou dlouhodobou, opakovanou a úmyslnou trestnou činností a protiprávní činností rozhodně nenaplnuje § 32 odst. 2 Zákona o rodině. To, že děti dnes tvrdí, že jsem se jim vloupával do bytu, je dáno lživou interpretací jejich matky, která svou trestnou činností zabezpečovala, aby děti poštvala proti mně, tedy proti jejich otci. Děti dodnes nikdy nevedly žádný rozumný důvod, proč se se mnou nechťejí stýkat! Jsem přesvědčen, že paní Janská naplnila i § 44 odst. 4 Zákona o rodině tím, že ke spáchání opakovaného a úmyslného trestného činu použila děti mladší patnácti let.

V rozsudku je nutno vzít v úvahu, že názor nezl. dětí je v současné době ovlivněn matkou, která jejich styku s otcem vědomě brání, ale i zprostředkovaně, tedy tím způsobem, že děti ztotožnila se svými postoji – viz soudní psychologický posudek. Dosavadní úprava již nezajišťuje, díky protiprávnímu chování matky, nejpříznivější podmínky pro zdárný vývoj dětí a je v rozporu se zájmy nezl. dětí. Změnu výchovné péče v tomto případě podporuje i uveřejněná judikatura R 21/65 – „*Zájem nezletilého dítěte na řádném zajištění jeho výchovy a péče o ně nelze spatřovat v tom, že by bylo třeba za každou cenu respektovat vytvořený faktický stav. Pokud by tento faktický stav byl vyvolán svémocným bezdůvodným nerespektováním soudního rozhodnutí, bylo by tím méně namístě k němu přihlížet.*“

Styk dětí s matkou nebude v budoucnu narušen, ani nebude nijak jinak vážně ohrožen jejich další vývoj, stejně tak změna výchovného prostředí nezpůsobí (díky citlivému přístupu otce) dětem žádný citový otřes. Také proto, že bydliště matky bude blízké od nového (či spíše původního) bydliště dětí. Bude zajištěna i stálost výchovného prostředí nezl. dětí, zejména pokud jde o bydliště dětí a jejich školní a mimoškolní aktivity. Já sám jsem proto, aby soud určil paní Janské mimořádně široký styk s dětmi. Ve svém důsledku tak půjde o určitý druh společné péče, protože já jsem ochoten umožnit matce dětí podíl na výchově i mimo soudem určený styk, kdykoliv může za dětmi přijít do místa jejich bydliště na Jiráskovu 10. Je to z mé strany dobrá vůle a risk, ale i případná ztráta věcí z bytu by byla sice nepřijemná - ovšem jsou to jenom věci. Stejně tak se matka dětí může účastnit i některých akcí pořádaných mnou pro děti. Jak je z uvedeného patrné, jenom na paní Janské bude záležet, jaký styk si s dětmi udrží. Ve své diplomové práci, kterou již nyní připravuji, to nazývám „vynucenou společnou péčí s primární odpovědností jednoho rodiče, který je ochoten spolupracovat při výchově dětí se soudem a s orgánem péče o děti“.

Děti budou mít zajištěno kvalitní bydlení v bytě, na který jsou zvyklé a ve kterém mohou mít každá jeden pokoj a nebo jeden společný pokoj na spaní a druhý společný pokoj pro ostatní aktivity. Nově jsem dětem jeden pokoj zařídil nákupem koberce, postelí a dalšího příslušenství. V současné době stačí, když děti přijdou a mají své vlastní postele kompletně připraveny na spaní (**příloha č. 8, obrázek č. 4**). Další nábytek, jak jsem již uvedl dříve, půjdeme koupit společně dle přání a výběru dětí. Rozhodně původní bydlení dětí na ulici Jiráskova 10 je kvalitnější, než jejich současné na ulici Kounicova 75, kde bydlí v přízemí za mřížemi. Otázkou je i bezpečnost takového bydlení, protože například v případě požáru a nemožnosti použít vchod do bytu k úniku, se takový byt stává pastí bez možností úniku (**příloha č. 8, obrázek č. 1 a 3**).

Co se týká výživného na nezletilé děti zpětně, žádám, aby soud toto zamítl na základě dřívějšího dokazování při jednáních u soudu a na základě mnou předaných daňových přiznání a dalších dokumentů. Zpětně stanovené výživné by nebylo podloženo mými dokladovanými příjmy a peníze bych si musel půjčit a splácet je z nových příjmů. I tak jsem byl za uplynulé posuzované období jako oběť úmyslné trestné a protiprávní činnosti matky pod hranicí životního minima. Navíc,

jak již bylo dokázáno, sama matka namísto toho, aby zajišťovala finanční nároky nezletilých dětí, tak finančními prostředky plýtvala na provozování své úmyslné protiprávní a trestné činnosti a na řešení jejich důsledků. Proto je podle mého názoru snaha získat jakékoliv výživné zpětně ze strany matky neopodstatněná a je i v rozporu s dobrými mravy podle § 96 odst. 2 zákona o rodině, zvláště, když ona sama úmyslně a protiprávně již několik let brání v mém styku s dětmi. Paní Janská nemůže předpokládat, že jí budou plynout jenom samé výhody z mé strany, ale žádné povinnosti.

Protože došlo **29.1. 2004** k definitivnímu vyřešení sporu s matkou dětí ohledně bytové otázky, mohu se v klidu věnovat svému podnikání. Pokoušel jsem se získat i zaměstnání na základě vyhlášených konkurzů, ale do dnešní doby byly uzavřeny pouze dva, a to pro mě s negativním výsledkem (**příloha č. 26**). Proto jsem se také začal plně věnovat podnikání, protože to mně umožňuje si rozvrhovat pracovní dobu, aby ta byla v souladu s potřebami nezletilých dětí a dává mi možnost finančních příjmů. Nepatřím rozhodně k těm lidem, kteří by se snažili účelově ukončit podnikání bez zajištěného dalšího zaměstnání a přihlásili by se na úřad práce. Na to jsem myslím dosti zodpovědný jak vůči dětem, tak vůči sobě a společnosti. Navíc jsem rapidně snížil své výdaje tím, že neplatím již kancelář, pevnou telefonní linku a dopravné do kanceláře a jiné výdaje spojené s provozem kanceláře. Svou činnost jsem převedl kompletně na internetové podnikání, které nevyžaduje styk s klienty. Jde především o mou servisní činnost výpočetní techniky, tzv. První počítačovou pomoc, kdy zákazníkům je jedno, zda přijedu z kanceláře či z domu. Počítačová školení a konzultace nyní poskytují rovněž v sídle firem a bydlíštích jednotlivců. Naplno jsem rozvinul i své původní aktivity týkající se tvorby webových stránek a jejich registrací na internetu (**přílohy č. 23 a 24**). V okamžiku, kdy již nejsem bezdomovcem a nemusím řešit svojí bytovou problematiku, mám znovu chuť a prostor k účelnému podnikání, které přináší zisk. Navíc práce doma bude umožňovat věnování se dětem podle jejich potřeb. Každý člověk musí pracovat, ale ne každý si může naplánovat, kdy to bude a kdy se bude věnovat rodině. Pro doplnění příkládám dvě vizitky, které jsem nechal natisknout. Jedna je má osobní a druhá tzv. produktová, která bude distribuována do schránek domácností a firem.

K zabezpečení finančních prostředků jsem zahájil činnost také již dříve založené firmy USA.cz, s.r.o., která dosud nevyvíjela žádnou podnikatelskou činnost (**příloha č. 15**). Nejde o nahodilé a účelové kroky, ale o dlouhodobě připravovanou strategii podnikání. Činnost firmy spočívá v poradenské činnosti prostřednictvím internetu osobám a firmám cestujícím do USA, či se jinak zajímající o tuto oblast. Zahájení činnosti této firmy bylo naplánováno již po mém návratu z USA v roce 1998, ale bylo překaženo úmyslnou trestnou a protiprávní činností paní Janské.

Dřívějšímu zahájení činnosti této firmy mi také bránil můj psychický stav, který byl silně negativně ovlivněn paní Janskou. Ve vědecké literatuře je dobře znám pojem „syndrom nedobrovolné nepřítomnosti dítěte“, kdy u rodiče, kterému je upřeno stýkat se s jeho dítětem či dětmi, může dojít k významným psychologickým potížím, které nejsou nepodobné reakcím mnoha dětí na situaci, kdy jsou odloučeny od jednoho ze svých rodičů. A v takové situaci je opravdu těžké se soustředit na práci, když navíc jsou potřebné velké finanční prostředky, např. na zajištění právní pomoci a v případě ochrany před trestnou a protiprávní činností paní Janské ještě finanční prostředky na tuto skutečnost. Tyto skutečnosti vedly i k mému zadlužení se.

V současné době k zabezpečení chodu výše uvedené firmy mám živnostenský list, vlastním na internetu několik prestižních domén www.usa.cz, www.amerika.cz, www.spojenestatyamericke.cz a www.spojene-staty-americke.cz., mám navázány široké kontakty ve Spojených státech amerických a patřím k předním odborníkům na tento geografický region. Mimo jiné jsem již navštívil i všechny státy kontinentální části USA. Abych zajistil okamžitý přísun finančních prostředků bez velkých nákladů, zpočátku se budu nejvíce věnovat překladům, které bude firma získávat jednak sama a spolupráce byla navázána i s překladatelskou firmou Ing. Pavla Bauera, IČ: 463 13 427.

Z výše uvedeného je zřejmé, že moje podnikatelské aktivity budou směřovat ke stávajícím zákazníkům co se týká oprav výpočetní techniky a souvisejícího poradenství a k překladům a činnosti internetové firmy USA.cz, s.r.o. Nebudu nucen tedy dojíždět do vzdáleného zaměstnání a mohu přizpůsobovat svůj pracovní a volný čas plně potřebám nezletilých dětí, které budou doufám svěřeny do mé péče. Ekonomická situace a materiální zabezpečení nezletilých dětí budou zabezpečeny, což také může být pod neustálou kontrolou soudu a orgánu péče o dítě.

V současné době nemám žádný dluh na výživném. Z vlastní iniciativy jsem pátral na poště po osudu dvou peněžních poukázek na částky 6 600 a 5 500 Kč, které byly předmětem soudního jednání (**příloha č. 12**). Částky jsem řádně zaplatil a nikdy jsem nedostal od pošty signál, že by nebyly doručeny. Pátrání po zmíněných poukázkách mě stálo poplatek 100 Kč (**příloha č. 12**). Peníze byly na mou žádost vráceny zpět na mou adresu (**příloha č. 13**) a matce dětí jsem je zaslal převodem z účtu (**příloha č. 14**). Pokud matka dětí bude tvrdit, že peníze nedostala, už mi zbývá jenom žaloba či trestní oznámení na paní Janskou. Po zkušenostech s ní bohužel očekávám problémy i převodem částky 12 100 Kč na její účet.

Co se týká žaloby matky na snížení styku s dětmi, žádám, aby toto soud zamítl na základě dřívějšího dokazování při jednáních u soudu a na základě mnou předaných důkazů jako neoprávněné.

Přiznávám, že důležitou otázkou zůstává, jak fakticky naplnit případné rozhodnutí soudu o svěřeni dětí do mé péče. V tomto mám jasno a bude to také nejdůležitější částí mé diplomové práce, viz výše. Výchozím předpokladem ovšem je, že se vyřeší právní stav, aby například matka dětí nemohla na mě zavolat Policii, že se stýkám s dětmi mimo určený styk.

Základem mého „získání dětí zpět“ bude úzká spolupráce se školou, zdravotnickým zařízením (**příloha č. 19**), mimoškolními aktivitami, orgánem péče o dítě, psychology – profesory a docenty z mého současného studia pedagogiky a dalšími institucemi zabývajícími se problematikou dětí. Základním komunikačním kanálem s dětmi bude speciálně k tomuto účelu zřízená internetová stránka na adrese www.jansky.cz/deti. Za účelem informování dětí o této stránce jsem nechal vytisknout vizitky (**příloha č. 11**), které dětem jednak předají učitelky ve škole (**příloha č. 17 a 18**) a budou předány i prostřednictvím jiných cest tak, aby tomu paní Janská nemohla svým jednáním zabránit. Na uvedené webové adrese je pro děti i vzkaz od mých rodičů, tedy od dědečka a babičky dětí (**příloha č. 21**). Z počátku budu pro děti připravovat rozsáhlý program sám, a jak je to u dětí obvyklé, nejlépe se s nimi navazuje kontakt prostřednictvím her a soutěží, včetně dlouhodobých na pokračování (aby se děti měly na co těšit, aby byly napnuté „jak to dopadne“) a dostatečným chválením a tím posilováním jejich sebedůvěry s úcty k sobě samým. K tomuto budou využívány po domluvě se školou a jinými provozovateli např. i doby, kdy děti budou mimo domov, např. školy v přírodě, tábory aj. Nebude opravdu velký problém získat děti fakticky, když bude právně zajištěno, že je šance toto dokončit. Pokud má ale paní Janská prostor na maření těchto snah úřední cestou, šlo by jenom o plané snahy, které by vedly k rozhození psychiky dětí.

S orgánem péče o děti jsem v úzkém kontaktu již od počátku sporu, tedy od roku 1998. Pravidelně informuji tento orgán o učiněných opatřeních a krocích, stejně tak i o tom, co jsem se o dětech dozvěděl. Jednou z posledních informací bylo i mé oznámení o zjištěních ve školách dětí a ve zdravotnickém zařízení, kam děti docházejí (**příloha č. 20**).

Bude i úkolem pracovníků sociálně-právní ochrany dětí, případně i školy či soudu, vysvětlit nezletilým dětem právní stav, důležitost rozhodnutí soudu a z hlediska delšího časového horizontu význam kontaktu s oběma rodiči pro jejich celý budoucí život. Připomínám, že jsem se již v minulosti několikrát obrátil na orgán péče o dítě o pomoc s vysvětlením chování a výroků matky dětem. Je velmi těžké některé skutečnosti dětem vysvětlit, ale na druhou stranu není možné jejich otázky přecházet a nechat je nevysvětlené!

Do budoucna hodlám důsledně vymáhat na matce případné škody, tak jak je uvedeno v uveřejněné judikatuře R 22/90 – „*Rodič, kterému bylo nezletilé dítě svěřeno do výchovy, odpovídá za škodu vzniklou druhému z rodičů v důsledku zmaření styku s dítětem i tehdy, když tohoto rodiče včas neinformoval o objektivní překážce (např. o onemocnění dítěte) bránící uskutečnění styku s nezletilcem ve stanovenou dobu.*“ Svěření dětí do mé péče a důsledné vymáhání práva na paní Janské jsou tou jedinou cestou, jak zachovat práva otce a dětí samotných.

Ze všeho nejdříve to ale chce, aby celý případ nebyl posuzován jako komplikovaný, ale aby se zjednodušil na to, že překážkou klidného a harmonického dětství dětí je paní Janská.

Bude-li se vycházet z tohoto objektivního zjištění, v krátké době může být celý spor vyřešen s co nejmenším dopadem na děti. Rozhodně nebude pro psychický vývoj dětí příznivé, když budu nadále jenom chodit zvonit k jejich bytu a ony budou vědět, že si jejich máma nepřeje, aby se mnou

šly. V případě, kdy opětovně budou děti svěřeny do výhradní péče matky, já jako otec nebudu mít žádnou možnost, ani právní nástroje situaci změnit. A čekat na děti jenom před školou není systematické, protože to bude děti pouze stresovat. Dlouhodobé důsledky rozhodnutí soudu mohou mít horší dopad na děti, než jejich bezprostřední krátkodobé reakce.

Je mi zřejmé, že u mě dojde vlivem svěřeni nezl. dětí do mé péče ke změně životního rytmu. Budu muset pozměnit své priority a některých věcí se i vzdát. To ale musela i paní Janská, když požadovala svěřeni dětí do své péče v rove 1996! S tím jsem srozuměn a jsem připraven se přizpůsobit potřebám nezl. dětí. Je také v mnoha pedagogických a psychologických pracích vědecky dokázáno, že otec obohacuje život dětí bez rozdílů pohlaví. Mým dětem je toto ale soustavně paní Janskou odíráno. Abych mohl plnit roli otce, musí být můj styk s dětmi založen na smysluplném kontaktu a ne na náhodných setkáních zajištěných díky „nepozornosti matky“. Jenom také konstatuji, že jsem mimo jiné neviděl děti o Velikonocích a o Vánocích od roku 1996, kdy byl vydán původní rozsudek.

Pokud soud přijme rozhodnutí, které nebude jenom papírovým řešením, ale bude mít naději na účinné vyřešení problému, dojde druhotně i k minimalizaci finančních výdajů nás rodičů, ale i daňových poplatníků (nezatěžování soudů, policie, OPD atp.). Pokud soud ponechá děti matce, i když jí stanoví za její protiprávní jednání jakoukoliv pokutu, tak tu stejně bude platit z mého výživného na děti a nedojde k žádné faktické změně. Paní Janská již dokázala, že ani odsouzení za trestný čin u ní nevede k nápravě.

Do spisu přikládám i dopis zasláný matce dětí s informací, kdy si děti převezmu o prázdninách ke styku.

Na závěr připomínám některé závěry konference evropských ministrů, odpovědných za problematiku rodiny, pořádané Radou Evropy a konané v Helsinkách 26. – 28.6.1995.

„...nezadatelné právo dítěte na plný a harmonický vývoj jeho osobnosti, právo vyrůstat v rodinném prostředí, a atmosféře štěstí, lásky a porozumění...“ – toto paní Janská není schopna svým pomlouváním mě, jako otce a štváním dětí proti mně zajistit.

„...je nutné odstranit sociální, ekonomické, kulturní a psychologické bariéry, bránící otcům, aby se plně podíleli na rodinném životě ..., je nutné přijmout podpůrná a ochranná opatření, která by otcům pomohla zaujmout pozitivnější roli...“ – k naplnění tohoto bodu naprosto stačí důsledné využívání současného Zákona o rodině.

„...je nutné zajistit, aby rodič, který s dítětem nežije ve stejné domácnosti, měl možnost udržovat s dítětem vzájemný vztah...“ – paní Janská svou dosavadní činností přesvědčivě dokázala, že tento bod závěru v tomto případě nemůže být nikdy naplněn, pokud budou opětovně nezl. děti svěřeny do její péče.

Navrhuji vydání následujícího rozsudku, do kterého k uklidnění celé situace a k zajištění všech práv nezl. dětí a rodičů záměrně navrhuji i podstatné povinnosti vyplývající pro mě, jako otce, protože vztahy mezi rodiči jsou vážně a dlouhodobě narušeny a vzájemná komunikace není reálná. Pouze následující rozsudek je schopný účinně zajistit, aby nezl. děti neztratily kontakt s otcem a vztah k němu.:

Soud svěřuje nezl. Alenu Janskou, nar. 26.8.1991 a nezl. Radku Janskou, nar. 29.8.1993 do výchovy otce. Otec nezletilé Aleny Janské a Radky Janské je povinen matku pravidelně vždy k poslednímu dni každého měsíce v kalendářním roce informovat o zdravotním stavu nezletilých dětí, o jejich školních výsledcích, mimoškolních aktivitách a průběžně ji podávat aktuální zprávy o mimořádných podstatných záležitostech nezletilých se týkající. Navrhuji, aby soud upravil styk matky s dětmi dle vlastního uvážení a stejně tak, aby matce stanovil výživné na děti dle vlastního uvážení.

Karel Janků

*Příloha 4 - Přepisy videonahrávek styků s dětmi uskutečněné podle rozsudku
Městského soudu v Brně ze dne 4.11.1996, č.j. 19 C 144/96-28*

úterý	5. dubna 2005		Účastníci styků
čtvrtek	7. dubna 2005		
sobota	16. dubna 2005	Táta:	Mgr. Karel Janský
úterý	3. května 2005	Alenka:	Alena Janská
čtvrtek	5. května 2005	Radka:	Radka Janská
úterý	31. května 2005	Dědeček dětí:	Karel Janský
čtvrtek	2. června 2005		
sobota	11. června 2005		
úterý	14. června 2005		
čtvrtek	16. června 2005		
sobota	25. června 2005		
úterý	28. června 2005		

*Obr. 6 – Táta s dětmi z období, kdy se jejich matce
ještě se nepodařilo dětem pokřivit hodnoty*

*Obr. 7 – Dědeček (účastník videonahrávek) s dětmi z období, kdy se jejich matce
ještě se nepodařilo dětem pokřivit hodnoty*

Tabulka 1 – Styk s dětmi 5. 4. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Táta	Tak co Alčo?
2	Alenka	Nepůjdu s Tebou nikam a už se ani nemusíš namáhat sem chodit!
3	Táta	Alčo, co to má za počkej ... co to má za význam? Pojď sem.
4	Alenka	Ne, nepůjdu. Nemusíš sem chodit vůbec. Ani, ani v úterý, ve čtvrtek, ani v sobotu ráno. Vůbec!
5	Táta	Ale proč ne? Kde je ...
6	Alenka	Protože Tě tady nikdo nechce!
7	Táta	A kde je Radka? Pojď sem. Kde je Radka?
8	Alenka	Radka je někde se školou.
9	Táta	A proč Ty nechceš?
10	Alenka	Protože Tě nesnáším! ... Jo, a ráno sem nemusíš chodit v osm. Jo?
11	Táta	Proč?
12	Alenka	A vůbec nemusíš chodit.
13	Táta	A proč ne? Počkej. A kdy tedy mám přijít?
14	Alenka	Už nikdy!
15	Táta	Už nikdy?
16	Alenka	Jo.
17	Táta	A co to má za význam? To myslíš vážně?
18	Alenka	Ano, to myslím vážně.
19	Táta	A to Ti někdo řekl a nebo to máš ze sebe, tady toto?
20	Alenka	To mám ze sebe.
21	Táta	A to si myslíš, že je správný?
22	Alenka	Pro mě jo.
23	Táta	A za babičkou a za dědečkem taky nechcete jít?
24	Alenka	Babička s dědečkem za náma taky nechtějí jít.
25	Táta	Jo? A když tady dědeček byl?
26	Alenka	Tak, jako já se s ním taky už ani vidět nechci.
27	Táta	A proč? Co Ti udělal? ... Co? ... No tak řekni mi to! ... Řekni mi to! ... Alčo.

Délka nahrávky: 00:01:26 minut

Tabulka 2 – Styk s dětmi 7. 4. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Táta	Tak co Alčo, Rád'o. ... Půjdem?
2	Alenka	Ne a už jsem Ti to říkala minule.
3	Táta	Alčo, ale proč ne?
4	Alenka	Tak to, to nevíš?
5	Táta	Ne. Nevím to. Tak jsem snad váš táta a chci jít s váma ven. Ne?
6	Alenka	Tak pokud to nevíš, tak to se pak nemáme vůbec o čem bavit.
7	Táta	Rád'o.
8	Radka	Nepůjdu!
9	Táta	A proč nepůjdeš.
10	Radka	Protože nechci! Už Ti to tady říkáme celou dobu!
11	Táta	A to je jediný důvod, že nechceš?
12	Radka	Ty moc dobře víš, co je to za důvod.
13	Táta	Nevím. Nevím.
14	Alenka	Tak když nevíš, tak to je smůla!
15	Táta	No tak holky. Tak se se mnou alespoň můžete bavit, ne? ... Alčo.
16	Alenka	Ne
17	Táta	Co?
18	Alenka	Nechcem s Tebou jít a nechod' sem ani ve čtvrtek, ani v úterý, ani v sobotu. Už jsem Ti to říkala!
19	Alenka	Stejně Ti řekneme, že nepůjdeme.
20	Táta	A co mám vyřídit babičce?
21	Alenka	Babička se o nás taky nestará!

Délka nahrávky: 00:01:00 minut

Tabulka 3 – Styk s dětmi 16. 4. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Táta	Tak co Alčo ... Radko ... Tak jdem?
2	Radka	Ne.
3	Táta	Tak holky, promluvme si o tom už konečně.
4	Alenka	Není o čem, ani o ničem mluvit.
5	Táta	Proč nechcete mluvit o ničem? ... Co?
6	Alenka	A o čem chceš mluvit Ty?
7	Táta	O tom, jaký bude náš vztah. ... To si myslíš, že takhle je to udržitelný celou dobu?
8	Radka	Já si to nemyslím. Já si myslím, že by bylo nejlepší, kdybys sem vůbec nechodil. Protože stejně s Tebou nikdy nepůjdeme.
9	Táta	A předtím jste mohly chodit? V čem byl rozdíl?
10	Radka	To bylo předtím
11	Táta	Ale v čem byl rozdíl? ... Co?
12	Radka	To bylo předtím.
13	Táta	No počkej, tak mi řekněte alespoň, v čem je rozdíl. ... Alčo.
14	Alenka	To si nepamatuješ, cos nám udělal? Za posledních - nevím jakou dobu?
15	Táta	S tím bytem myslíš na Jiráskové?
16	Alenka	No nejen s bytem
17	Táta	A co jinýho?
18	Alenka	Tak pokud to nevíš, tak to si teda fakt nemáme o čem povídat.
19	Táta	Počkej, počkej. Tak pokud vím, tak s bytem to nebyla moje vina za prvé a za druhé jsem potřeboval někde bydlet.
20	Radka	Aha, takže jsi nás nechal zavřený v autě, protože jsi potřeboval někde bydlet.
21	Táta	Kdy jsem vás nechal zavřený v autě? Radko, já vás mám předávat mámě. A pokud vím ...
22	Radka	to je zajímavý, žes nás nepředal a nechals nás zavřený v autě.
23	Táta	Tebe jenom.
24	Radka	Aji Alču jednou.
25	Táta	Alčo, kdy to bylo?
26	Radka	A teď jsi to sám přiznal, že jsi tam zavřel i mě.
27	Táta	Tebe jsem zavřel, protože máma nechtěla Tě převzít a poslala sestřenu, tetu, tak jsem Tě chtěl dát do auta, abych šel si promluvit s mámou, aby si Tě převzala
28	Radka	A proč by si mě jako musela převzít máma? Když Alča byla nemocná? A musela být u ní.
29	Táta	Protože to je moje povinnost. Každý má svoje povinnosti. A to byla moje povinnost Tě předat mámě. A neříkej, že máma nemohla z pokojíku přejít jenom ke vstupním dveřím. To byl takový problém?
30	Radka	No tak si se mnou alespoň nemusel mlátit o zeď.
31	Táta	Já jsem s Tebou nemlátil o zeď!
32	Radka	Jo, mlátil.
33	Táta	Radko a kdy bych s Tebou mlátil? Přece vyšla sestřena a já jsem Tě vzal do náruče a nesl jsem Tě do auta. To už si přibarvuješ tady toto.
34	Radka	Ne to si Ty špatně pamatuješ.
35	Táta	Dobře, a kdy jsem teda zavřel Alču do auta? Alčo, kdy jsem Tě zavřel do auta?
36	Alenka	To bylo ještě jindy a zavřel jsi nás obě.
37	Táta	Zavřel jsem vás obě?
38	Alenka	Hmm
39	Radka	A co jsem dělal? Nebo jak dlouho jste byly zavřeny v autě?
40	Alenka	No pokud si to nepamatuješ, tak se spolu nemáme pak o čem bavit.

- 41 Táta Počkej, počkej, počkej Alčo. Pojď sem! Alčo! Tak mi alespoň ...
Když se mnou nechcete jít, tak se alespoň se mnou bavte. Alespoň to udělejte pro mě.
- 42 Radka Tady není o čem.
- 43 Táta Řekni mi Alčo ... Tak třeba člověk někdy udělá i chybu. Ale potřebuje vědět, co ta chyba byla. A to na ...
- 44 Radka Když člověk udělá tolik chyb jako Ty, jestli se tomu dá říkat chyby, tak už se není o čem bavit.
- 45 Táta Tak počkej, zatím jste mi řekly s bytem a to jsem vám vysvětlil, že já jsem tam ...
- 46 Alenka Nevysvětlil jsi nám nic. Takže tys ... Hm, to je jedno.
- 47 Táta Počkej, co na tom nechápete. Řekni mi, co na tom nechápete. Zkuste mi to říct.
- 48 Alenka Spíš ty to nechápeš.
- 49 Táta Počkej. Tak Alčo. Víš co to je komunikace? Že lidi se mezi sebou baví.
- 50 Radka Jenže my se s Tebou nechceme bavit.
- 51 Táta A není to náhodou Radko to, že se se mnou nechcete bavit, a tím pádem si hledáte jakoukoliv záminku?
Není to způsobeno tím? Tak pojdte si chvilku sednout a promluvit si o tom.
- 52 Radka My s Tebou nechceme nikam jít.
- 53 Táta Ale já s vámi chci jít.
- 54 Radka Ale my ne!
- 55 Táta Takže to už budete navždy bez táty, jo?
- 56 Radka Klidně!
- 57 Táta Alčo.
- 58 Alenka No bez takového, jako jsi Ty, tak klidně.
- 59 Táta Proboha, víte, co sami říkáte?
- 60 Radka Jo!
- 61 Alenka No samozřejmě, jinak bysme to neřikaly! Ale Vy ne.
- 62 Táta Ale uvědomte si, že tátu máte jenom jednoho!
- 63 Radka My bysme radši neměli žádného!
- 64 Táta Radko, to myslíš fakt vážně, tady toto?
- 65 Radka Jo.
- 66 Táta A nechcete se třeba jít podívat na Jiráskovu, jak to tam vypadá?
- 67 Radka Ne.
- 68 Táta Alčo?
- 69 Alenka Ne (projev se zavřenou pusou a kroucení hlavou na znamení, že ne)
- 70 Táta Tak vždycky nám bylo spolu dobře, potom máma ...
- 71 Radka Kdo to říká, že nám vždycky bylo spolu dobře?
- 72 Táta A nebylo, když jsme jezdili po výletech, když jsme jezdili do Louček, to nám nebylo dobře?
- 73 Radka Nebylo, když jsi nás zavřel do auta! A nechtěl jsi nás pustit ven.
- 74 Táta Ale jestli ... Já nevím kdy to bylo vůbec!
- 75 Radka Tak to máš asi špatnou paměť.
- 76 Táta A jak dlouho jste tam byly zavřeny? ... Jak dlouho Radko?
Tak jsem třeba někde zastavil u obchodu, šel jsem něco koupit, vy jste počkali v autě a to bylo to zavření v autě?
- 77 Radka Ne to bylo před, ještě na Jiráskové před našim domem a nechtěl jsi nás dát mamce, nechal jsi nás zavřený v autě.
- 78 Táta Obě dvě?
- 79 Radka Jo, obě dvě!
- 80 Táta A proč bych vás nedal mamce?
- 81 Radka To se zeptej sám sebe, tys to udělal, ne my.
- 82 Táta A proč jste to neřekly někdy dřív? To říkáte teď poprvé.
- 83 Radka My už jsme ti to říkaly alespoň stokrát!
- 84 Táta Ne, říkala jsi Radko, že Tebe jsem nechal zavřenou.
A počkej, a pokud vím, tak to ani toto není pravda, protože v okamžiku, když jsem Tě nesl do auta, tak teta Tamara začala

- hystericky křičet a mamka vyběhla dolů. To znamená, že já jsem za Tebou ani neza-
vřel dveře v tom autě.
Takže jsi nebyla zavřena v autě, to není žádná pravda.
- 85 Radka Byla. Já moc dobře vím.
- 86 Táta Dobře. Jinak. I kdyby to byla pravda, i kdyby to co říkáte, byla pravda ...
- 87 Radka Je to pravda.
- 88 Táta Tak to už zůstane navždy mezi náma? Tady toto? Překážka, abychom šli spolu ně-
kam? Nebo abychom se spolu stýkali?
Co? Tak se mnou alespoň mluvte. Řekněte mi to. Třeba potom zjistím, že sem nemá
cenu chodit.
Ale když se se mnou ani nebavíte, tak ... A já nevím, neznám důvody.
- 89 Radka Vidiš, teď říkáš, že to máme odsunout stranou, ale jak jsme s Tebou chodili, tak to už
stranou odsunout nemůžeme tak.
- 90 Táta Počkej, nemůžete odsunout, že jsme spolu se stýkali, nebo co?
- 91 Radka Jo. A že jsi nás nechal zavřený v autě. To podle Tebe můžeme odsunout stranou, ale
zase jako jestli jsme s Tebou někde byly,
to odsunout nemůžeme, to hnedka mluví za všechno. Co že s Tebou musíme jít i
teďka.
- 92 Táta Počkej, teď jsem Ti ...
- 93 Radka Jako prostě, my s Tebou prostě nechceme jít.
- 94 Táta Teď jsem Ti Radko ale opravdu nerozuměl.
To znamená, že vám se nelíbilo, když jsme spolu jezdili třeba do Louček a na výlety?
To se vám nelíbilo?
- 95 Radka Ne.
- 96 Táta Alčo.
A předtím na té Jiráskové, když to bylo na Jiráskové, jak dlouho jsem vás nechal
zavřený v tom autě?
Pokud vím, tak jsme vždycky přece přijeli, ještě jste byly smutný z toho, že se mu-
síme rozloučit, ale vždycky jste šly hned domů.
A kam jsem šel já teda v tom případě, když jsem vás nechal zavřený v autě? Holky.
Nepřibarvujte si některé věci.
- 97 Radka My si nic nepřibarvujeme, to spíš Ty.
- 98 Táta Dobře. Ale myslíte si třeba, že vůči babičce a dědečkovi je to fér, tady toto?
- 99 Alenka **A proč sem pleteš babičku s dědečkem?**
- 100 Táta No protože se na vás těší a chtěli by vás vidět. Dědeček tady byl, nebavily jste se s
ním a babička nemá vůbec odvahu sem přijít.
Když na ni budete zlý.
- 101 Radka My na nikoho nejsme zlý.
- 102 Táta A toto není zlý?
- 103 Alenka **Ale pokud vím, tak i ta paní doktorka, nebo co říkala, že sem vůbec nemáš nějaký
prarodiče plést.
Že snad jde jen o nás a o Tebe a ne o prarodiče.**
- 104 Táta To, co říká paní doktorka, to je věc, kterou si vyřídím já s ní.
Ale je to vaše babička a dědeček, to znamená, já nevím, proč bych to nemohl sem
plést? Když ...
- 105 Radka Protože to je jen mezi náma a Tebou.
- 106 Táta To není pravda! To není pravda. Tak snad existuje pojem rodina a širší rodina, ne?
A babička s dědečkem do širší rodiny patří. A teta Nad'a tam nepatří do toho? Vy
sami ani nevíte, o co všechno přicházíte.
Co budete dělat dneska? Holky. Tak co, půjdem si na chvilku někam sednout, popo-
vídat si?
- 107 Radka Ne. Už jsme Ti to řekly.
- 108 Táta A to takhle budou vždycky ... Takhle vždycky budou probíhat ty styky, jo? Nebo
když za vámi přijdu.
- 109 Radka Když za náma nepřijdeš, tak tak probíhat nebudou. Jinak jo.
- 110 Táta No ale já za váma chci přijít.
- 111 Radka Jenže my s Tebou nechcem nikam jít.
- 112 Alenka **Tak se třeba vrátíme k tomu bytu. Tys neměl kde bydlet. Ale po celý tři roky Ti bylo**

- úplně jedno, kde bydlíme my.
Vůbec ses o nás nestaral. Hlavně, že tys měl kde bydlet. Ale my jsme ti byly úplně ukradeny.
- 113 Táta Ale jak? To jste mně nebyly ukradeny. Ale Alčo, tak mi řekni, co jsem měl dělat? Vy jste z toho bytu odešly. Tak proč jste odcházely?
- 114 Alenka Protože vydržet tam s Tebou, to by bylo prakticky nemožný!
- 115 Táta Proč? No a teď na druhé straně říkáš, že jsem se nestaral o vás? Tak jako co jsem měl víc udělat?
Mohly jste se kdykoliv vrátit. To že jste odešly, to byl váš problém. Nemyslíš?
- 116 Radka Ne, nemyslím.
- 117 Táta A co jsem vám tak špatnýho dělal, v tom bytě?
- 118 Radka Rozbíjel okna, (dalšímu slovu není rozumět)
- 119 Táta Když jsme spolu bydleli, tak jsem vám rozbíjel okna, jo?
- 120 Radka My jsme spolu nebydleli.
- 121 Táta Nebydleli? A než jsem odjížděl do Ameriky, tak jsme spolu nebydleli? Co? Proboha, vždyť jste se tam narodily, vždyť jste tam bydlely od mládí. Když jste byly malé, tak jste tam byly. A já jsem tam byl s váma.
- 122 Radka To Tě teďka neomlouvá, my jsme byly úplně malé.
- 123 Táta Tak do roku 1998 jste tam bydlely se mnou. A to bylo špatný?
- 124 Alenka No a hlavně že sis pořád hrál na komplu a o nás se nestaral.
- 125 Táta O vás jsem se nestaral?
- 126 Alenka Nestaral.
- 127 Táta Alčo!
- 128 Alenka No, dyk si to pamatuj. Furt jsi seděl u toho počítače a s náma sis vůbec nechtěl nic, prostě.
Takže jako pokud toto je už ale dávno, takže to sem myslím nemusíme plést.
To, co se stalo pak, to je mnohem horší. A možná by Ti to mohlo nějak dojít, že to je ten důvod, proč s Tebou nechceme se stýkat, ani nic jinýho.
- 129 Táta Takže ten byt.
- 130 Alenka To není jenom byt.
- 131 Táta Takže ale ten byt, že nemůžete bydlet na Jiráskové, je hlavní důvod, jo?
- 132 Alenka To nikdo neřekl. To zase říkáš jenom Ty.
- 133 Táta Já se jenom ptám. Tak co je ten hlavní důvod?
- 134 Alenka Tak to jestli nevíš, tak to teda fakt nemá cenu se vůbec o něčem bavit.
- 135 Táta Tak řekly jste mě dva důvody zatím. Řekly jste mně ten byt a řekly jste mně, že jsem vás nechal zamčený v autě.
- 136 Alenka Pokud to nechápeš prostě, tak to fakt nemá se o čem bavit, s Tebou, nikdo!
- 137 Táta Takže kvůli těmto ... počkej ... jenom aby mně to došlo, v tom případě. Takže kvůli těmto dvěma věcem.
Kvůli tomu bytu a kvůli tomu, že jsem vás nechal zavřený v autě. Kvůli tomu se mnou nechcete jít. Je to tak?
- 138 Alenka To nikdo neřekl.
- 139 Táta Tak proč se mnou nechcete jít?
- 140 Alenka Protože já se zlým člověkem nikam chodit nemíním.
- 141 Táta Se zlým člověkem? A v čem jsem zlej?
- 142 Alenka Ano.
- 143 Táta V čem jsem zlej?
- 144 Radka Ve všem.
- 145 Táta Holky, když mně řeknete pádnej důvod, proč se mnou nechcete jít, tak, tak sem chodit nebudu.
- 146 Radka My jsme Ti jich pár řekly.
- 147 Táta Tak Alča mně řekla, Alča mně řekla, že to není pravda. Že to není kvůli tomu bytu a kvůli tomu, že jsem vás nechal v autě.
Tak co si mám z toho vybrat?
- 148 Alenka Tak to samozřejmě není ten hlavní důvod.

- 149 Radka Ono je toho i víc.
- 150 Táta A co je teda dalšího?
- 151 Radka Ty to nevíš?
- 152 Táta Tak mně to řekněte a já potom třeba přestanu chodit. No, nevím to. A není ... než tady takhle stát ... není kratší mi ty důvody říct?
- 153 Radka To lepší by bylo, kdybys sem vůbec nechodil.
- 154 Táta Tak mi řekněte ty důvody a já sem třeba chodit nebudu.
- 155 Radka Třeba.
- 156 Táta Tak, ale když neznám ani ty důvody?
- 157 Radka Ty je znáš
- 158 Táta Řekly jste mně byt a to, že jsem vás nechal zavřený v autě.
- 159 Radka Pokud se nepamatuješ, co jsi nám všem ... co si nám všechno udělal, tak fakt není o čem se bavit.
- 160 Táta A nemyslíš si, že je to příliš abstraktní?
- 161 Radka Ne, nemyslím.
- 162 Táta Ty obecně řekneš, že pokud já to nevím, tak když to nevím ...
- 163 Radka Tys nám to udělal, tak to máš vědět.
- 164 Táta Ale co jsem vám udělal, tak mi to řekněte! A já sem chodit nebudu třeba. Alčo. Holky.
- 165 Radka My s tebou prostě nikam (tomuto slovíčku není rozumět) nepůjdem.
- 166 Táta Takže to je spíše takový truc.
- 167 Radka Jak jsi na to přišel?
- 168 Táta No protože, když mně neřeknete žádný důvody, tak mně ...
- 169 Radka Když je víš.
- 170 Táta Ano
- 171 Radka No vidíš, když je víš.
- 172 Táta Potom je vím, protože mi pořád říkáte, protože se mnou nechcete jít, tak to je ten důvod. Je to tak?
- 173 Radka To nikdo neřek.
- 174 Táta Tak vy mi tady něco říkáte a pak najednou řeknete, to nikdo neřek? Tak co to má za význam?
- 175 Radka Nemá to žádný význam, tak sem nemusíš chodit.
- 176 Táta Tak pojd'te, pojedeme se projet na lodičky do krasu.
- 177 Radka Jenže my nechceme!
- 178 Táta Dobře, tak co mohu udělat pro to, abyste se mnou šly?
- 179 Radka Nic, my s Tebou nepůjdem.
- 180 Táta Alčo. Co můžu pro to udělat?
- 181 Alenka Už nic.
- 182 Táta A to vám není ani trochu líto?
- 183 Radka Ne.
- 184 Alenka Tobě to líto není?
- 185 Táta No mně to líto je!
- 186 Alenka Tak proč ses k nám vždycky nechoval dobře? Aby Ti to líto být nemuselo.
- 187 Táta Ale já nevím, že bych se k vám choval někdy špatně. A pokud se týká té Jiráskové, tak ... holky, pokud vím, tak to když jsem se třeba dostal domů oknem, tak jste u toho nikdy nebyly. Vždycky jsem to dělal, když jste byly ve škole.
- 188 Radka No ale přiznáváš, že to udělal.
- 189 Táta No udělal, samozřejmě. Protože máma mě neoprávněně nepustila domů. Holky, to je ten případ. Kdyby se se mnou máma bavila, tak se to všechno mohlo nějak vyřešit. Ale v okamžiku, kdy se přestala se mnou úplně bavit, tak jak se to mohlo řešit? A to stejný teď děláte vy!

Poznámka:

Setkání trvalo 20 minut, z toho 17:12 minut je nahráno. V nahrávce není, jak holky odcházejí ke dveřím od předsínky před bytem, odemykají si a odcházejí domů. V nenahrané části toho již ale moc neřekly, rozhodně ne nic nového.

Tabulka 4 – Styk s dětmi 3. 5. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Alenka	Kolik je hodin?
2	Táta	Cože?
3	Alenka	Kolik je hodin? Nemáš tady náhodou být ve čtyři? V pět já se s Tebou nebavím.
4	Táta	A ve čtyři by ses se mnou bavila?
5	Alenka	Už nikdy! A už jsem nedolézej, ani nic jinýho! Nikdo Tě tady nechce!
Poznámka:		Tento den jsem přišel pro děti v 16:00 hod., ale nikdo mi neotevřel. Proto jsem přišel ještě jednou v 17:00 hod.
Délka nahrávky:		00:00:23 minut

Tabulka 5 – Styk s dětmi 5. 5. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Táta	Tak co Rád'ó?
2	Radka	Nepůjdu.
3	Táta	A proč ne?
4	Radka	Protože nechci.
5	Táta	Já jsem teď potkal Alču. Tak jseš sama doma stejně, tak pojd', pojd' se mnou.
6	Radka	A proč? ... Jenom protože jsem sama doma, tak to teda s Tebou nepůjdu. Ani kdybych nebyla sama doma. Ani kdybych byla sama doma, prostě s Tebou nikdy nepůjdu. No.
7	Táta	Ale proč?
8	Radka	Protože nechci!
9	Táta	A nechci, to je důvod?
10	Radka	No to je důvod. A Ty ten důvod moc dobře znáš.
11	Táta	Alča se vrací. Tak si alespoň pojd'te někam sednout na chvílku, a popovídáme si o tom.
12	Radka	Jdi si sednout sám. Já s Tebou nikam nejdu.
13	Táta	Alčo, pojd' sem. Alčo! Pojd' sem! ... Slyšíš?
14	Alenka	Ne, já s Tebou nikam nejdu, bavit se s Tebou nemíním, už vůbec nechci, aby jsi sem chodil! A nemusíš nám lézt až do bytu. Tady Ti nepatří vůbec nic.
15	Táta	Já Ti něco беру z bytu?

Délka nahrávky: 00:01:17 minut

Tabulka 6 – Styk s dětmi 31. 5. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Táta	Tak holky, tak co? Půjdem?
2	Radka	Ne.
3	Alenka	Ne.
4	Táta	Holky.
5	Alenka	Ne.
6	Táta	Podívejte, jak je venku krásně. Pojd'te se podívat do Botanické zahrady. Co? Radko. Tak se alespoň usmějte.
7	Alenka	Na Tebe?
8	Táta	A proč ne? Tak mi řekni, co to má za význam tady takhle stát. Pojd'te chvilku ven. Tak pojd'te do cukrárny. Alčo.
9	Alenka	Ne!
10	Táta	A co teď budete dělat?
11	Alenka	A co se staráš.
12	Táta	Tak já se ptám. Tak jsem snad váš táta, tak se můžu zeptat, ne?
13	Radka	Ale my Ti nemusíme odpovédět.
14	Alenka	Rozhodně něco zábavnějšího, než kdybychom měly být s Tebou.
15	Táta	A proč? Když půjdeme do Botanické zahrady, to je něco špatného? Nebo se půjdeme podívat na přehradu? Kam chcete jít? ... Tak holky. ... Jedna nebo druhá. Tak co? Řekněte.
16	Radka	Už jsme Ti to řekly. Nepůjdem.
17	Táta	Tak řekly jste to tenkrát. Tak třeba teď půjdete, ne?
18	Radka	Dnes už jsme Ti to taky řekly.
19	Táta	Tak co mám vám nabídnout, abyste šly?
20	Radka	My s Tebou stejně nepůjdem.
21	Táta	Tak půjdeme něco koupit?
22	Radka	Ne.
23	Táta	Alčo.
24	Alenka	Ne.
25	Táta	Co chcete koupit?
26	Radka	Od tebe nic.
27	Alenka	Co bys nám koupil?
28	Táta	Tak řekni co.
29	Alenka	Nic.
30	Táta	Co?
31	Alenka	Nic.
32	Táta	Tak asi něco chcete, ne?
33	Radka	Jo, ale ne od Tebe.
34	Táta	A to není jedno, od koho to je? Když to budeš mít?
35	Radka	Ne, není.
36	Táta	Tak co byste chtěly koupit?
37	Radka	Nic.
38	Táta	Alčo.
39	Alenka	<i>(kroutí hlavou na znamení ne)</i>
40	Táta	Co Ty chceš koupit? Po čem toužíš?
41	Alenka	Nic od Tebe.
42	Táta	Tak ale něco přece chceš si koupit, ne?
43	Alenka	Říkám nic od Tebe!
44	Táta	Ale něco chceš si koupit, tak řekni co! Abych věděl, třeba Ti to koupím. ... Co? Ráďo.

- 45 Radka Ne.
- 46 Táta A na Jiráskovu se nechcete podívat?
- 47 Radka Ne.
- 48 Táta Radko, proč? ... Měly jste tam pokoj přece.
- 49 Radka Měly. Teď už nemáme.
- 50 Táta A pamatujete si alespoň, jak to tam vypadalo? ... Alčo. Co?
- 51 Alenka Já jo.
- 52 Táta Jo, že ten zadní pokoj byl váš? Nechcete se tam fakt jít podívat? ... Alčo.
- 53 Alenka *(kroutí hlavou na znamení ne)*
- 54 Táta Přece nebudeme pořád jít stary rány. ... Co? ... No ne, vážně. Řekněte. Co bych vám měl koupit? Co byste chtěly koupit?
- 55 Alenka A proč nám chceš najednou něco kupovat?
- 56 Táta No, chci vám něco koupit. Tak řekněte.
- 57 Alenka Ale proč?
- 58 Táta "Ježíšmarja", tak jste moje děti, tak vám chci něco koupit. Tak co chcete?
- 59 Alenka Za poslední čtyři roky jsi nám nic nekoupil, a tak najednou nám chceš něco koupit? *(Kousek nesrozumitelné)*, tak se jenom ptám.
- 60 Táta A za poslední čtyři roky jste někdy se mnou byly? ... Tak co, to mám koupit a
- 61 Alenka Teď s Tebou taky nejsme.
- 62 Táta Třeba na Vánoce jsem vám koupil plnou krabici ovoce, banány, dobroty ... plná krabice toho byla.
Ani jste si pro to nechtěly přijít. Tak přece já nebudu něco kupovat a pak co?
Pak to vyhodím do popelnice?
Tak pojd'te se mnou a já vám něco koupím, co budete chtít.
- 63 Radka Nic od Tebe nechceme a nepůjdeme s Tebou. Už jsme Ti to řekly alespoň tisíckrát.
- 64 Táta Tak já se ptám, jestli chcete něco koupit a
- 65 Radka Ne, nechceme! Právě že nechceme!
- 66 Táta Tak nemusíš hned takhle vyjždět.
- 67 Radka Já nevyjždím!
- 68 Táta Tak se slušně ptám, jestli chcete něco koupit.
- 69 Radka No a já Ti slušně odpovídám, že nechceme!
- 70 Táta Tak dobře. Takže koupit nic nechcete. Tak co.
- 71 Radka Nic nechceme od Tebe.
- 72 Táta Alčo.
- 73 Alenka *(kroutí hlavou na znamení ne)*
- 74 Táta Co?
- 75 Alenka *(kroutí hlavou na znamení ne)*
- 76 Táta Tak mi alespoň řekněte, jak pokračujete ve škole. Alčo.
- 77 Alenka *Proč Tě to zajímá?*
- 78 Táta No protože mě to zajímá! Tak mi to řekni.
- 79 Alenka *(kroutí hlavou na znamení ne)*
- 80 Táta Radko. A Ty jak ve škole? ... Co? ... Tak to se jako nebudeme bavit vůbec o ničem? Holky. Tak už přece nejste malý, ne? ... Alčo ... Tak pojd'te alespoň chvilku ven si popovídat.
Tak co, půjdeme na chvilku ven, ať tady tak nestojíme?
- 81 Radka Nepůjdem.
- 82 Táta Alčo.
- 83 Alenka *(kroutí hlavou na znamení ne)*
- 84 Táta Tak pojd'te chvilku tady ven na lavičku, si sednout.
- 85 Radka Už jsme Ti to řekly že nepůjdem a ani nechcem jít.
- 86 Táta Tak třeba si popovídat můžeme, ne? A pak můžete jít domů zase.
- 87 Radka *To sice můžeme, ale nemusíme, my nechceme.*
- 88 Táta Tak samozřejmě, samozřejmě nemusíte, ale *(V pozadí se ozývají cizí hlasy nějaké paní)*
- 89 Alenka No, nemusíme. My nechceme. Takže nepůjdem.

- 90 T
- 91 R
- 92 T
- 93 A
- 94 T
- 95 A
- 96 T
- 97 R
- 98 T
- 99 A
- 100 T
- 101 R
- 102 T
- 103 A
- 104 T
- 105 R
- 106 T
- 107 R
- 108 T
- 109 A
- 110 T
- 111 R
- 112 T
- 113 R
- 114 T
- 115 R
- 116 T
- 117 R
- 118 T
- 119 A
- 120 T
- 121 R
- 122 T
- 123 A
- 124 T
- 125 R
- 126 T
- 127 R
- 128 T
- 129 R
- 130 T
- 131 R
- 132 T
- 133 R
- 134 T
- 135 R
- Ale co když já chci.
- No ale my nechceme.
- Tak mi alespoň řekněte, co máte doma za zvířátka.
- Proč?
- Tak. ... Co máte doma živýho? Alčo. *(V pozadí se ozývají cizí hlasy)*
- A proč to chceš vědět? *(V pozadí se ozývají cizí hlasy)*
- No protože bych to chtěl vědět. Tak jako ... mě to zajímá.
Já třeba teď si chci koupit kočku.
- Tak si ji kup. my Ti v tom nebráníme.
- Však já neříkám, že mi v tom bráníte.
- No vidíš.
- Tak já se jenom ptám. Já vám říkám, co chci, co budu mít já. Tak se ptám, co budete mít vy. Alčo.
Tak přece říct mi to můžete, ne? Co? Takže to mi taky ani neřeknete? To je tajný?
- Jo.
- A i to, kam chodíte sportovat? Nebo co děláte za sport?
- Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
- Radko. Co děláš za sport? Co? Tak mi to řekni.
A na tu Jiráskovu se opravdu nechcete jít podívat? Radko.
Tak člověk se rád chodí podívat tam kde byl. Nebo kde bydlel.
Spolu jsme se také byli podívat v Příboře. Alča sice nebyla, ale tys byla Radko.
Tady nemusíš jezdit nikam daleko. Tady se můžeš jít podívat kousek.
- To můžu. Ale nepůjdu s Tebou.
- Tak jako mám Ti dát klíče, abys tam šla sama, jo?
- Radši než s Tebou.
- Alčo. A na zmrzlinu půjdete? Alčo. Na zmrzlinu. Dobrou.
- (kroutí hlavou na znamení ne)*
- Můžeme si ke zmrzlině dát medovník.
Tak co byste chtěli, abych pro vás udělal? Alčo.
- Abys tady nechodil a nechal nás prostě na pokoji.
- A kdy abych sem nechodil?
- Vždycky.
- To je jako nikdy?
- Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
- A pak budete spokojeny?
- Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
- Alčo, Ty taky budeš spokojena, když sem nikdy nepůjdu? Tak mi to řekni.
- No, jo.
- A to si myslíte, že je správný?
- Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
- Alčo, co Ty na to. Radka říká, že "Ehm". A Ty?
- Já taky říkám, že ano!
- A proč to. Co to má za význam tady toto. Proč to tak má být?
- Ty ses nás ptal, co chceme. My jsme Ti řekli, že jako nechcem, abys sem chodil.
A Ty zase pořád proč a já nevím co. Takže stejně.
- Tak dobře, tak se ne bavme o tom proč, co a jak a pojd'te ven a pojd'te se projít.
- Teď jsme Ti řekly, že s Tebou nikam jít nechceme.
- Tak se projdeme a nebudeme se vůbec bavit. Jenom budeme chodit.
- My jsme Ti řekly, že s Tebou nikam jít nechceme a nechceme se s Tebou ani bavit.
- Tak to se budem pořád tady otravovat?
- Nemusíme, když sem nebudeš chodit.
- A když sem budu chodit?
- Tak jo. Protože s Tebou stejně nikdy nepůjdem.
- Holky. Necítíte samy, že je v tom něco divného?
- Ne.

- 136 Táta Radko. To si opravdu myslíte, že je to v pořádku, tady toto?
- 137 Radka Já jo.
- 138 Alenka A tys někdy přemýšlel, jestli Tvoje chování je vůči nám v pořádku?
- 139 Táta Ano.
- 140 Alenka A na cos přišel?
- 141 Táta Na co jsem přišel? Že je.
- 142 Alenka Hmm, tak to jsi na to přišel špatně.
- 143 Táta Holky, ale to, že jste odešly z Jiráskové, to byla vaše záležitost. Já jsem přece nikomu z vás neřikal, že musíte odtam odejít. Takže já jsem vám nic špatného neudělal. A pokud jsme u toho chování, tak co chcete, když jsme v podstatě, já nevím, čtyři nebo pět let spolu nebyli? Co? Berete to alespoň na vědomí, že jsme spolu tak dlouho nikam nešli? Alčo.
- 144 Alenka Hmm.
- 145 Táta Tak k tomu něco řekni.
- 146 Alenka Mně to nějak nevadilo.
- 147 Táta Tak ptali jste se mě, jestli moje chování vůči vám bylo v pořádku. Tak jak mohlo být chování vůči vám v pořádku, když jsme spolu nikde nebyli? Tak
- 148 Radka *Nesrozumitelné*
- 149 Táta Radko!
To se budeme neustále vracet zpátky ke starým věcem? Co?
- 150 Radka Když byly hodně zlé, tak jo.
- 151 Táta Já o žádných zlých nevím.
- 152 Radka Hmm. Co třeba, jak jsi se mnou praštil o zeď?
- 153 Táta Když jsem s tebou praštil o zeď?
Nepraštil jsem s Tebou o zeď.
- 154 Radka Jo, praštil!
- 155 Táta Nepraštil!
Vzal jsem tě do náruče a chtěl jsem Tě dát jenom do auta a teta se začala se mnou přetahovat a tak jsem.
- 156 Radka Tak jsi se mnou praštil o zeď.
- 157 Táta Tak jsem Tě dal do auta! A pak přiběhla mamka! Která tě nechtěla převzít. Ale nepraštil jsem s Tebou o zeď. Víte, co mě zajímá?
Když takhle tady přijdu, já nevím, za dva roky, tak co si ještě vymyslíte, z toho starýho, co jsem vám kdy udělal.
- 158 Radka My jsme si nikdy nic nevymyslely. To je všechno pravda.
- 159 Alenka *Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
- 160 Táta Asi tak pravda, jako když Alču kousl ten pes do obličeje, co?
- 161 Alenka To teda byla pravda.
- 162 Táta Jo?
- 163 Alenka Jo.
- 164 Táta A jak to, že jsi tam neměla nic, na obličeji?
- 165 Alenka *Usmívá se*
- 166 Táta No ne, řekni mi to.
- 167 Alenka Neznamená to, že vždycky když Tě kousne pes, že tím (*kousek nesrozumitelné*)
- 168 Táta *Směje se.*
A měla jsi nějaké zranění v obličeji?
- 169 Alenka Ty jsi to nepamatuješ? (*pořád se usmívá*)
- 170 Táta No, já se Tě ptám. Měla jsi nějaké zranění v obličeji? Co na to říkala mamka?
- 171 Alenka Tak jestli si to nepamatuješ, (*krčí rameny*)
- 172 Táta Tak to musel být nějaký bezzubý pes. (*směje se*)
- 173 Radka Tak to je směšný.
- 174 Táta Už asi neměl žádný zuby. Holky, i kdyby, i kdyby co bylo, tak přece patříme k sobě,

- ne?
A už víte, kam, půjdete ze školy potom? Kam chcete jít? Co chcete dělat? Rád'o. ...
Alčo.
Tak pojd'te holky chvilku ven.
- 175 Radka My jsme Ti řekly, že nepůjdem.
176 Táta Ještě jste mi neodpověděly, co chcete dělat ze školy potom.
177 Radka My Ti to ani nemusíme odpovídat. A ani Ti to neodpovíme.
178 Táta No nemusíte, ale můžete.
179 Radka No ale neřekneme Ti to!
180 Táta Tak nepůjdeme koupit nějakou knížku?
181 Radka Ne.
182 Táta Alčo, nechceš knížku nějakou?
183 Alenka Ne.
184 Táta Radko, Ty nechceš knížku?
185 Radka Ne.
186 Táta A co čtete rády? Co máte rády, když čtete? Radko, co ráda čteš? Radko, co ráda čteš!
Haló, jsme doma?
187 Radka Jo, jsme!
188 Táta Alčo, Ty jsi doma? Tak co ráda čteš!
189 Alenka Neřeknu Ti to!
190 Táta Tak proč mi to nechceš říct? Třeba Ti koupím nějakou pěknou knížku.
Jak mám poznat, co mám koupit za knížku?
191 Radka Tak žádnou nekupuj.
192 Táta Tak já vám třeba koupím nějakou knížku, kterou nebudete chtít.
193 Radka No, ale když nám koupíš nějakou knížku, kterou budeme chtít, tak si ji stejně ne-
vezmeme.
194 Táta To budou ta písnička v tom tak jedovatý? V té knížce? Radko.
195 Radka Ne, ale bude jedovatý to, žes to dal Ty!
196 Táta A o prázdninách se mnou pojedete někam?
197 Radka Ne.
198 Táta Tak Radka zůstane doma a Alčo, Ty pojedáš?
199 Alenka Ne.
200 Radka Kdo říkal, že zůstanu doma? Já jenom nepojedu s Tebou!
201 Táta A kam pojedete teda? ... Když nepojedete se mnou. Rád'o. ... Tak holky.
Takže se raději mám zeptat ve škole, jak se vám daří? Co?
Třeba se od paní učitelky dozvím víc než od vás. Alčo. Co?
A proč odmítáte to, abych vám něco koupil? Chcete třeba něco koupit na oblečení?
202 Radka Ne.
203 Táta A Ty po něčem netoužíš, pěkným na oblečení, Radko?
204 Radka Ne.
205 Táta Netoužíš?
206 Radka Ne.
207 Táta Alčo, ty také po něčem netoužíš na oblečení?
208 Alenka Ne. ... Nebo rozhodně ne od Tebe
209 Táta Takže, kdyby to koupil někdo jiný, tak to bereš? Co? Tak pojd'te, pojd'te se mnou,
vybereme někoho
na ulici a požádáme ho, aby to koupil.
210 Radka To fakt určitě koupí.
211 Táta Tak já mu na to dám peníze. Co?
212 Radka To bude pak zase stejně koupený za Tvoje peníze.
213 Táta Tak já mu ty peníze dám, tomu člověku, a řeknu, aby to koupil.
A dám mu nějakou korunu navíc, aby z toho také něco měl.
214 Alenka To máš tolik peněz?
215 Táta No tak, když chci vám něco koupit? A vy to nechcete ode mě, tak já mu dám peníze,
dám mu něco navíc, aby to mohl koupit. Tak co, berete?

- 216 Radka Ne.
- 217 Táta Je to dobře vymyšlený?
- 218 Radka Ne.
- 219 Táta Alčo.
- 220 Alenka Ne.
- 221 Táta Tak mně porad'te, jak to vymyslet. J už jsem v koncích. ... S npadama. Tak teď mně řekněte, jak mm vm něco koupit, nebo to mám koupit a poslat to poštou? Radko. KdyŹ to pošlu poštou, tak to přijmete?
- 222 Radka Ne. My jsme Ti řekli, Źe si od Tebe nic nevezmem.
- 223 Táta Alčo, Ty to pijmeš poštou?
- 224 Alenka Ne.
- 225 Táta Teda, vy jste tvrdohlav. Po kom to máte? Co? Radko. Po kom to máš? Tu tvrdohlavost. Co? A co jste dnes obdvaly? Já jsem měl zeleninov salát s těstovinami. Radko, co tys měla? Radko!
- 226 Radka Co Tě to zajímá.
- 227 Táta No zajímá mě to, řekneš mi to?
- 228 Radka Ne.
- 229 Táta Alčo, co tys měla na oběd?
- 230 Alenka Neřeknu.
- 231 Táta Dobře, existuje něco, co mi alespoň řeknete?
- 232 Radka Jo.
- 233 Táta No, tak co? Sem s tím.
- 234 Radka (*směje se a říká*) Abys šel pryč. To uŹ jsme Ti řekly alespoň tisíckrát, jestli T to zajímá.
- 235 Táta Alčo, co Ty mně řekneš teda?
- 236 Alenka J radši nic.
- 237 Táta A nezdá se vám to trochu divn, Źe j se tady snaŹm, nabízím co jde a vy to všechno odmítáte?
- 238 Radka Zdá.
- 239 Táta Zdá se Ti to divn?
- 240 Radka Ehm, po tom, co jsi nm všechno udělal, a Źe jsi nm třeba nedval drky a nebo Źe nm tady najednou toho nabzš, to se mně teda teď nezdá.
- 241 Táta A kdy jsem vám nedval drky? A vy jste si pro n přišly? KdyŹ jsem vám loni něco koupil, tak jste ani nechtěly jít pro to.
- 242 Radka Tys nm nic nekoupil.
- 243 Táta Koupil.
- 244 Radka Ne, nekoupil.
- 245 Táta Ptal jsem se vás, jestli chcete si pjt pro drky. Nechtěly jste. A.
- 246 Alenka Tak kdybys něco koupil, tak bys nám to snad donesl, ne?
- 247 Táta Tenkrát jsem vám tady donesl lednky a nechaly jste je na zemi. Alčo, jak vm něco mŹu dvat, kdyŹ jsme spolu skoro pet let nebyli?
- 248 Alenka No tak nám nic nedvej!
- 249 Radka Proč nám to tady všechno nabzš, kdyŹ nm to stejn nedáš, takŹe. My bysme to ale stejn nevzaly, takŹe.
- 250 Táta Tak vidíš, teď říkáš sama, Źe byste to ode mě nevzaly.
- 251 Radka No nevzaly! Ale kdyŹ nm to tady nabzš, Ty bys nám to stejn nedal.
- 252 Táta Jak bych vám to nedal! Já bych vám to dal. A kdyŹ jsme byli spolu, tak jsem vám nekupoval drky? Ne? A kdo dostal třeba ten dt'sk pokojíček, ten rŹov? Ten jsem vám nedal? Nebo kdyŹ jsme kupovali Barbny? Radko. Alčo, proč jste si nevzaly ten pokojíček třeba, kdyŹ jste odcházely? Co? Radko, proč jste si ho nevzaly? Tak alespoň, kdyŹ tady tak stojíme, tak mi alespoň odpovídejte.

- 253 Alenka Protože byl od Tebe.
- 254 Táta Protože byl ode mě? No, to je dobrý teda.
- 255 Alenka *Když od Tebe nic nechceme? (krčí rameny)*
- 256 Táta Dobře. Tak mi ještě jednou řekněte, co chcete abych udělal, aby to mezi náma bylo dobrý. Alčo.
- 257 Alenka Už nic.
- 258 Táta Rád'o. Co chceš, abych pro Tebe udělal, aby to bylo mezi náma dobrý.
- 259 Radka Nic.
- 260 Táta Takže nemám šanci?
- 261 Radka *Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
- 262 Táta Alčo.
- 263 Alenka *Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
- 264 Táta Ano?
- 265 Alenka *Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
- 266 Táta A o čem si budem tady povídat příště? Radko.
- 267 Radka My si nepovídáme. My Ti jenom říkáme, že s Tebou nikam nepůjdem a nic od Tebe nechcem.
- 268 Táta Tak pojd'te.
- 269 Alenka Ne.
- 270 Táta Do cukrárny, na medovník.
- 271 Radka Nechcem.
- 272 Táta Tak jaký máte zákusek rády? Já si dám medovník. Co vy? Alčo.
- 273 Alenka **Já si nedám nic a nikam nepůjdu s Tebou.**
- 274 Táta Tak stejně budete doma, tak co. Nebo se budete učit? Rád'o. No tak. Tak snad na procházku aspoň můžeme jít spolu, ne?
- 275 Radka Ne
- 276 Táta Umíte něco jiného, než ne? ... Co? ... Rád'o. ... Haló? Jseš doma ještě? Rád'o, jsi doma? Haló.
A víte, že máte na Jiráskové zařízení svůj pokoj? Který jsem vám já zařídil? Alčo. Ten velký pokoj jsem pojmenoval hnědý pokoj, ten váš pokoj je modrý pokoj, ten původní, a ten, co je do zahrady, vedle kuchyně, je žlutý pokoj. V tom žlutém pokoji je to všechno do žluta, žlutý koberec, žluté povlečení, v tom vašem pokoji, kde jste byly, tam je všechno do modra a už jsem říkal, velký pokoj je do hněda a koupelna je do červena. Já říkám červená koupelna, modrý pokoj, žlutý pokoj, hnědý pokoj, nezajímá vás to?
- 277 Radka Ne
- 278 Táta Se tam podívat?
- 279 Radka Ne
- 280 Táta Alčo, a Tebe?
- 281 Alenka Ne.
- 282 Táta Ani vás nezajímá, jak jsem vám to tam zařídil? Abyste tam mohly být se mnou? Když budete se mnou?
- 283 Radka Jenom co nechápu, proč jsi nám to tam zařizoval, když víš, že s Tebou stejně nepůjdem.
- 284 Táta Tak já to ještě pořád nevím. Já to pořád nevím, protože jste mi neřekly žádnou logickou úvahu, proč nepůjdete. Tak holky.
- 285 Radka Nepůjdem.
- 286 Táta Alčo.
- 287 Alenka Nepůjdu.
- 288 Táta A mobil máte? Svůj vlastní? Alčo.
- 289 Alenka Proč?
- 290 Táta Já se ptám. Jestli máte mobil. Máš?
- 291 Alenka A já se ptám, proč?

- 292 Táta No, já bych to chtěl vědět.
Že bychom si třeba, že bych vám mohl někdy zavolat. Radko. Ty máš mobil? Co? Tak třeba bych vám mohl zavolat a vy byste mně do telefonu řekly, jestli půjdete a nebo nepůjdete, abych sem nemusel chodit.
- 293 Radka To bude zase pohodlnější pro Tebe. Jenže my s Tebou vůbec nechceme mluvit. Ani přes telefon.
- 294 Táta Tak já vám pošlu smsku. Co? Tak máte telefon nebo nemáte? To si myslíš, že se zboří svět, když mně to řeknete?
- 295 Radka *Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
- 296 Táta Tak přece mně můžete říct, jestli máte svůj mobilní telefon, ne?
- 297 Radka Můžeme, ale nemusíme.
- 298 Táta Tak já vím, že nemusíte.
- 299 Radka Hmm, ale nemusíme, takže neřekneme.
- 300 Táta Alčo.
- 301 Alenka Neřeknu.
- 302 Táta Mně připadáte jako tajemný hrad v Karpatech.
- 303 Alenka Proč?
- 304 Táta Tam se taky člověk nic nedozví.
- 305 Radka Asi ses od nás už něco dozvěděl, že s Tebou nepůjdem a nechcem se s Tebou bavit a že sem nemusíš ani chodit.
- 306 Táta To jsem se toho teda dozvěděl. To ti povím. Ale já bych se třeba chtěl dozvědět něco víc ještě.
Tak když mi nechcete ani říct, co vám mám koupit? Tak co
- 307 Radka My jsme Ti řekly, že od Tebe nic nechceme.
- 308 Táta Ale já pořád vám chci něco koupit.
- 309 Radka No ale my od Tebe pořád nic nechceme.
- 310 Táta A to vy máte tolik peněz, že ode mě nic nechcete?
- 311 Alenka To máš
- 312 Táta Alčo.
- 313 Alenka tolik peněz, že tak můžeš nabízet?
- 314 Táta Cože?
- 315 Alenka To máš tolik peněz, že tak můžeš nabízet?
- 316 Táta Já se Tě neptám na mě. Já se Tě ptám, jestli máte tolik peněz, že nic nechcete. Radko.
- 317 Radka Když Ty nám taky nic nechceš říct, tak my Ti to taky říkat nebudem.
- 318 Táta Tak asi když vám chci něco koupit, tak na to mám peníze, ne?
- Poznámka:** Setkání trvalo 40 minut, z toho 35:25 minut je nahráno. V nahrávce není, jak holky odcházejí ke dveřím od předsínky před bytem odemykají si a odcházejí domů. Holky mi odmítly na závěr odpovědět i na mé rozloučení se s nimi.

Tabulka 7 – Styk s dětmi 2. 6. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Táta	Tak holky, jdem?
2	Radka	Ne.
3	Alenka	Ne, já s Tebou nikam nepůjdu.
4	Táta	Počkej, pojd' sem. Pojd' sem Alčo.
5	Alenka	Ne.
6	Táta	Babička čeká na telefonu. Máte ji zavolat.
7	Alenka	Ne.
8	Táta	Babička čeká na telefonu, máte ji zavolat.
9	Alenka	Ne, já ji volat nebudu.
10	Táta	Radko.
11	Radka	Ne. <i>obě holky odcházejí domů</i>
12	Táta	Je to z mýho telefonu, vy nic neplatíte. ... Tak snad babičce zavolat můžete, ne? Alčo, řekly jste, že se mnou nepůjdete. Ale snad babičku ignorovat nemusíte.
13	Alenka	Nepůjdeme s Tebou, nebudu volat, nic.
14	Táta	Proč nebudeš volat babičce, Co ji mám říct? To je slušnost takhle odejít? Ani nepozdravit? Co, holky?

Délka nahrávky: 00:00:46 minut

Tabulka 8 - Styk s dětmi 11.6.2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Táta	Tak holky, jedu na výlet. kdo jede se mnou? Alčo, haló! Jsme doma? Alčo. Rád'o, jsme doma? Pojďte. Alčo. Vy se se mnou nebudete bavit vůbec?
2	Alenka	Ne.
3	Táta	Radko.
4	Radka	Ne.
5	Táta	Pojďte, já chci jet na Pálavu.
6	Radka	Nechcem.
7	Táta	A kdy jste byly naposledy na Pálavě? Alčo.
8	Alenka	A proč se ptáš?
9	Táta	Tak mě to zajímá. To je tak něco špatného se ptát? Kdy jste byly na Pálavě ... naposledy? ... Tak holky! Vy jste teď ještě spaly? Co? Radko. Tak co Alčo, půjdeš?
10	Alenka	Ne.
11	Táta	Radko, Ty?
12	Radka	Ne.
13	Táta	A to vadí, že spolu pojedem na výlet?
14	Radka	Mně jo.
15	Táta	A Tobě?
16	Alenka	Mně taky.
17	Táta	Tak pojďte. Koupíme něco dobrého na cestu a pojedem.
18	Radka	My Ti řekly, že nepojedem.
19	Táta	Alčo.
20	Alenka	Ne, já s Tebou nikam nepůjdu.
21	Táta	Pojď, já chci sbírat kytky před Pálavou. Na Pálavě ne, ale pod Pálavou.
22	Radka	Tak si sbírej, my Ti nebráníme.
23	Táta	Tak třeba se něco přiučíte, ne? Co? Tak se alespoň na mě podívej Radko. To přece není slušný se takhle otočit a bavit se s někým. Alčo.
24	Alenka	Ne, já nikam nepůjdu s Tebou.
25	Táta	A ani se nepůjdete podívat za babičkou, která je v nemocnici? Alčo. Co?
26	Alenka	Ne.
27	Táta	Radko.
28	Radka	Ne.
29	Táta	A není vám to hloupý? A co budete dělat v sobotu a neděli? Co? Radko. Co budete dělat o víkendu? Tak se se mnou bavte. Alčo. Haló?
30	Alenka	Ne, neřeknu Ti to.
31	Táta	A to má nějaký význam? A to Ti někdo řekl, abys to neříkala? A nebo to máš ze sebe? Co?
32	Alenka	A kdo by mně to měl jako říkat?
33	Táta	Já nevím, já se ptám. Tak to přece není normální, když řekneš, že nepůjdeš. Tak asi máš nějaký důvod. Tak pojďte! I když koukám, že ty boty moc nemáte připraveny na cestu.

- 34 Alenka Protože s Tebou nikam nepůjdu.
35 Táta Takže nikam nechcete jít, nic nechcete koupit, tak co chcete?
36 Radka Abys sem už nechodil.
37 Táta Abych nechodil?
38 Radka *Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
39 Táta A pak budete spokojeny?
40 Radka *Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
41 Táta Alčo.
42 Alenka *Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
43 Táta "Ehm", to je všechno, co umíte říct? To toho moc neumíte.
44 Radka Umíme toho hodně, ale nebudeme to říkat Tobě.
45 Táta Teď jsem nerozuměl, co to bylo? Že čeho je hodně?
Tak holky, tak se alespoň bavte. Co?
A o velkých prázdninách se mnou pojedete?
46 Radka Ne
47 Táta Alčo.
48 Alenka Ne.
49 Táta Ale proč? ... Co? ... To tu budeme takhle jenom stát?
50 Alenka **Ne! Já půjdu domů.**
obě holky odcházejí domů
51 Táta A alespoň ahoj mi řeknete?
52 Radka Ne.
53 Táta Alčo. ... A to je slušný?

Délka nahrávky: 00:08:10 minut

Tabulka 9 – Styk s dětmi 14. 6. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Táta	Ahoj Rád'o, tak co, půjdeš?
2	Radka	Ne.
3	Dědeček	Ahoj Radko.
4	Radka	Dobrý den.
5	Dědeček	Dneska sama?
6	Táta	Rád'o, alespoň dědečkovi odpovíš, ne?
7	Dědeček	Bývalo zvykem slušně vychovaných lidí se slušně chovat ke starším lidem. I kdybych byl cizí úplně. To není hezký takhle. Odmítat komunikovat. Nebo si myslíš, že je to dobrý, takhle správný?
8	Radka	<i>Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)</i>
9	Dědeček	Jo, tak to myslíš špatně teda. To myslíš špatně. Mně bylo také 12 a 14 roků. A choval jsem se trochu jinak. Ne trochu, ale hodně. No, babička je v nemocnici, to až za ní přijedu a budu jí teda povídat, tak to bude mít radost, teda.
10	Táta	Tak co Rád'o, půjdeš s náma za babičkou?
11	Radka	Ne.
12	Táta	A proč ne?
13	Radka	Protože nechci.
14	Táta	A kde je Alča?
15	Radka	To Tě nemusí zajímat!
16	Táta	To mě nemusí zajímat?
17	Radka	Ne, nemusí.
18	Táta	Mě to ale zajímá. Tak to bys měla říct, ne?
19	Radka	Ale já to neřeknu.
20	Táta	A to je něco tajného?
21	Radka	<i>Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)</i>
22	Dědeček	Až jednou vyrostete a až dostanete rozum, tak se budete za to stydět, jak jste se chovaly.
23	Radka	Já se teda rozhodně stydět nebudu.
24	Dědeček	No, budeš, budeš. Třeba bys chtěla, aby ses dožila také těch 73 jako já a abys měla na co vzpomínat. Jak ses chovala jako děcko. To si myslíš, že o vás táta nestojí, když se tady sedm let rve o to, aby se s váma mohl stýkat? <i>(Kousek nesrozumitelné)</i>
25	Táta	No nic Radko, tak co? Půjdeš s náma za babičkou?
26	Radka	Ne.
27	Táta	A co teď budeš dělat?
28	Radka	To tě nemusí zajímat.
29	Táta	Jak mě to nemusí zajímat? Ale mě to zajímá!
30	Radka	Ale já Ti to neřeknu.
31	Táta	Ty jseš sama doma? ... Co? ... Tak alespoň odpověz Radko. ... Slyšíš?
32	Radka	No tak co, já s Tebou nepůjdu ani kdybych sama byla doma, ani kdybych nebyla sama doma!

- 33 T
- 34 R
- 35 T
- 36 D
- 37 R
- 38 D
- 39 R
- 40 D
- 41 R
- 42 D
- 43 R
- 44 D
- 45 R
- 46 D
- 47 R
- 48 D
- 49 R
- 50 D
- 51 T
- 52 R

Délka nahrávky: 00:06:28 minut

Tabulka 10 – Styk s dětmi 16. 6. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Táta	Tak co Alčo? Pojď jsem Alčo, je tady dědeček.
2	Dědeček	Alčo.
3	Táta	Alčo, je tady dědeček.
4	Dědeček	To není slušné od Tebe! <i>od otevření dveří Alenka utíká pryč směrem ke dveřím od bytu</i>

Délka nahrávky: 00:00:12 minut

Tabulka 11 – Styk s dětmi 25. 6. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Alenka	Já s Tebou nikam nepůjdu.
2	Táta	Holky, tak počkejte. Tak si promluvte se mnou. Pojďte sem na chvílku.
3	Alenka	O čem?
4	Táta	Proč nepůjdete?
5	Alenka	No nepůjdeme s Tebou.
6	Táta	Tak chvílku alespoň počkejte.
7	Alenka	Proč? Když s Tebou nechci jít, tak tady nemusím čekat.
8	Táta	Holky. ... Alčo, proč jsi před tím dědečkem tak utekla?
9	Alenka	Cože?
10	Táta	Proč jsi před tím dědečkem tak utekla?
11	Alenka	Tak já se s ním tady bavit nechci.
12	Táta	A kde se s ním chceš bavit?
13	Alenka	Nikde.
14	Táta	Není Ti to fakt alespoň trošku blbý Alčo?
15	Alenka	Ne.
16	Táta	To si takhle budeme hrát pořád na kočku a myš? ... Nebo já nevím na co?
17	Alenka	Tak už sem nechod' a ... (<i>kousek nesrozumitelné</i>).
18	Táta	Radko.
19	Radka	Já s Tebou nikam nepůjdu.
20	Táta	Jste tvrdohlavý. Holky. Tak pojdte alespoň na chvílku ven. Pojdte se projít.
21	Radka	Nepůjdem a už jsme Ti to řekly.
22	Táta	Tak mi ještě řekněte, co mám udělat pro to, aby jste šly.
23	Radka	Nic.
24	Táta	Holky, každá nenávisť má svoje hranice přece. A vy už jste ty hranice překročily mnohonásobně.
25	Alenka	A Ty asi ne.
26	Táta	Já?
27	Alenka	Ty!
28	Táta	A co vám dělám tak zlýho? Jenom to, že sem pro vás chodím? Co?
29	Alenka	Ale to Ty víš pro ne. Prostě já s tebou nikam nejdu! <i>obě holky odcházejí domů</i>
30	Táta	Radko. Alčo.

Délka nahrávky: 00:02:37 minut

Tabulka 12 – Styk s dětmi 28. 6. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Alenka	Nikam s Tebou nepůjdu.
2	Táta	Alčo, pojd' sem, kam jdeš? <i>dále na záběru Alenka utíká pryč směrem k tramvaji</i>

Délka nahrávky: 0:00:18 minut